

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Vô Biên Xuân Sắc Lai Thiên Địa

Contents

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Vô Biên Xuân Sắc Lai Thiên Địa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	38
6. Chương 6	47
7. Chương 7	56
8. Chương 8	67
9. Chương 9	75
10. Chương 10	84
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 : Cuộc Sống Mới	87

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Vô Biên Xuân Sắc Lai Thiên Địa

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất côngCấp chính: Mộ Dung Minh Giản x Lãnh LạcMọi người hay nói với nhau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-vo-bien-xuan-sac-lai-thien-dia>

1. Chương 1

Gió mang theo hương hoa bí ẩn, từng cơn từng cơn nồng nàn đập vào mặt.

Lãnh Lạc miệng ngậm một cọng cỏ, hai tay gối sau ót, ngắm nhìn mây trắng lững thững trôi trên trời, đánh cái thở dài.

Ai dà, nhiều ngày không có người đi đường ngang qua đây, mấy ngày này chật vật muốn chết a.

“Đại ca, đại ca, sinh ý tới, là đại sinh ý tới nha...” Đám tay chân lão đảo chạy một đường từ dưới chân núi lên, miệng không ngừng hô hoán, mặt mày hưng phấn, giống như bản thân vừa mới đỗ Trạng Nguyên vậy.

Lãnh Lạc vô lực liếc đám tay chân của mình một cái, rề rề ngồi dậy, hừ lạnh một cái: “Gì mà đại sinh ý? Lão tử cảnh cáo mấy người, còn dẫu giếm quân tình, đừng trách ta đây đem quân pháp ra xử trí cả đám.”

“Không a, không a, đại ca của ta, lần này thật sự là một con dê béo, hắc hắc...” Tên lâu la cười tươi rói, tuy trong lòng còn đang trợn trừng mắt, nghĩ thầm, thủ lĩnh của ta nha, chúng ta là một đám sơn tặc, thổ phỉ, người cho rằng chính mình đang ở biên cương chỉ huy thiên quân vạn mã sao, còn quân pháp xử trí này nọ.

Lãnh Lạc hừ một tiếng, cuối cùng cũng chịu đứng dậy, lại lẩm bẩm trong miệng: “Lão tử hiện tại đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào về mắt nhìn của đám người các người. Hừ, một đám nhà quê không hiểu sự đời.”

“Dạ, dạ, dạ, chúng ta biết, mắt của bọn này so với đại ca đương nhiên kém xa. Nhưng đại ca của ta a, lần này thực sự không giống, cái kia quả thật là một con dê béo nha. Đại ca à, chúng ta mau đi a, không thì dê béo sẽ chạy mất đó.”

Quả thật đã nhiều ngày không có khách đi đường ghé qua, cho dù kia không phải dê béo, nhưng gân cốt có cơ hội hoạt động một chút cũng tốt. Lãnh Lạc bẻ bẻ cổ tay, chạy xuống chân núi, vừa đi vừa hỏi đám lâu la: “Trong đám dê béo có con dê cái nào không?”

Chắc chắn, nói về khoản này thực mất mặt nha, hần đường đường là đương gia độc nhất của Minh Nguyệt sơn trại, vậy mà thậm chí một áp trại phu nhân cũng kiếm không ra. Nếu để tin này truyền ra ngoài, hần còn dẫu mặt mũi đứng giữa đất này. Cho nên mục tiêu lớn lao của Lãnh Lạc là, nhất định nội trong năm nay, phải đặt dấu chấm cho cuộc sống cô đơn lẻ bóng của mình.

“Đại ca a, ta cũng không biết nữa, trong đó có một chiếc xe ngựa, bên trong hẳn là tiểu thư nhà nào đó, hắc hắc...” Đám lâu la cười gian trá, trong lòng trộm khinh bỉ mơ mộng của thủ lĩnh nhà mình.

“Rất tốt, tiểu thư nhà tham quan ô lại, cường hào ác bá, thân sĩ vô đức. Ha ha ha, dù sao cũng là tiểu thư khuê các thông tri đạt lý, ha ha ha...” Lãnh Lạc ngửa mặt lên trời cười dài, khuôn mặt tuấn tú không chút nào thích hợp với thân phận thổ phỉ vì hưng phấn mà ửng đỏ, xoa xoa hai tay, cười ha hả: “Cũng không có thương thiên hại lý, lại xinh đẹp như hoa, hắc hắc, quả nhiên lão thiên đối với ta không tệ nha.”

Đám lâu la đi theo rất muốn nhắc nhở thủ lĩnh nhà mình đang còn đang hí hửng, người trong xe ngựa còn chưa chắc chắn có phải tiểu thư hay không a. Bất quá, nhìn đến gương mặt tươi cười hừng khởi của Lãnh Lạc, bọn họ quyết định tốt nhất không nên dội gáo nước lạnh này xuống đầu vị nhà mình.

Mộ Dung Minh Giản hiện tại rất buồn bực, là vô cùng buồn bực mới đúng.

Thật sự kiểu nào cũng không nghĩ tới, chuyện mất thể diện nhất trên đời lại phát sinh trên người y.

Kể từ khi Ma Cung xưng danh tới nay, Bách Hoa Lâm cũng theo đó vùng dậy, bất quá vì Bách Hoa Lâm chỉ nhằm vào mỗi Ma Cung, cho nên những phương diện khác đều hành sự vô cùng thần bí, cho nên nhiều người vẫn không hề biết đến giáo phái này.

Nhưng trong lòng Lục đại Cung chủ của Ma Cung bao gồm cả Tây Môn Đoạt Hồng, cũng không hề dám khinh thường kẻ thù Bách Hoa Lâm không chút danh tiếng kia.

Trên thực tế, trong các thế lực cường đại của giang hồ, cũng chỉ có Bách Hoa Lâm được bọn họ đặt vào mắt. Nghe đâu cũng vì một chút gút mắt tình cảm nào đó, cho nên thời điểm Ma Cung được sáng lập, Bách Hoa Lâm liền đem Ma Cung trở thành tử địch.

Nhưng kể từ khi thế hệ Ma Cung Cung chủ hiện tại đi ngược lại di huấn của tổ tiên, dần dần dành được chỗ đứng trong chốn giang hồ, chưa một ai trong số họ phải chịu thất bại trong những lần giao thủ cùng Bách Hoa Lâm. Thật không nghĩ tới, hôm nay bản thân y lại bị ngã ngựa.

Nghĩ đến đó, Mộ Dung Minh Giản không nhịn được lại thấy ảo não. Bản thân nắm giữ vùng Tây Nam, mà trong tất cả các Ma Cung Cung chủ, khu vực quản lý của y vốn là vùng đất rộng nhất. Lại thêm võ công cao, thủ đoạn sắc bén, hết thấy đều hơn người, vậy mà y lại là người đầu tiên ăn buồn bực trên tay Bách Hoa Lâm.

Thật tình, gọi là ăn buồn bực, cũng chẳng phải sự vụ gì quá trọng yếu, chỉ là thời điểm y dùng cơm trong tửu lâu, nhất thời khinh suất, để cho nữ nhân Bách Hoa Lâm kia đắc thủ hạ được lên mình. Bất quá, y kịp thời phát giác, cho nên dùng nội công bức ra hơn nửa lượng độc trong người, tuy rằng hiện tại nội công có chút phân tán, nhưng bản thân vẫn đủ năng lực đem đám Bách Hoa Lâm đánh cho tan tác, rồi mới lên mã xa nghênh ngang rời đi.

Nhưng giữa đường, lượng độc còn sót lại trong cơ thể kiểu nào cũng không bức ra hết được, hiện tại đang tập trung ở huyết quản. Mộ Dung Minh Gian vốn ở Tây Nam, cùng Miêu Cương Động chủ là hảo bằng hữu, cho nên tương đối am hiểu cách dùng độc. Sau khi thử nhiều cách, y phát hiện độc tính bất quá chỉ ảnh hưởng một chút đến nội lực, sau khoảng ba đến năm ngày, được hiệu sẽ hoàn toàn rút đi.

Chính vì bản chất độc như vậy, vô sắc vô vị, khiến cho người ta buông lỏng phòng bị. Bằng không, chỉ cần độc tính lợi hại hơn chút ít, dù không am hiểu dụng độc nhất trong số Lục Đại Ma Cung Cung chủ như Tư Không Lâm Nguyệt, cũng có thể nhận biết.

Chỉ là, lúc ấy, Mộ Dung Minh Gian vốn không nghĩ tới Bách Hoa Lâm sẽ cho nữ phần nam trang, giả dạng thành một hoa đán xương kịch, cố ý ở trên sân khấu của tửu lâu biểu diễn. Một màn vô cùng dụng công như vậy, y mới không nghĩ tới nam tử hoa đán kia cứ từng bước từng bước tiếp cận mình.

Mộ Dung Minh Giản vẫn rất tò mò loại nam nhân như thế nào mới nguyện ý phần nữ trang diễn kịch mua vui cho thiên hạ. Đối với y, đây vốn là chuyện tình tự bán rẻ tôn nghiêm, không một nam nhân nào sẽ nguyện ý làm.

Chính vì hiểu kỳ trong lòng, y suýt chút nữa bỏ mạng. Thật ra nếu xem xét lại, này căn bản không phải

chuyện quá mức to tát, dù sao Bách Hoa Lâm cùng Ma Cung đã từng giao thủ qua vài lần, toàn bộ đều thua, coi như lần này an ủi bọn họ bằng chút thắng lợi nho nhỏ đi? Kể thông minh chu toàn đến đâu, rốt cuộc cũng có lúc sơ sẩy, huống gì thực lực Bách Hoa Lâm so với Ma Cung cũng không quá mức thua kém.

Nhưng Mộ Dung Minh Giản quả thật nuốt không trôi cục tức này, ngồi trong mã xa lạnh mặt, suy nghĩ cách lôi ra ánh sáng phân đàn của Bách Hoa Lâm tại phụ cận này, sau đó dạy dỗ cho đám nữ nhân kia một bài học đích đáng. Hừ, Bách Hoa Lâm giỏi nhất là dùng độc, vậy y tốt nhất nên đem các nàng ra thử độc là tốt nhất, ăn miếng trả miếng thôi mà.

Vừa nghĩ đến đây, từ bên ngoài liền truyền đến tiếng rống lớn: “Đứng lại, đường này do lão tử mở, cây cũng nhờ lão tử trồng, muốn đi qua đây, phải đền lại bạc trên người.”

Mặt Mộ Dung Minh Giản lại càng đen hơn. Y thầm nghĩ đến câu nói, hổ lạc bình dương bị khuyển khi, không nghĩ đến chính mình hôm nay vừa vặn đụng phải sơn tặc nha. Bản thân đường đường là Cung chủ Ma Cung Minh Giản, nếu không cho đám thổ phỉ đàn độn này ném thử chút lợi hại, hỏi y sau này còn đâu mặt mũi gặp đám huynh đệ nhà mình đây.

Nghĩ đến đó, khóe miệng liền nhếch thành cái cười lạnh, Mộ Dung Minh Giản thản nhiên bước xuống mã xa. Phải rồi, y cũng muốn nhìn thử mặt mũi đám thổ phỉ có mắt mù như mù kia, xem thử là loại ba đầu sáu tay phương nào? Cả gan dám chọc đến Minh Giản Cung chủ đại danh鼎鼎.

Đạp vào mắt y là một gương mặt xinh đẹp, thanh tú, mái tóc đen nhánh được tùy tiện búi lại, phần tóc còn lại xõa tung, đặc biệt là hai lọn buông xuống trước ngực, làm nổi bật lên gương mặt tinh xảo, trắng nõn trơn láng như ngọc.

Mộ Dung Minh Giản khẽ nhíu mày, tự hỏi đối phương là loại nhân vật gì? Kiểu nào cũng không giống sơn tặc, chẳng lẽ vị kia là tiểu bạch kiểm bị bắt lên núi làm luyện sủng? Ai cha, đáng thương làm sao, loại khí chất như thế rõ ràng phải là công tử phú quý, hiện tại lại phải mặc lên y phục vải thô, còn đứng giữa một đám thổ phỉ thô kệch.

Cho nên, Mộ Dung Minh Giản không khỏi tiếp tục đánh giá Lãnh Lạc mấy bận nữa. Sau một hồi, phát hiện Lãnh Lạc đang lộ ra vài phần e sợ, bản thân không biết vì lý do gì, lương tâm sớm bị cướp tha mất vào đúng thời khắc này lại trời lên, trong đầu xuất hiện ý nghĩ: Dù sao cũng thật đáng thương, thôi thì nhân hôm nay, đem hắc cứu ra a.

Ánh mắt bắn thẳng về phía đám nam nhân thô kệch, không biết vừa nãy là ai hô lên nhỉ? Hừ hừ, thật không nghĩ đến, sơn đại vương còn đích thân lên tiếng, phong thái coi bộ cũng bình dị gần gũi đi?

Cát Tam nuốt xuống ngụm nước bọt, quay đầu nhìn Lãnh Lạc không ngừng lùi ra sau lưng mình. Gã thầm nhủ trong bụng, thủ lĩnh của ta a, chuyện cần làm ta đã làm rồi, huynh còn dán sát vào làm gì? Huynh không phải muốn ta gánh luôn cái chức đương gia chứ? Không được đâu a, đại ca người là loại quý hạp hời, một khi thật sự tin ta soán quyền của mình, ta đây không phải sẽ ăn khổ sao.

“Trong các người, ai là trại chủ?” Mộ Dung Minh Giản nheo mắt, ánh nhìn đôi khi sẽ làm như vô tình rơi

trên người Lãnh Lạc, rất có ý tứ. Mà đôi đồng tử to tròn liền lập tức né đi, cảm giác có chút đáng yêu, tựa như thỏ con, lặng lẽ rút vào một góc an toàn.

Mộ Dung Minh Giản trong lòng ít nhiều có phần tức giận, thầm nghĩ nhóc kia thật không có mắt nhìn người. Đám người kia là thổ phỉ đó, y làm muốn cứu hấn khỏi hố lửa, thật là đến cả ân nhân hay cừu nhân cũng không phân biệt được sao?

Bất quá, nói cũng kỳ quái, đường đường là Ma Cung Cung chủ, thế nhưng y lại không cách nào nhận ra đâu là thủ lĩnh của đám thổ phỉ. Theo lẽ mà nói, sơn trại dù lớn hay nhỏ, chỉ cần là kẻ nắm quyền thủ lĩnh, hiển nhiên sẽ lộ ra uy nghiêm của kẻ đứng đầu. Dù sao cũng là thổ phỉ, nếu không có uy nghiêm làm sao sai sử được đám thủ hạ dưới tay mình. Nhưng với đám người kia, y lại không cách nào nhìn ra được đâu là tên cầm đầu.

Nghe được thanh âm lạnh như băng của Mộ Dung Minh Giản, Cát Tam không tự chủ mà rút đầu lại, quay nhìn Lãnh Lạc ở sau lưng, nghĩ thầm, đại ca người còn đợi gì a? Hiện tại không phải là lúc đại ca nên ra tay sao, bình thường kiểu gì huynh cũng muốn lộ mặt nha, sau đó còn lớn lối cười ha ha, dùng ngôn từ hạ lưu chèn ép người ta? Huynh bây giờ lui về sau làm chi? Hôm nay khí thế sao yếu quá a?

Cát Tam kiểu gì cũng nghĩ không ra câu trả lời. Mắt thấy gã không ngừng lùi theo mình, Lãnh Lạc khổ không nói nên lời.

Vừa trông thấy Mộ Dung Minh Giản, hấn liền biết bọn họ lần này đụng đến một khối sắt. So với lần đánh cướp đụng phải thư sinh và tên cao thủ võ lâm, đối phương xem chừng còn phiền toái hơn. Bởi vì bản thân cao thủ phải bảo vệ cho cả thư sinh kia, mà người này lại không giống vậy. Không có thứ gì giữ được tầm nhìn của y, cho nên hấn và đám lâu la nhất định biến thành nơi trút giận của đối phương rồi.

“Nhất định là tên khó xơi, nghĩ biện pháp để các huynh đệ rút lui đi.” Lãnh Lạc chỉ hận không thể đem đầu Cát Tam đá thẳng ra trước. Còn không thấy ánh mắt sát tinh kia nhìn chằm chằm hấn sao? Cái đầu này còn cố quay lại, không sợ tên ôn thần kia biết được hấn là thủ lĩnh sao?

Xui xẻo, nhất định là bị vận xui ám rồi, liên tiếp đụng phải mấy tên khó chơi, thủ hạ đầu gối còn ngu ngu ngơ ngơ, ngay cả năng lực nhận biết nguy hiểm cũng không có. Lãnh Lạc không ngừng rên rỉ trong lòng.

Kẻ khó chơi? Cát Tam vừa nghe đến ba chữ kia, sắc mặt lập tức trắng bệch. Mỗi lần đánh cướp, chỉ cần thủ lĩnh phun ra chữ kia, bình thường bọn họ sẽ không có kết quả tốt. Gặp kẻ hảo tâm, phát tay coi như đụng phải ruồi nhặng, cuối cùng cả bọn lui thủ rút đi. Nhưng nếu đụng phải loại tính tình không tốt, một bữa no đòn không có gì là lạ.

Lấy hết can đảm quay nhìn lại, phát hiện biểu tình Mộ Dung Minh Giản tựa như đã mất hết can đảm. Thật là, nào có thổ phỉ nào phải uất ức như bọn họ không. Liếc sang tên thủ lĩnh tiểu nhân sợ chết nhà mình, Cát Tam cả lăm phun ra một câu: “Ta... Ta chính là trại chủ, người... Người muốn thế nào?”

Này... Này thật sự là thổ phỉ sao, chẳng khác gì khát cái a? Sao có thể vô năng đến mức độ này. Mộ Dung Minh Giản vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, hai tay ôm trước

ngực, khí định thần nhân nói: “Thật sao? Được lắm, lưu lại một cánh tay của ngươi, chuyện ngày hôm nay ta sẽ coi như chưa từng phát sinh. Còn có...”

“Không, ta không phải trại chủ nha, đại ca ta mới là trại chủ.” Mộ Dung Minh Giản còn chưa kịp nói hết, Cát Tam liền rống lên.

Mặc dù trước đây đã từng chịu đòn, nhưng đây là lần đầu tiên gã nghe đến chuyện còn phải lưu lại một cánh tay... Yêu cầu quá mức độc ác. Theo như chuyện xưa trong lời kể của thủ lĩnh nhà mình, những kẻ thường nói như vậy, nhất định là loại cao thủ hàng đầu, bọn họ hoàn toàn không có sức chống đỡ. Cho nên, Cát Tam không chút do dự, lập tức phản chủ tự động đầu hàng. Dù sao, thủ lĩnh so với cánh tay, tay chân nguyên vẹn vẫn quan trọng hơn.

Lãnh Lạc chỉ hận không thể một cước đá chết Cát Tam. Hắn biết đám thủ hạ nhà mình vốn là đám chết nhất, chỉ không nghĩ tới lại chết nhất đến trình độ này, trong thời điểm mấu chốt cả thủ lĩnh hắn cũng dám bán đứng.

Hung hăng trợn mắt nhìn Cát Tam, thầm nói trong bụng, ngươi chờ đó cho ta, xem lúc trở về như thế nào thu thập ngươi, không để ngươi ăn khổ vài bận lão tử không phải thủ lĩnh sơn trại Minh Nguyệt.

Cát Tam làm như không nhìn thấy ánh mắt giết người của thủ lĩnh nhà mình, cúi nhìn chằm chằm mũi chân mình, thầm nói trong bụng, ngài trước đem ôn thần kia tiễn đi trước đã, bằng không khó nói đại ca ngươi có thể toàn mạng trở lại thu thập ta nha.

Lãnh Lạc chán nản, lại không thể làm gì khác ngoài việc thu hết can đảm lộ diện, hướng Mộ Dung Minh Giản ôm quyền cười một cái. Dù rằng nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nhưng theo độ cong của khoe miệng, này đích thực là cười a.

“Cái kia... Đại hiệp, chúng ta trước đây không thù không oán, bọn này cũng chỉ là ra ngoài kiếm miếng ăn, không cần thận rơi vào tay ngài đây, cái kia... Là chúng ta có mắt như mù không nhìn thấy thái sơn, ở đây chặn đường ngài là không đúng, chúng ta lập tức rời đi, ngài có thể tiếp tục đi đường của mình, sẽ không... Quýấy rầy...”

Dứt lời, Lãnh Lạc lập tức quay đầu. Nói giỡn, vị đại hiệp kia ánh mắt đăm đăm, hiện tại còn đợi gì nữa mà không chạy. Cho nên, đám lâu la mắt thấy thủ lĩnh nhà mình xung phong chạy trước, cũng lục tục nổi gót đuổi theo.

Mộ Dung Minh Giản có chút ngây ngẫn, kiểu nào cũng không nghĩ tới, thiếu niên xinh đẹp, thanh tú kia cư nhiên là thủ lĩnh đám sơn tặc này. Nhìn theo những thân ảnh vội vã rút vào trong núi, y ngơ ngác hồi lâu, cuối cùng khoe miệng bất giác kéo thành nụ cười.

“Giang Lai, đám sơn tặc này có chút thú vị nha. Chúng ta tới, thuận tiện hỏi thăm bọn họ một chút về chuyện của Bách Hoa Lâm.” Hồi sau, Mộ Dung Minh Giản thả lại nét cười, hướng thị vệ kiêm phu xe của y ra lệnh.

“Bọn họ biết sao?” Giang Lai có chút không tin tưởng nhìn Cung chủ nhà mình: “Cung chủ, ngài xe, bọn họ quần áo rách rưới, lam lũ, xưng là thổ phỉ, nhưng thuộc hạ xem cũng chẳng khác gì một đám khát cái. Thứ như bọn họ, thật có thể cùng Bách Hoa Lâm liên hệ gì đó sao? Càng đừng nói đến từ trong miệng bọn họ thăm dò ra tin tức quan trọng của phân đàn Bách Hoa Lâm ở đây.”

Mộ Dung Minh Giản thở dài, thị vệ này của hắn cái dù cũng tốt, thừa trung thành, võ công cũng cao cường, chỉ tội mỗi cái quá ngốc. Ở tửu lâu, nếu cậu ta không ngồi ngốc ngoài mã xa, y chưa chắc đã bị kẻ xấu đánh lén thành công. Hơn nữa, tên nhóc này cũng không hiểu được tâm tư của chủ nhân lúc này, thành thật phân tích tình hình, y thật sự nhìn đủ rồi.

“Ta nói thú vị là thú vị. Nhanh, chúng ta đi.” Mộ Dung Minh Giản đen mặt, gầm nhẹ. Nhìn Cung chủ nhà mình chuẩn bị phát hỏa, Giang Lai mặc dù ủy khuất không biết chính mình sai chỗ nào, đành phải vội vàng nghe lệnh, điều khiển cỗ mã xa hướng đường núi mà đi. Không có biện pháp a, chính mình chỉ là một thị vệ nho nhỏ thôi.

“Cung chủ, ngựa của chúng ta mặc dù là bảo mã, có thể đi đường núi, nhưng vạn nhất gặp phải cầu treo thì tính sao bây giờ? Hai ta có thể dùng khinh công bay qua, nhưng mã xa hẳn là không thể bay qua nha.” Thấy sắc mặt Cung chủ nhà mình cuối cùng cũng hòa hoãn một chút, Giang Lai lại nhìn không được nói ra lo lắng trong lòng.

“Sợ cái gì, loại thổ phỉ này, người còn kỳ vọng bọn họ sẽ dựng sơn trại ở khu vực có độ khó cao như cầu treo này ọ sao?” Mộ Dung Minh Giản bĩu môi khinh thường. Ha hả, nghĩ đến cái vị thủ lĩnh đám sơn tặc thanh tú kia, cùng với bộ dáng tiểu nhân của tên thủ hạ, tâm tình y thế nhưng vô cùng tốt, lại mong chờ nhìn xem vẻ mặt của đối phương trong lần gặp mặt sắp tới đây.

“Đại ca... Đại ca a...”

Lâm Lân vọt vào trong đại sảnh, mà nơi gọi là đại sảnh, chẳng qua chỉ là một gian tiểu ốc rộng rãi thoáng mát hơn một chút so với những nơi khác. Bắt gặp Lãnh Lạc đang nhàn nhã uống trà, trong bụng thâm than, đại ca ngài còn tâm tư ngồi đây thưởng trà, sát tinh đã muốn đánh tới cửa rồi a.

“Có chuyện gì không thể từ từ nói sao, biết đại gia ta vừa qua một phen kinh hách không hả?”

Lãnh Lạc trợn mắt bắn phá người đối diện, động tác uống trà (tự bản thân cho là) ưu nhã. Hừ, cái tên Cát Tam tinh trùng thượng não, vậy mà dám đem lão tử đẩy ra trước, phải nghĩ cách làm sao phạt tên kia mới được. Hay là bắt rắn thả vào phòng tên kia a? Hoặc bỏ vào trong giày đối phương vào con côn trùng béo tốt nha?

“Dê béo... Là dê béo tới...” Lâm Lân nhớ đến hai vị ôn thần chính mình vừa nhìn thấy, tim không khỏi muốn vọt ra ngoài ***g ngực. Trong nhất thời không biết diễn tả thế nào, cho nên lời gã thành công khiến cho Lãnh Lạc phun sạch nước trong miệng ra.

“Ngày hôm nay, không cho phép ở bên tai lão tử nói đến hai chữ dê béo, biết không hả?”

Lãnh Lạc bắt lấy một bên tai Lâm Lân rống to: “Mụ nội các người dám xúi bậy lão tử, bảo gì mà dưới chân núi có dê béo này nọ, kết quả chẳng thấy dê béo đâu, ngược lại còn đụng trúng ôn thần. Nếu không phải lão tử chớp được thời cơ, ánh mắt chuẩn xác, hỏi xem các người bây giờ còn toàn mạng không? Hiện tại còn...”

Lời còn chưa nói xong bất ngờ dừng lại, tư thế kéo lỗ tai của Lâm Lân cũng chết lặng, Lãnh Lạc ngơ ngác nhìn Mộ Dung Minh Giản nhàn nhã đập cửa tiến vào đại sảnh. Mà Lâm Lân còn chưa biết sát tinh đã vào đến cửa, vẫn luôn miệng hô to gọi nhỏ: “Đại ca, ta biết sai rồi mà. Không phải dê béo, mà là ôn thần. Ngài trước thả tai ta ra đã, đau lắm a...”

Lãnh Lạc hồi hồn, vội vàng thả lỗ tai của Lâm Lân ra, dùng hết sức nuốt xuống ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “Đại... Đại hiệp, thật là... Thật đúng lúc nha, ta biết, ngài là... Đi ngang qua đây, nghỉ... Nghĩ muốn ghé vào uống chén nước đi? Lâm Lân, còn không mau rót cho đại hiệp chén nước, thật là mất mặt mà.”

Mộ Dung Minh Giản nhìn vẻ mặt Lãnh Lạc, trong bụng đã cười đến thất ruột. Quả nhiên, quyết định của y quá là sáng suốt, thủ lĩnh đám thổ phỉ này một chút cũng không khiến mình thất vọng mà.

Từ từ tiến lại gần Lãnh Lạc, nhìn gương mặt trắng nõn của đối phương trong nháy mắt dẫm một tầng mồ hôi, y chợt cảm giác người này so với hỏa hầu không mấy khác biệt nha. Thôi thì, diễn cũng diễn xong rồi, không nên đem người ta hù đến bất tỉnh, như vậy sẽ chẳng còn thú vị nữa.

Cho nên, y khẽ ho khan một tiếng, thản nhiên nói: “Vừa nãy người gọi ta là gì? Ôn thần đòi mạng? Ừm, nói cho người biết, ta không thích loại xưng hô này.”

“A, không... Không buồn cười sao? Vậy cũng có lý, ôn thần sao có thể bộc lộ được uy phong sấm rền của đại hiệp nha?” Lãnh Lạc ha ha cười: “Kia... Không bằng gọi là Diêm Vương đi, Diêm Vương đứng đầu Địa ngục. Đại hiệp... Đại hiệp ngài đối với xưng hô này... Có hài lòng hay không?”

Đao đâu? Đao của mình đâu nhỉ? Lãnh Lạc vừa nói, ánh mắt lại di chuyển khắp xung quanh, sau đó dừng lại trên một cây đao treo trên tường. Trong lòng chợt ảo não, hẳn thâm nghĩ, sớm biết thế, chính mình nên tùy thân mang theo đao kia, vô sự lại treo trên tường làm gì a. Muốn đánh lạc hướng phòng tuyến của vị tổ tông này, hẳn sẽ rất khó khăn đây.

Ánh mắt Mộ Dung Minh Giản cũng đồng thời nhìn xuống loan đao đeo bên hông mình, ánh bạc của vỏ đao mơ hồ phát sáng thu hút ánh mắt của Lãnh Lạc.

Thần a, này hẳn là bạc tinh khiết đi? Oa, không nghĩ đến lại đem bạc làm vỏ đao, thật sự là kẻ có tiền mà, khắp bề mặt còn khảm gì đó, chẳng lẽ chính là mã não, ngọc thạch trong truyền thuyết sao? Oa oa oa, thật không hổ danh dê béo mà, lần này mắt nhìn của đám tiểu tử kia kỳ thực vô cùng chính xác a.

Chỉ tiếc, này không phải là dê béo, mà là hổ mập. Bản thân đứng trước y chẳng qua chỉ là cừu non đói

cơm, còn chẳng đủ cho người ta nhét kê răng nữa là.

Lãnh Lạc đau xót, thầm trách lão thiên thật sự thất đức mà. Vất vả lắm mới gặp được miếng mồi ngon như thế, kết quả hóa ra chỉ là trắng trong nước, hoa trong giếng.

“Người có hứng thú với thanh đao này sao?” Thanh âm nhàn nhạt một lần nữa vang lên, khiến Lãnh Lạc không nhận được toàn thân run rẩy. Hắn một lần nữa nhận thức rõ ràng tình huống trước mặt, hổ mập thì có mập thật, nhưng hắn kiêu gì cũng không dám nhúc nhích, thật sự là chuyện tàn nhẫn khiến người ta phải học máu mà.

Bất quá, nhìn kỹ Mộ Dung Minh Giản, hắn lại có cảm giác đối phương không phải đặc biệt tìm đến mình gây phiền toái nha. Dù sao người ta cũng là đại hiệp, sao có thể so đo với đám tép riu như hắn. Trong nhất thời, Lãnh Lạc không phân rõ được dụng ý của Mộ Dung Minh Giản. Mà càng không rõ, trong lòng lại càng thêm sợ hãi.

Lâm Lân bưng nước tiến vào, vừa mới đặt xuống bàn lập tức muốn thoát ra ngoài. Bất quá, trong chớp mắt, cánh tay gã bị thủ lĩnh nhà mình tóm được. Run rẩy hết ngược mắt nhìn thoáng qua Mộ Dung Minh Giản, lại quay sang Lãnh Lạc, tên nhát gan này cố gắng thấp giọng nói: “Đại... Thủ lĩnh à, ta có việc phải làm, người còn phân phó gì nữa không... Đây... Lát nói sau.”

“Việc của người hiện tại, hắn nên tùy thời hầu hạ ở đây a.” Lãnh Lạc khê nghiêng răng khen khét. Đám thủ hạ này thật sự không nghĩa khí, còn chưa nhìn ra thủ lĩnh nhà mình đang cheo leo giữa làn ranh sinh tử hay sao? Bọn họ là mưu đồ nhúng chân hắn xuống dầu sao, hừ, không có cửa đâu.

Mộ Dung Minh Giản hết nhìn Lãnh Lạc giữa chặt không buông cánh tay Lâm Lân, rồi chuyển sang nét cười cứng ngắc trên mặt đối phương, không khỏi xì cười thành tiếng, chỉ tay vào Lâm Lân nói: “Người ra ngoài đi, ta muốn cùng đường gia các người nói vài lời.”

“Dừng... Không nên a, nơi này đều là huynh đệ của ta, có lời gì nói trước mặt bọn họ cũng được nha.” Lãnh Lạc kêu to. Nhưng còn chưa kịp dứt lời, Lâm Lân đã thoát khỏi tay hắn, nhanh như chớp chạy về hướng cửa, hoàn toàn không bị mấy lời chân tình có toan tính của thủ lĩnh nhà mình đánh động.

“Người sợ cái gì, ta cũng đâu phải muốn mạng người nha.” Mộ Dung Minh Giản vừa bực mình vừa buồn cười, đi thẳng đến một cái ghế rồi ngồi xuống, sau đó chỉ chỉ cái ở đối diện, hướng Lãnh Lạc nói: “Người ngồi đi, ta thật sự có chuyện muốn thương lượng với người.”

Lãnh Lạc nơm nớp lo sợ ngồi xuống, trong lòng lại tức muốn học máu. Trong lòng thầm nghĩ, lão tử đường đường là sơn trại đại vương a, đại hiệp ngài như thế nào so với chủ nhân ta đây còn thoải mái hơn. Bất quá, hắn chỉ dám nói thầm trong bụng, ngoài miệng lại chẳng dám phun a. Không có khả năng, chính mình vốn là loại tiểu nhân điển hình nha, mà tiểu nhân thì đương nhiên sợ chết lắm. Tự an ủi bản thân, trong nhất thời, tâm tình dần kéo lại chút bình ổn, chỉ cần Mộ Dung Minh Giản không phải đến báo thù, mọi chuyện đều có thể thương lượng tốt nha.

“Đại hiệp, không biết ngài cần chúng tiểu nhân ra sức chuyện gì, cái này... Khó được dịp tự ngài mở lời,

chúng ta đương nhiên sẽ dốc sức giúp ngài hoàn thành. Nhưng đại hiệp ngài cũng thấy rồi đó, chỗ chúng ta là núi thấp miếu nhỏ, cũng ít người qua lại, hiếm lắm mới có mở cửa đón khách một lần. Chỗ này dù có đào hết lên, chỉ sợ vẫn không cách nào sánh với thanh đao bạc của ngài...”

Lãnh Lạc nói luôn miệng. Chờ hắn nói xong, Mộ Dung Minh Giản mới cười ha hả, tiếp lời: “Người yên tâm đi, ta tới không phải vì muốn tiền của các người. Đứng bảo phá trại các người gì đó, ngay cả Kim Loan điện của Hoàng đế, cũng chẳng là gì trong mắt ta nha.”

“Không cần bạc? Nếu đã không phải chuyện tiền nong liền dễ nói rồi.” Lãnh Lạc thở phào nhẹ nhõm, gương mặt thanh tú cười như hoa nở, trong lòng lại thầm mắng: “Mẹ ôi, không cần bạc lại chẳng nói sớm, hại lão tử lãng phí một phen nước bọt. Thứ đồ tâm tư vụn vặt, nhất định là thích nhìn bộ dáng hèn mọn cầu xin của kẻ khác đi?”

Thật ra, hắn vốn oan uổng Mộ Dung Minh Giản rồi. Ma Cung Cung chủ y cũng được dạy cách ăn nói, kiêng kị nhất là dài dòng vắn tắt. Lúc này, nếu đổi lại là kẻ khác ngồi trước mặt Mộ Dung Minh Giản, chỉ sợ đối phương chưa kịp nói xong hai câu đã bị ném đi.

Nhưng Mộ Dung Minh Giản lại hết sức thích thú theo dõi bộ dạng cảm ràm này của Lãnh Lạc. Y biết, cái tên thổ phỉ tuy lớn lên xinh đẹp thanh tú này, nhưng đích thị là một tên tiểu nhân, sợ chết, lại vô cùng yêu tiền.

Dù là vậy, mặc kệ trước đây bản thân y xem thường nhất là loại người này, nhưng nhìn đến bộ dạng Lãnh Lạc như con khổng tước che trước hang ổ của mình, trong lòng liền thấy phi thường vui vẻ, cho nên không chút buồn chán ngồi lại xem đối phương biểu diễn.

“Ta tới đây, là muốn tránh họa.” Mộ Dung Minh Giản qua hồi lâu mới chậm rãi phun ra mục đích của chuyến viếng thăm lần này. Bản thân cũng đoán trước được phản ứng của Lãnh Lạc, nhất định tên thủ lĩnh thổ phỉ này sẽ không làm y thất vọng nha.

2. Chương 2

“Tránh... Tránh gì cơ? Tránh họa sao?” Lãnh Lạc ngơ ngác nhìn Mộ Dung Minh Giản đang ngồi đối diện, mãi một lúc sau mới lắp bắp nói thành câu.

Sau đó, hắn dùng sức nuốt xuống vài ngụm nước bọt, thêm một lúc lâu nữa mới cứng ngắc nặn ra một nụ cười, nói: “Đại... Đại hiệp, loại đùa giỡn này không thể đem ra nói chơi nha, người... Người không phải thật sự muốn ở lại nơi này của chúng ta để tránh né cừu gia a?”

“Thật thông minh, người đoán không lầm, ta chính là tới chỗ các người để tránh né cừu gia đó.” Mộ Dung Minh Giản vỗ tay một cái, biểu đạt sự khen ngợi của mình dành cho Lãnh Lạc.

Bất quá, lời khen này hoàn toàn không kéo được chú ý của đối phương, vừa nghe xong, Lãnh Lạc lập tức nhảy dựng, “ngao” lên một tiếng, rống to: “Người... Người nói nhăng cuội gì đó? Người muốn trốn cừu gia, thật sự sẽ trông cậy chúng ta sẽ giúp ngăn lại sao?”

Tiếp đó, hắn ôm quyền, thu lại vẻ hung hăng của mình, bày ra gương mặt thanh tú vì đau khổ mà nhăn tít lại: “Đại hiệp, ta van ngài, muốn hại người cũng không nên dùng đến phương pháp này a. Ngài nói mình chọc phải đối thủ lợi hại, có muốn chết thì một mình bỏ mạng là được rồi, còn cố ý lôi theo sơn trại chúng ta cùng ngài hiến mạng. Làm vậy sau khi chết chẳng phải sẽ không lên được trời sao?”

Lông mày Mộ Dung Minh Giản hơi nhướn lên. Y thâm nghĩ, tên sợ chết, yêu tiền, còn thù dai này, ngoại trừ những thứ này, tuy lời lẽ ý tứ độc địa, nhưng rất có ý tứ, xem bộ cũng là loại biết điều.

Lãnh Lạc phát hiện lông mày đối phương khẽ động, lửa giận vô thức tán đi phân nửa. Nhưng hắn trăm triệu lần nhất quyết không chứa chấp Mộ Dung Minh Giản trong nhà, cho nên lại thấp giọng nằn nì: “Đại hiệp, ngài là đại hiệp đó, mà việc của những người như ngài chính là tránh gây tai ương cho kẻ khác, đây mới là hình tượng của những đại hiệp như ngài...”

“Ai bảo ta là đại hiệp?” Mộ Dung Minh Giản buồn cười lắc đầu, tiếp đó bất ngờ cúi người lại gần Lãnh Lạc, ghé vào bên tai hắn, thấp giọng nói: “Ta bảo thật cho người biết, ta chính là một đại ma đầu, cái loại đại ma đầu giết người không chớp mắt, không biết bao nhiêu đại hiệp đã từng chết dưới lưỡi đao trên chân ta nha.”

Vừa nói xong, y lập tức vung tay, Lãnh Lạc cảm giác trước mắt lóe lên một đạo hàn quang. Thời điểm đã hoàn hồn xong, Lãnh Lạc phát hiện Mộ Dung Minh Giản đã khí định thần nhàn ngồi lại chỗ cũ, hai tay ôm trước ngực, mỉm cười nhìn hắn.

“Rầm” một tiếng, chiếc bàn duy nhất trong phòng bị chẻ thành mười mấy phần, đổ rầm xuống mặt đất.

Mộ Dung Minh Giản vô cùng tin tưởng, chỉ cần một chiêu này đã đủ dọa cho Lãnh Lạc khiếp đảm. Mà người kia cũng không hề khiến y phải thất vọng, đối phương ngơ ngác nhìn cái bàn của mình, gương mặt đồng thời bày ra vẻ không dám tin.

“Như thế nào, hiện tại người có đồng ý cho ta ở lại đây tránh họa chưa?” Mộ Dung Minh Giản nhàn nhạt hỏi Lãnh Lạc, tiện tay giơ tay kéo lại vạt áo. Hừ hừ, đất ở đây không được lát gạch, y phục chấm đất đều bị dơ cả rồi.

“Người... Người còn muốn ở chỗ lão tử tránh họa?” Đối diện truyền đến thanh âm, vừa ngẩng đầu lên, y liền bắt gặp một cặp mắt đỏ như máu. Tiếp đó, Lãnh Lạc nhảy dựng lên, nhào về phía vị nào đó, rống lên: “Đây là cái bàn duy nhất của sơn trại chúng ta đó, người... Người vậy mà không nói hai lời liền đem nó bổ, ta... Lão tử muốn giết người, không đúng, là bổ người ra. Lão tử muốn báo thù cho cái bàn này, đem người làm củi đốt, a a a...”

“Au... Ta bảo Giang Lai người, không thể nhẹ một chút sao? Không phải tay người nhưng người cũng không thể tùy tiện vậy a.” Mộ Dung Minh Giản ngồi trên giường gạch kê sát đất, nhìn mu bàn tay mà nhe răng trợn mắt, nổi bật giữa sắc da thịt mỏng màu mạch là một vết đỏ hồng.

“Cung chủ, ta rất nhẹ tay đó.” Giang Lai tức giận, trợn trắng mắt, cẩn thận thoa rượu thuốc lên vết đỏ kia. Tay rằng tính tình người này có chút ngốc nghếch, lại quá thẳng thắn, trước giờ vẫn nghĩ gì nói đó, hơn nữa ở bên Mộ Dung Minh Giản tính tình coi như không tệ, nên cậu thị vệ này dù rất trung thành, nhưng không phải dạng ngu trung. Xem hiện tại thì biết, cậu không hề che giấu thái độ của mình.

Còn nói nữa? Đường đường là Ma Cung Cung chủ, lại để cho một thủ lĩnh sơn tặc nho nhỏ dùng cây gỗ nện trúng người. Tin này mà truyền ra ngoài, Cung chủ thà cứ một cước đá cậu ra thiên ngoại còn hơn. Mất mặt, quá mất mặt a.

Mộ Dung Minh Giản hiển nhiên đọc được suy nghĩ trong đầu của thuộc hạ mình. Nhắc đến chuyện này, trong bụng cũng có chút nóng nảy, chẳng biết tại sao lúc ấy đầu óc y lại giống như bị ngập trong mỡ heo, còn cảm thấy bộ dáng gương nanh múa vuốt, tức giận của tên thủ lĩnh sơn tặc kia vừa đáng yêu lại xinh đẹp nha? Nếu không phải tâm trí một màn này thu hút, dù là mười năm nữa Lãnh Lạc cũng chưa chắc đã chạm được đến ống tay áo của y.

Hung hăng trợn mắt nhìn sang tên tội đồ, ánh mắt dữ tợn thành công khiến cho Lãnh Lạc co rúm người. Ý thức được vì bản tính keo kiệt của mình mà gây họa lớn, thân thể đang ngồi chồm hổm tự giác lùi về phía góc tường, nhưng cá tính không chịu lùi bước khiến cho bụng hắn vẫn canh cánh chuyện khi nãy, cho nên miệng nhanh như cắt lại phọt ra.

“Đại hiệp, có thật nghiêm trọng vậy không? Ngài nhất định là đại hiệp từ trong bụng mẹ rồi sao, nếu luyện được một thân hảo công phu như vậy, nói không chừng đao thương gì đó cũng đã kinh qua, hôm nay ta bắt quá chỉ là một cây gỗ nho nhỏ mà thôi.”

Tên này còn dám mồm mép? Mộ Dung Minh Giản tức đến méo miệng, đau đớn nơi cánh tay châm thêm lửa giận trong lòng y, ánh mắt hung án dần biến thành âm hiểm. Cuối cùng, y nhìn Lãnh Lạc, buồn bã nói: “Một cây gỗ nho nhỏ thôi sao? Có muốn ta hay không dùng một cây gỗ nho nhỏ thử trên người người nha? Người yên tâm, ta sẽ không dùng toàn bộ công lực, chỉ có năm thành thôi.”

Năm thành công lực? Ta đây nhất định đủ thành bánh thịt đi. Lãnh Lạc nghĩ đến mà toàn thân run lấy bầy, toàn bộ âm ức đành nuốt trở vào trong bụng.

Đêm khuya vắng lặng, không còn chút âm thanh nào, đến cả chim chóc cùng sâu róm đã im bật. Nhưng cũng giữa buổi đêm thanh vắng như vậy, Lãnh đại trại chủ vô cùng khổ sở ôm theo chăn mềm, men theo ánh trăng, mò vào trong phòng Cát Tam.

“Đại ca... Người... Sao người lại tới đây?” Đại khái vừa bị đánh thức, đầu óc Cát Tam còn chưa nhận thức được nguyên do của vấn đề. Sự xuất hiện của đối phương khiến gã vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không có ý tứ nhiệt liệt hoan nghênh gì đó.

Lãnh Lạc tức giận nhìn tên thuộc hạ không chút nghĩa khí, đạo lý này nọ linh tinh đều không phun nửa chữ, thẳng hướng giường gạch bò lên: “Ít nói nhảm, thủ lĩnh ta hiện tại muốn mượn chỗ này của người ngủ một giấc. Người liệu mà xuống đất nằm đi.”

“Không... Không phải chứ? Thủ lĩnh, gian phòng của người là chỗ tốt nhất trong sơn trại đó. Giường gạch chỗ này của ta vừa bẩn vừa nát, người... Đại ca người nằm quen được sao?” Cát Tam vô cùng nhút nhát, lại càng kinh hãi hơn.

Thật ra trong lòng mọi người đều biết, gian phòng của thủ lĩnh so với của bọn họ chẳng khác là bao. Sơn trại nghèo, toàn bộ đều phải tự lực cánh sinh, phòng ở đều từ bùn nhão mà dựng thành, đến cả phòng của Lãnh Lạc cũng chẳng có gạch để xây. Nhưng thủ lĩnh vẫn thường nhận phòng mình là chỗ khang trang nhất. Dần dần, mọi người đều tự nhủ với lòng như vậy. Đây vốn là tự tôn của đẳng nam nhi nha, huống chi, là thủ lĩnh nhà mình a.

Cũng vì cho rằng gian phòng của mình là tốt nhất, cho nên thời điểm đi ngủ, Lãnh Lạc chưa từng sinh hoạt chung với những người khác, suốt ngày đều ru rú ở trong phòng. Cho nên, hành động tối hôm nay của hắn, khiến Cát Tam vô cùng kinh ngạc.

“Không quen cũng phải chịu. Dù gì lão tử đã lỡ giựt chần chạy rồi.” Lãnh Lạc bị phẫn, vừa nhỏ giọng lầu bầu, vừa oán hận nhìn chằm chằm Cát Tam: “Cũng là đám không nghĩa khí mấy người. Có câu, bốn con hổ cũng không lại một bầy sói, lão tử đã bảo phải liều mạng với tên đại hiệp khốn nạn kia một phen. Nhưng các người lại bày ra bộ dạng không chút tiền đồ này. Ai, lão tử thật không biết nhìn người mà.

Cát Tam đen mặt, nhìn thủ lĩnh nhà mình đậm chân đấm ngực, trong đầu nhớ lại, cái tên chạy trước nhất không phải đại ca người sao? Ai chẳng biết, người này vốn là loại nhỏ mọn, thích mang thù, nhưng gã lại không dám nói ra, đành nhận mệnh bỏ khỏi giường: “Ta nói này, tên đại hiệp kia chiếm phòng đại ca còn không nói, lại đem người đuổi đi, thật sự quá đáng nha. Đại ca huynh không cùng hắn tranh luận sao?”

“Hắn nào có đuổi ta đi.” Lãnh Lạc hừ hừ hai tiếng: “Chẳng những không đuổi lão tử đi, còn nhiệt tình muốn hai người chúng ta ở chung nữa.”

“Vậy đại ca người còn chạy sang chỗ ta làm gì?” Cát Tam càng ngạc nhiên hơn, nhét sâu hai tay hai chân vào trong chăn, đồng thời ánh mắt nhanh lẹ, thò tay ra đập chết một con muỗi đang có ý tấn công mình.

“Hắn bảo muốn cùng lão tử ở chung, ta đây nào dám.” Lãnh Lạc nghiêng răng, vừa nhớ tới ánh mắt không chút hảo ý cùng khóe miệng ẩn ẩn nét cười của Mộ Dung Minh Giản, liền nhin không được run rẩy một chút.

“Đại ca, người cũng có phải nữ nhân đâu, sợ gì chứ?” Cát Tam càn rỡ cười to, vừa lúc bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Lạc thì lập tức ngậm miệng, tiếp đó rất không có cốt khí giấu luôn cái đầu vào trong chăn.

Lãnh Lạc thu hồi tầm mắt, hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đối diện mặt tường (tường ở đây cũng được đắp từ bùn đất khô), yên lặng nhớ lại.

Đám tay chân của hắn đều là người sống ở những thôn trang lân cận, có kẻ vì bị đám cầu quan ép đến không còn đường sống, người khác thì gốc gác, cái gì cũng không hiểu, cảm thấy nơi này có cái ăn là đủ rồi, cho nên cứ như vậy mà ở lại. Cho nên, đừng nói đến thử qua, ngay cả mấy sở thích của đám người trong trấn, bọn họ cũng hoàn toàn không biết hết.

Cười khổ một cái, trí nhớ chợt thoáng hiện lại những ký ức nghĩ đến mà kinh, Lãnh Lạc không khỏi toàn thân run rẩy. Hắn lắc lắc đầu, vội vàng ép bản thân không được nghĩ ngợi tiếp nữa. Mỗi lần nhớ đến quá khứ kia, tâm tựa như bị chém thành tám mảnh, đôi khi thậm chí mất luôn dũng khí sống tiếp.

Một chưởng đánh về phía con gián vừa bò qua, bất quá có lẽ vì khí lực không đủ mạnh, hoặc vì lòng dạ còn bận ủy khuất. Tóm lại, con gián kia mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn cố hết sức bò về phía trước, cuối cùng cũng biến khỏi tầm mắt của Lãnh Lạc.

“Không sai, là như vậy, quản là cái gì bị thương không chấp nhận nỗi này nọ, dù sao đều là chuyện đã qua. Làm người, phải sống như con gián, kẻ khác muốn mạng người, người càng phải vui vẻ tiêu dao mà sống. Mẹ nó, không phải chỉ là một tên đại hiệp chó má sao? Chờ, chờ đó cho lão tử, xem gia gia ta làm sao thu thập người.”

Lãnh Lạc nhỏ giọng lầu bầu xong, giọng lầm rầm của Cát Tam bên kia cũng vọng lại. Hắn quay nhìn tên thuộc hạ chẳng khác nào heo của mình, oán hận quát: “Ngủ ngủ ngủ, cả ngày ngoài ăn thì là ngủ. Hừ, lễ mừng năm mới tới, nếu không kiếm ra heo mập, lão tử liền đem người làm thịt thay heo.” Nói xong, hắn cũng thu người hắn vào trong chăn.

Thật ra, ngoại trừ đám muỗi bày mòng mòng khắp phòng, cùng mùi hôi thối tỏa ra từ chuồng heo gần đó thỉnh thoảng lại đập thẳng vào mặt, thêm đám thổ phỉ mồm miệng thô tục, hoặc thức ăn so với cám bã còn khó nuốt hơn, Mộ Dung Minh Giản thành thật cảm thấy, cuộc sống trên núi Minh Nguyệt này cũng không tệ đi.

Chỉ cần nghe được thanh âm tên thủ lĩnh tiểu nhân, miệng tiện nói những lời vô nghĩa, ngoài mặt lại giả vờ bày ra bộ dạng nịnh hót, thuần phục, Mộ Dung Minh Giản liền cảm thấy mấy thứ rác rưởi chịu không thấu kia, chung quy cũng không quá khó chịu cho lắm.

“Mộ Dung đại hiệp, ngài dậy sớm thật nha. Mặt trời vừa ló dạng, liền chạy lên núi thăm thú sao?” Hai tên thổ phỉ nhiệt tình hướng y chào hỏi. Dù sao, bọn họ biết đối phương sẽ không đối với người trong sơn trại ra tay, mặc dù trong tâm vẫn vô cùng sợ hãi. Mộ Dung Minh Giản thật không biết Lãnh Lạc là đem đám người này dạy dỗ quá tốt đi, hay là hoàn toàn thất bại nữa a.

“Ừm.” Gật đầu đáp lại, Mộ Dung Minh Giản lại không phát giác chính mình mới vừa hướng mấy tên hán tử thô kệch này lộ ra nụ cười chân thành. Đã ba bốn ngày chậm trễ việc luyện công, dù sao hôm nay xem ra đã thích ứng với cuộc sống nơi này, cho nên, y vô cùng hăng hái, quyết tâm chạy ra sau núi luyện kiếm một phen.

Sơn trại trên núi Minh Nguyệt dù rằng thật sự thảm hại cùng hỗn loạn, nhưng cảnh sắc nơi đây lại tuyệt đối không tồi chút nào. Mộ Dung Minh Giản vừa đi, vừa nhàn nhã thưởng thức khung cảnh núi rừng trùng điệp một màu xanh mướt, còn như ẩn như hiện trong sương sớm. Hít vào một ngụm không khí tràn ngập hương vị hoa cỏ tinh khiết, đầu óc lập tức thần thanh khí爽.

“Này, người chạy đến đây làm gì?” Từ xa truyền tới một tiếng rống lớn, khiến Mộ Dung Minh Giản trong nháy mắt hoàn hồn. Quay đầu nhìn lại, y lập tức trông thấy một bóng người tinh tế đang giương nanh múa vuốt hướng mình chạy tới. Không cần xác nhận lại, nhất định là Lãnh Lạc rồi.

Hứng thú dừng bước, mấy hôm nay chỉ có thời điểm dùng bữa sáng, chính mình mới gặp được Lãnh Lạc, khiến bản thân còn tưởng tên kia không có thói quen dậy sớm. Hôm nay, xem ra, y đã oan uổng tiểu sơn tặc này rồi. Nhìn kỹ một chút, y có thể thấy trên tay hắn còn dính chút bùn đất, rõ ràng là đang lao động vất vả nha.

“Ha, chào buổi sáng, không nghĩ tới người còn rất chăm chỉ nha, sao thế? Sáng sớm đã cùng đám thuộc hạ đồng cam cộng khổ rồi?”

Mộ Dung Minh Giản ung dung chào hỏi, y thực thích nhìn bộ dáng thờ phì phì của Lãnh Lạc. Nhưng trong lòng có chút không rõ, mới sáng sớm, y nào có làm gì trên chóc đối phương, vậy mà tên kia lại bày ra thái độ ghét bỏ với mình? Chẳng lẽ hắn thật sự chán ghét mình? Không phải chỉ là bỏ mặt cái bản thôi sao, đến bây giờ còn ghi hận không buông?

“Ta nói đại hiệp người, cầu người không có chuyện gì thì ở trong nhà nghỉ ngơi có được hay không? Trước người là cố ý đem sơn trại phá xong, liền tiếp tục chạy ra sau núi gây chuyện sao?”

Lãnh Lạc tức giận mắng chửi, trong lòng lại không ngừng tự nhắc bản thân bình tĩnh lại, nếu không kiềm chế lời nói ra..., hắn thật sự sợ chính mình sẽ một cước đem Mộ Dung Minh Giản đá xuống núi mất.

Mà đá xuống núi đương nhiên không phải việc gì quan trọng, vấn đề là, cái chân hắn còn giữ được chăng, sau khi Mộ Dung Minh Giản một lần nữa bò trở lên núi?

“Ta phá của người cái gì nha?” Mộ Dung Minh Giản ngơ ngác gãi đầu, nghĩ thầm y vì thay hắn giữ gìn cái sơn trại này, ngay cả hành động ngồi xuống ghế cũng vô cùng cẩn thận, chỉ sợ nếu lỡ dùng quá nhiều lực sẽ khiến cái ghế gãy nát, khiến đối phương lại hận cũ chồng hận mới. Mẹ nó, lão tử đây lần đầu tiên tốt với người khác như vậy. Tên tiểu thủ lĩnh sơn tặc không cảm kích thì thôi, còn cố tình hướng đầu y giới nước bắn.

“Người còn nói mình không phá hoại. Người ngày đầu tiên đem cái bàn duy nhất của lão tử bỏ nát. Ngày thứ hai thì phá mất ổ gà, hôm qua lại đánh chủ ý lên chuồng heo, còn bảo muốn dời ra sau núi. Người không phải là tai họa thì là gì?”

Nói đến mấy chuyện này, Lãnh Lạc lại tức không có chỗ xả. Nếu không phải hắn trước giờ luôn tự làm lấy mọi thứ, còn cùng đám tay chân vất vả làm lụng, chính mình sẽ chẳng liều mạng ngăn Mộ Dung Minh Giản phá hủy mọi thứ, để cho cái sơn trại này đến mùa đông chịu cảnh uống gió Tây bắc mà sống.

“Ổ gà cùng chuồng heo để đầu ngọn núi sẽ khiến mùi hôi bay vào trong sơn trại, bằng không ta cũng chẳng bỏ công phá chúng đi. Hơn nữa, cuối cùng ta cũng đâu có phá đi nha?” Thanh âm Mộ Dung Minh Giản nhỏ xuống không ít, bởi vì nhớ đến bộ dáng Lãnh Lạc hai ngày nay ngăn cản y không được làm cái này cái nọ, trên mặt là biểu tình kinh khiếp như vừa từ cõi chết sống lại.

“Được lắm, người cứ yên tâm, ta hôm nay chẳng qua đến đây luyện kiếm, sẽ không phá hư bất cứ thứ gì trong sơn trại của người.” Mộ Dung Minh Giản vỗ vỗ bả vai Lãnh Lạc, trấn an hẳn, sau đó tung người lên cao, thân ảnh phóng xa mười dặm mới đáp xuống, khiến cả đám sơn tặc trầm trồ khen ngợi không thôi.

“Mẹ nó, không phải võ công cao cường một chút thôi sao, khoe khoang cái rắm.” Lãnh Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ra xa, ngay lập tức bóng áo trắng đang múa kiếm của Mộ Dung Minh Giản rơi vào trong tầm mắt hẳn. Đối với kẻ có võ công cao thâm như người kia, trong lòng không khỏi có chút ghen tỵ.

Nửa canh giờ sau, lòng đỏ kỳ mãnh liệt chuyển thành mất mát vô hạn.

“Ai, lão tử đến lúc nào mới có thể học được một thân võ công cao siêu như thế. Được rồi, chẳng phải nằm mơ giữa ban ngày sao, cũng không nhìn lại bản thân đã bao lớn, học võ công cái nổi gì nữa. Người a, cố mà đem cái sơn trại này quản lý cho tốt, phát triển lớn mạnh, đến lúc đó có thể hoàn thành tâm nguyện của bản thân, cùng Thanh đại tỷ cao bay xa chạy. Vậy mới không phải luyến tiếc.”

Lại qua thêm nửa canh giờ, sau khi luyện xong ba bộ kiếm pháp, Mộ Dung Minh Giản mới ngừng lại. Hơn chục tên thổ phỉ nhiệt tình chạy đến chào hỏi, từ trước đến giờ bọn họ nào có được xem thứ kiếm pháp đặc sắc như vậy! Động tác mạnh mẽ, ngay cả bóng người và kiếm đều không phân biệt được. Trước đây, đối với đám sơn tặc này, mấy tên hộ vệ của các vị lão gia trong thành đã là những kẻ lợi hại nhất.

Chu choa, ai biết vị đại hiệp thích chơi xấu, kiếm có ở lý trong sơn trại bọn họ, lại là một cao nhân xuất thế.

“Hừ, một đám tinh trùng thượng não, chỉ biết xum xoe lấy lòng. Mẹ kiếp, vừa thấy cao thủ, liền đem lão tử đá đi, chẳng biết ai mới là thủ lĩnh của bọn chúng. Còn cái tên Mộ Dung Minh Giản kia, phi, đồ tiểu nhân đắc chí.” Lãnh Lạc vô cùng tức giận, miệng không ngừng văng tục, lại chạy tới chen vào giữa Mộ Dung Minh Giản cùng đám thổ phỉ vây xung quanh.

Đối với ca ngợi của đám thổ phỉ, Mộ Dung Minh Giản chỉ hơi mỉm cười, miệng khách khí vài câu, sau đó rút ra khăn lụa, đem lưỡi kiếm cẩn thận lau qua một lần, sau đó, tra lại vào vỏ. Một tràng thanh âm “leng keng” thanh nhã như tiếng chuông vang lên không dứt.

Một loạt động tác nối tiếp nhau tựa như nước chảy mây trôi, cộng thêm bộ dạng ưu nhã quý khí của Ma Cung Cung chủ, thêm nữa bản thân Mộ Dung Minh Giản cũng là một nam nhân anh tuấn ngất trời. Cho nên một đám thổ phỉ si mê nhìn theo, chỉ cảm thấy tên phú thương đi tới đi lui trong thành, so với vị đại hiệp trước mặt, bộ dáng ung dung còn thua kém lắm đi? Ha hả, thì ra này mới đúng là quý nhân chân chính nha.

Lãnh Lạc trong một khoảnh khắc cũng ngây ngẩn, bộ dáng tao nhã luôn dễ hấp dẫn tầm mắt con người.

Mà Lãnh Lạc, dù sao cũng là con người bằng xương bằng thịt, đương nhiên không phải ngoại lệ, mặc dù lòng hân có tràn ngập uất hận, đồ kỵ đi chẳng nữa. Bản thân chẳng thể không thừa nhận, tên Mộ Dung Minh Giản khốn kiếp kia thật sự con mẹ nó đủ mị lực.

“Sao thế? Nhìn đến ngây người luôn à?” Nhìn gương mặt nhỏ nhắn thanh tú lẫn trong đám người bày ra biểu tình ngơ ngác, tâm tình người nào đó tựa như bay tới tận mây. Mộ Dung Minh Giản xuyên qua đám thổ phỉ, đi đến trước mặt Lãnh Lạc, vui vẻ nói: “Lạc, không phải thích ta rồi chứ? Này này, đừng trách ta không cảnh cáo người trước nha, đây nhất định là rắc rối to đó nha.”

Thật sự khả ái mà. Quả nhiên, mỹ nhân chính là khiến cho cảnh đẹp ý vui. Lãnh Lạc ở trước mặt, dù cho ở lẫn trong hang ổ thổ phỉ, nhưng lại không hề mất đi bản chất của một mỹ nhân. Chỉ một cái nhú mày, hoặc cười rộ lên, dù biểu tình vui hay giận đều hết sức phong tình. Nhất là bộ dáng ngẩn người của đối phương, đôi mắt to, đen lúng liếng nhìn chằm chằm người trước mặt, cái miệng anh đào nho nhỏ hơi cong lên, khả ái không chỗ nào chê được. Mộ Dung Minh Giản thật sự muốn đem người đối diện ôm vào lòng, hung hăng hôn vài cái.

“A phi phi phi... Người... Người nói những nói cuội gì đấy? Gia gia ta là nam nhân đó.” Lãnh Lạc rút cuộc lấy lại tinh thần, phản ứng lại câu nói của Mộ Dung Minh Giản, không khỏi tức giận đến vung tay đá chân.

Mộ Dung Minh Giản dở khóc dở cười lắc đầu, vươn tay, đầu ngón tay lướt qua đôi môi người đối diện. Y lắc đầu, tiếc hận nói: “Thật đáng tiếc, cái miệng nhỏ xinh này, lại nói ra những lời lẽ thô tục. Lạc, người không thể nói được tiếng người sao?”

“Con mẹ nó, người mới không nói tiếng người đấy. Còn nữa, người gọi lão tử là gì hả? Lạc? Mẹ kiếp, ai cho phép người gọi lão tử như thế? Kinh tởm muốn chết, bỏ ngay lập tức cho lão tử.” Bị Mộ Dung Minh Giản liên tục kích thích, Lãnh Lạc không kiềm được cơn tức. Chỉ tiếc, dù cho hân vung tay đá chân kiểu gì, cũng hoàn toàn không gây được chút ảnh hưởng gì tới tên kia.

Giang Lai lo lắng nhìn chủ nhân nhà mình, tâm tự hỏi sẽ không có chuyện gì chứ? Chẳng lẽ Cung chủ nhà cậu thật sự thích tên Lãnh Lạc kia? Bằng không sao bị đánh lại tở ra cao hứng như vậy nha. Không... Tuyệt đối không có khả năng, bằng mắt nhìn của Cung chủ, sao có thể thích được tên thủ lĩnh sơn tặc này, chưa nói đến tên này không có nửa điểm tu dưỡng nội hàm, lại còn ăn nói thô tục, cử chỉ cũng hết sức tùy tiện, ai mà chịu cho nổi a? Cung chủ nhà cậu địa vị cỡ nào, lại nói tên Lãnh Lạc kia cũng đâu phải mỹ nhân nha.

Giang Lai càng nghĩ càng thấy chính mình suy nghĩ có đạo lý, đời này không thiếu nam thanh nữ tú phong tình vạn chủng, tuyệt đại tào nhâ, sẵn sàng hiến thân cho Cung chủ nhà cậu. Tên kia chẳng qua có chút đùa rất vui, nhưng một người xung quanh luôn là phượng hoàng, sao có thể đi yêu thích một con gà ô được.

Trở lại trong phòng, nơi này vốn được Lãnh Lạc đem làm tiền thính, nói chung là nơi tụ họp mọi người. Nhưng nói thế nào, Mộ Dung Minh Giản tuyệt đối không đồng ý. Ngay cả một bộ bàn ghế cũng không có, hơn chục tên thổ phỉ xếp hàng đứng bên ngoài. Đến cả nơi tụ họp cũng chỉ có thế, làm thổ phỉ chi nữa? Chẳng bằng về nhà làm ruộng, ôm vợ ôm con có phải dễ sống hơn không.

Rót ra một chén nước, sơn trại núi Minh Nguyệt đương nhiên không thể trồng cây có được thứ trà thượng

hạng gì đó. Cho nên Giang Lai thật sự không hiểu, địa phương rách nát này, Cung chủ của cậu vậy mà đã ở được ba ngày rồi à? Cuối cùng, cậu chỉ có rút ra kết luận, Cung chủ nhất định đang tiến hành một loại khảo nghiệm khổ hạnh nào đó, không chừng là phương pháp mới để đột phá Lộng Nguyệt tôn ma đến bậc tiếp theo.

Còn chưa kịp đem nước nuốt xuống, từ xa lại truyền đến tiếng thét chói tai.

Mộ Dung Minh Giản lắc đầu, thầm nghĩ tên tiểu tử kia, ba ngày này liên tục nhảy tung tung đòi dỡ nhà lật ngót, hoàn toàn quên mất một màn ra oai phủ đầu của y lúc trước, còn dám đối với mình hô to gọi nhỏ. Ừm thì, bọn họ không có cái bàn thứ hai, y nên tìm cái gì làm một trận đặc sắc mới đây? Đánh hấn? Này, hình như có chút không nữ.

Đang suy nghĩ, Lãnh Lạc đã xông tới. Nhìn hấn, cặp mắt chỉ kém chưa bốc cháy. Không nói hai lời, một tay hấn túm lấy cổ áo Mộ Dung Minh Giản, hét to: “Tên khốn nạn nhà người, nói không giữ lời, còn bảo luyện kiếm sẽ không tổn thương đến những cọng cây ngọn cỏ sau núi. Me kiếp, người còn không kém xối tung hết đất đá lên, người... Người phải đền cho ta đám mầm rau mới ươm.”

Mộ Dung Minh Giản có chút ngơ ngác, nhìn bộ dạng bi phần của Lãnh Lạc, hai mắt rưng rưng, không giống như cổ tình đến hạch sách y. Cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc mới nhớ ra khi ấy vì luyện kiếm quá cao hứng, đại khái đã đem cổ đại trong vòng bán kính nửa dặm băm nát, nhưng mà... Y rõ ràng chỉ phá đi một đám cỏ dại mà thôi. Lãnh Lạc đứng ra phải cảm ơn y đã bỏ công làm sạch cỏ dại giúp đỡ sơn trại nha.

“Phi, thứ người băm nát kia, chính là mầm cải trắng. Lão tử bỏ công chăm sóc mới lớn được như vậy, rốt cuộc sắp ăn được rồi, có thể đem đi nấu súp. Hiện tại thì hay rồi, đều bị người băm sạch, ngay cả gốc cũng chẳng chừa lại.”

Lãnh Lạc vừa nghĩ đến đám cải trắng bị băm nát kia, tâm liền lạnh đi. Nửa tháng súp rau của các huynh đệ trong sơn trại cứ như vậy đi tong, hiện tại còn phải ươm lại tất cả à.

Nhìn bộ dạng ngờ vực của Mộ Dung Minh Giản, Lãnh Lạc ngay cả khí lực tiếp tục cũng không có. Vị đại hiệp này rõ ràng không biết nhân gian có bao nhiêu khổ sở, đương nhiên một mầm cải trắng con con sao lọt được vào mắt y, nói với người này cũng giống như làm chuyện uống phí đi?

Tính đi tính lại, việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng nghĩ cách tiễn vị ôn thần này đi. Bằng không, một ngày nào đó, ngay cả dãy hàng rào cũng giữ không xong.

“Được rồi, được rồi, không phải chỉ là vài mầm mầm cải trắng thôi sao? Ngày mai chúng ta cùng xuống núi, vào thành, ta liền mua cho người một xe lớn cải trắng là được đi?” Mộ Dung Minh Giản thầm nghĩ Lãnh Lạc rất keo kiệt đi, một chút mầm cải trắng đã khóc lóc thành như vậy. Ai chà, đám người trong sơn trại có thể sống với hấn đến tận hôm nay, thật sự là kỳ tích.

“Thật sao? Người muốn mua cho ta một xe lớn cải trắng?” Lãnh Lạc đưa tay chùi chùi mắt, trong bụng thầm tính toán một chút, năm nay, mầm cải trắng ngoài chợ một đồng tiền hai cân, một xe người hấn quá

lớn đi, làm cách nào kéo lên núi đây. Một xe như thế cũng khoảng tám trăm cân, khoảng năm mươi đồng tiền lặn a. Khởi phải nói, cải trắng ăn còn dư có thể đem muối lên. Mùa đông ăn dưa muối thì ngon phải biết. Này, đáng tiếc không phải mùa thu, bằng không có thể đòi tên kia mua thêm một xe cải củ, như vậy liền hoàn hảo.

Mộ Dung Minh Giản bắt gặp nụ cười gian xảo của Lãnh Lạc, không khỏi lạnh người. Trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt này, hình như không khác hồ ly là mấy. Y chỉ cẩn cẩn dục dục hỏi thử một câu, không nghĩ tới Lãnh Lạc liền trong mộng đẹp, suy tính gì đó đều mơ mơ màng màng phun ra bằng sạch.

Ma Cung Cung chủ một lần nữa hóa đá? Một xe... Một xe cải củ? Ta nói Lạc người không thể yêu cầu cái gì đó sang quý hơn sao? Một xe cải trắng lại một xe cải củ vậy mà khiến cho ánh mắt xinh đẹp của đối phương lờ lờ phát sáng? Này thật sự không có tiền đồ a.

Mộ Dung Minh Giản nghẹn ngào hồi lâu, nhin đến cuối cùng, y chỉ có thể đồng tình vỗ vỗ bả vai Lãnh Lạc, lắc đầu nói: “Lạc a, sơn trại các người, rốt cuộc dựa vào cái gì có thể sống được đến hiện tại nha? Tính gì thì tính đi, ngày mai ta đưa người vào thành, người nhìn xem muốn mua gì thì mua cái đó, được không? Bao nhiêu bạc ta cũng trả.”

“Vào... Vào thành sao?” Sắc mặt Lãnh Lạc thoát cái chuyển màu xám trắng. Chẳng biết có phải chính mình gặp lỗi giác, Mộ Dung Minh Giản từ trong mắt đối phương nhìn ra được một cổ sợ hãi mãnh liệt. Nhưng cái khiến cho y kinh ngạc nhất, Lãnh Lạc đến mình còn dám đánh, thế mà cũng sẽ sợ hãi thứ gì đó sao?

“Ừm, đúng nha, chính là vào thành. Ở chỗ người ăn toàn bắp thay cơm, súp rau dại, ta nếu không xuống núi mua thức ăn sẽ thật sự chết đói.” Mộ Dung Minh Giản vỗ vỗ bả vai Lãnh Lạc: “Người đừng sợ, có ta bên cạnh, không kẻ nào có thể tổn thương người.”

“Đại hiệp, ngài hiện tại chính mình cũng khó toàn mạng không phải sao?” Lãnh Lạc nheo mắt nhìn Mộ Dung Minh Giản, tên này rốt cuộc có ý thức được tình hình không vậy? Tránh né cừu gia liền trốn tới đây, vậy mà còn dám ngênh ngang vào thành? Lại còn mạnh miệng? Bảo vệ hân? Đẹp đi, đến lúc thật sự gặp nguy hiểm, chạy trước nhất định là tên kia.

Mộ Dung Minh Giản buồn cười nhìn Lãnh Lạc, vươn vai gạt trộm cái mũi nhỏ của đối phương: “Tiểu ngu ngốc, người thật sự cho là ta phải ở đây trốn cừu gia sao? Xem cái sơn trại rách nát của người, đừng nói là cừu gia của ta, một nha môn bộ khoái bình thường cũng có thể hủy nó.”

“Vậy vì sao người còn ở lý ở đây không chịu đi a?” Lãnh Lạc xoa xoa mũi mình, hung tợn liếc Mộ Dung Minh Giản một cái. Tên kia rốt cuộc có ý đồ gì? Còn nói dối để ở lại sơn trại này ăn chùa, đã vậy còn chê bai thức ăn không ngon, rồi phá hoại đủ thứ. Này, tính lại thì, việc cấp bách trước mắt, phải suy nghĩ làm cách nào đào của y một khoản, bắt quá... Phải vào thành sao? Ai...

Suy nghĩ tiếp tục xoay chuyển trong đầu, Lãnh Lạc đương nhiên không thể nhìn thấy bộ dạng không mấy vui vẻ của Mộ Dung Minh Giản.

Đúng thế, cái địa phương rách nát này, nếu là trước kia, Mộ Dung Minh Giản ngay cả một giây cũng không

chịu được. Nhưng nơi đây, y thể mà đã ở được ba ngày. Nếu ban đầu, mục đích đơn thuần là trêu chọc tên thủ lĩnh sơn tặc khả ái kia, như vậy hiện tại, bản thân đã trêu chọc hắn vô số lần, tại sao chính mình vẫn tiếp tục ở lại đây? Hơn nữa, trong lòng hoàn toàn không tính đến chuyện rời đi.

Nhìn gương mặt Lãnh Lạc thay đổi muôn hình vạn trạng, hết cười khúc khích lại chuyển sang cau mày, y mơ mơ hồ hồ suy đoán. Thế nhưng, Mộ Dung Minh Giản không cách nào tin được, định lực bản thân nào có kém đến vậy. Huống chi, trêu chọc Lãnh Lạc là một chuyện, nếu chỉ vì vậy, liền nhận bản thân phải lòng đối phương, đáp án này y không thể chấp nhận nổi.

“Được rồi, quyết định như vậy đi. Ngày mai chúng ta vào thành mua thức ăn.” Lắc lắc đầu, tựa như muốn đem những suy nghĩ hỗn loạn đang quay mòng mòng trong đó tổng đi ra, Mộ Dung Minh Giản đơn giản quyết định. Nói xong, không thèm nhìn Lãnh Lạc một cái, y trực tiếp ra khỏi phòng.

3. Chương 3

Ngày thứ hai, Mộ Dung Minh Giản thức dậy thật sớm, mặc cho đêm qua bản thân không cách nào ngon giấc được. Nhưng vừa nghĩ đến có thể cùng Lãnh Lạc dạo một vòng trong thành, trong lòng vô cùng hưng phấn. Y thầm nghĩ, tên nhà quê kia, chỉ biết tham mấy món lời nhỏ, thật không biết bộ dạng sau khi vào trong thành sẽ khả ái cỡ nào.

Bởi vậy, y còn cố ý căn dặn Giang Lai, sau khi vào thành liền tránh sang một bên ngồi đợi. Mộ Dung Minh Giản vẫn chưa phát hiện, mặc dù y chưa thừa nhận bản thân đã yêu Lãnh Lạc, nhưng trong vô thức chính mình lại luôn tìm cơ để cùng đối phương ở chung một chỗ. Đây coi như dấu hiệu người này đã rơi vào lưới tình đi.

Rửa mặt xong, thay vào một trường bào bạch sắc, dáng người ngọc thụ lâm phòng chỉ có hơn chứ không hề kém đi. Dẫn dò Giang Lai vài câu, hai chủ tớ liền đi đến tiền đình, thầm nghĩ Lãnh Lạc đại khái sẽ đợi ở đó.

Lãnh Lạc quả thật đang ngồi đợi tại nơi này, nhưng trong sảnh ngoại trừ hắn, còn có toàn bộ thổ phỉ trong sơn trại, tổng cộng ước chừng khoảng hai mươi mấy người, đem gian phòng nhỏ nhỏ chen đến nước cũng không chảy lọt, mà bên ngoài còn thừa lại hơn mười tên khác.

“Lạc, người... Người làm quái gì vậy?” Mộ Dung Minh Giản sững sốt thốt lên, thầm nghĩ trong bụng, chẳng lẽ Lãnh Lạc là loại thích phô trương à? Còn cố ý tập hợp huynh đệ thổ phỉ vui vẻ tiễn bọn họ vào thành? Đây có chút chuyện bé xé ra to đi?

Vừa nghĩ đến đó, Lãnh Lạc đúng lúc đắc ý nói: “Làm gì chứ? Đây còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vào thành nha. Người không phải đã hứa rồi sao? Lão tử muốn mua thứ gì người cũng sẽ chi bạc, nếu đã mua nhiều thứ như vậy, đương nhiên phải cần đến người xách đồ đi? Cho nên, các huynh đệ trên núi chưa từng trải nghiệm lớn lao như vậy, hôm nay nhất định phải theo đại hiệp vào thành mở mang tầm mắt.”

“Cung chủ, này... Tên kia cũng quá tham lam đi? Ngài... Ngài xác định thật sự muốn dẫn đám người này vào thành sao? Trên người ta chỉ mang theo ba vạn hai ngàn phiếu đó.” Giang Lai có chút khấn trương, không nhìn được dùng truyền mật âm báo cáo tình hình tài chính cho Cung chủ nhà mình.

“Ba vạn lượng ngân phiếu người còn sợ cái gì? Người cho là bọn họ giống đám bằng hữu thích đi phiêu kỹ của ta sao? Phải biết là...giống như bọn họ, một ngàn lượng bạc cũng dùng không hết, người hoảng cái gì.” Mộ Dung Minh Giản cũng dùng truyền mật âm trấn an Giang Lai.

Nghe Cung chủ nhà mình nói cũng có đạo lý, Giang Lai phần nào yên tâm hơn. Bởi vì quá nhiều người đi theo, không cách nào cùng chen chúc trong một chiếc mã xa, cho nên bọn họ cứ đơn giản giống như hành quân đánh giặc, trùng trùng điệp điệp hướng phía thành mà tiến.

Thời điểm sắp tới cửa thành, Mộ Dung Minh Giản bỗng nhiên nói: “Không được, chúng ta như vậy quá mức phô trương, dễ khiến người khác chú ý. Lạc, không bằng chúng ta tách ra, để Giang Lai đi cùng các huynh đệ khác. Hai người chúng ta đi riêng, người không phải muốn mua chút đồ sao? Chúng ta cứ việc mua trước, sau đó xếp lại thành chồng, để bọn họ tới cầm giúp cũng được đi?”

“Không được.” Ngoài ý muốn, Lãnh Lạc thẳng thừng từ chối. Nói giỡn, mang theo các huynh đệ là có ý đồ cả, mua này nọ gì đó, một chiếc mã xa là đủ rồi. Hẳn đây là muốn bảo toàn tính mạng của mình, mới phải kéo theo một đám người này. Vạn nhất xảy ra bất trắc, nhiều người sức lớn, may ra có thể chạy kịp về núi Minh Nguyệt. Trông cậy vào mỗi Mộ Dung Minh Giản, chỉ sợ hẳn đây chết không có chỗ chôn.

Càng nghĩ càng cảm giác bản thân thật sự vĩ đại nha, vì sinh kế của huynh đệ trong sơn trại, hẳn chấp nhận mạo hiểm tính mạng vào trong thành. Cho nên, các huynh đệ đương nhiên phải đi theo bảo hộ hẳn.

“Các huynh đệ, đây là một trăm lượng bạc, các người mỗi người năm lượng, sau khi vào thành, muốn mua gì cho bản thân thì cứ dùng. Đến tối, chúng ta tập hợp lại ở đây, trở lên núi.” Mộ Dung Minh Giản không thêm để ý đến Lãnh Lạc, từ trong tay nải của Giang Lai lấy ra hai mươi mấy thỏi bạc trị giá năm lượng, ném lên cao, ngay lập tức trong tay mỗi người rơi xuống một thỏi.

“Oa, tạ đại hiệp.” Đám thổ phỉ lập tức sôi trào. Đương nhiên thanh âm chống đối của Lãnh Lạc hoàn toàn bị lấn át. Hẳn chỉ có thể trở mắt nhìn đám thuộc hạ hằng ngày cùng nhau vào sinh ra tử, cười hờn hở, nhanh chân lĩnh mất. Trong chớp mắt, xung quanh ngoại trừ Mộ Dung Minh Giản và Giang Lai cũng không còn ai khác.

Lãnh Lạc có thể cảm giác được gió lạnh thổi vù vù trên đầu mình, miệng đang định mắng, lão tử mắt chó đui mù, mới nhận thức đám tiểu tử làm huynh đệ. Bất quá, Mộ Dung Minh Giản vừa lúc nói một câu, thành công chặn miệng tên này.

“Lạc a, cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn. Bản thân người tham tiền như mạng, sao có thể trách thủ hạ của mình được nha? Có câu, binh hùng nhờ tướng mạnh, làm gương sáng rất quan trọng đó...”

“Câm miệng, vào thành.” Lãnh Lạc đã tức muốn học máu, chán nản cúi đầu đi trước, cơn tức trong lòng nghẹn không có chỗ xả. Mà bộ dáng này của đôi phương chợ Mộ Dung Minh Giản không có lương tâm cười

nhạo một hồi.

Ngoài dự đoán của Mộ Dung Minh Giản, Lãnh Lạc đối với khung cảnh phồn hoa trong thành Đông Bình tựa như rất quen thuộc. Đây, tối thiểu, tên kia đối với khu chợ bán thức ăn vô cùng thân quen. Đi qua nhiều ngã ba như vậy, Lãnh Lạc lại có thể nhớ chính xác từng con đường dài và hẹp, không hề lộ ra biểu tình lúng túng.

Một cảnh này đương nhiên khiến cho Mộ Dung Minh Giản vô cùng kinh ngạc, y còn tưởng Lãnh Lạc trước đây, nhất định chưa từng vào trong thành Đông Bình, trong lòng còn mong chờ thấy được biểu tình chán động của tên thủ lĩnh sơn tặc quê mùa này. Không nghĩ tới, tất cả đều nằm ngoài dự đoán của y.

Mộ Dung Minh Giản buồn bực theo đuôi Lãnh Lạc vào trong chợ thức ăn. Thành Đông Bình nổi tiếng là chốn phồn hoa, cho nên chợ bán thức ăn ở đây đương nhiên không hề nhỏ. Những gian hàng lộn xộn ở khắp mọi nơi, bày bán đủ mọi thứ. Lại thêm vị trí gần biển, những gian hàng hải sản vô cùng phong phú, muôn màu muôn vẻ. Bất quá, đủ loại mùi thức ăn hòa lẫn vào nhau, khiến cho một đại thiếu gia chưa từng đặt chân vào trong chợ bán thức ăn như Mộ Dung Minh Giản, phải choáng đầu hoa mắt.

Lãnh Lạc bước tới trước chợ bán thức ăn, lại tỏ ý không muốn đi vào, mà chỉ im lặng đứng một chỗ, quan sát thật kỹ xung quanh. Hành động của hắn làm cho Mộ Dung Minh Giản vô cùng tò mò, nghĩ thầm, này cũng không phải đối mặt với sông sâu núi cao gì đó, còn ra vẻ phân vân, không biết có nên đi tới hay chẳng... Trước mặt đầy những gian hàng, tản mát trong không khí là đủ loại mùi tanh của thịt cá, Lạc người bày ra bộ dạng như vậy, thật sự thích hợp sao?

Bất quá, Mộ Dung Minh Giản rất thông minh không nói ra khỏi miệng. Lúc trước còn ở trong sơn trại, y đã phát hiện, Lãnh Lạc đối với việc vào thành có một loại sợ hãi mơ hồ. Còn tưởng rằng sau khi vào thành rồi, đối phương sẽ nhất nhất theo sát mình, lộ ra vẻ mặt vội vội vàng vàng. Nhưng hiện tại, Lãnh Lạc nhìn như rất khổ sở, đừng nói Mộ Dung Minh Giản, ngay cả tên ngốc cũng đoán được, tại nơi này từng xảy ra chuyện gì đó. Dĩ nhiên, chuyện xưa kia tuyệt đối không hề vui vẻ.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Là sự tình như thế nào mới có thể khiến cho một tên thủ lĩnh sơn tặc lạc quan luôn hướng về tương lai, hẹp hòi, ham tiền làm ra phản ứng kỳ lạ cỡ này? Trong lòng Mộ Dung Minh Giản âm thầm suy đoán, bằng trí tưởng tượng phong phú của mình, y rất nhanh đã tưởng tượng ra không dưới chục phiên bản chuyện xưa thống thiết, bi thảm.

Đúng lúc đang đắm chìm trong tưởng tượng của bản thân, y lại nghe thấy Lãnh Lạc đang đứng bên cạnh quát to một tiếng: “Xông lên nào...” Tiếp tới, vị nào đó thẳng lưng bước vào bên trong chợ bán thức ăn, hững hờ dạo một vòng qua các gian hàng.

Nhìn Lãnh Lạc bận rộn đến quên trời quên đất, Mộ Dung Minh Giản chỉ hận không thể dùng chày gõ hung hăng gõ đầu mình một cái, y vậy mà... Y vậy mà còn cho rằng tiểu sơn tặc kia có một quá khứ nghĩ lại mà kinh gì đó, này... Người kia vui sướng như vậy, y thế nhưng ở một bên lo lắng vì những gì tên kia đã trải qua... Thật sự... Quá con mẹ nó quá lắm mà.

Lãnh Lạc đang bận rộn trả giá tại một gian hàng phía trước. Đằng sau, Mộ Dung Minh Giản nhìn hắn mỉm cười, thầm nghĩ, người thoải mái mà lựa đi, thứ đồ lòng rắn nuốt voi, tiểu sơn tặc tham tiền, ta xem

người như thế nào chở hết đám thức ăn này về. Người quả nhiên trông cậy đám thổ phỉ kia trở thành phu khuân vác cho mình.

“Này, người ở đó nghĩ gì a? Mau qua đây trả tiền nè.” Lãnh Lạc gọi một tiếng, kéo Mộ Dung Minh Giản phục hồi tinh thần, đi tới. May mắn trước khi tách ra, Giang Lai đã chia cho y một nửa số ngân phiếu bọn họ mang theo bên người. Mộ Dung Minh Giản thản nhiên rút ra một tờ ngân phiếu đưa cho người bán rau.

Ngay lập tức, lão bá bán rau nhìn chòng chọc tấm ngân phiếu trong tay y, tiếp đó, những người khác cũng ngoái nhìn theo, biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Mộ Dung Minh Giản có chút hoảng, thầm nghĩ y đâu có làm gì nha. Không phải lão bá kia có bệnh không tiện nói, đúng lúc phát tác ra chứ?

Vừa nghĩ tới đây, Lãnh Lạc bên cạnh đã rống lên: “Tên gốc này, chúng ta là đang ở chợ bán thức ăn đó, không phải cửa hàng đồ cổ gì đó. Người không có gì làm liền lôi ngân phiếu ra à? Dùng tiền xu, phải trả bằng xu đó, đừng có mà lôi bạc ra. Đi dạo hết cái chợ bán thức ăn này, chưa chắc đã dùng hết một thỏi bạc đó.”

“Ta đâu có đến chợ bán thức ăn lần nào, sao biết được mấy chuyện này.” Mộ Dung Minh Giản nhỏ giọng tự biện hộ cho mình, lục lọi trên người mình hồi lâu, chỉ tìm được một thỏi bạc mười hai lượng, còn lại đều là vàng miếng. Y đưa cho Lãnh Lạc rồi nói: “Này, bạc vụn đã chia cho các huynh đệ của người hết rồi, hiện tại trên người ta chỉ còn thừa lại những cái này, còn tổng cộng năm mươi lượng. Bất quá, ta đoán giá trị hình như hơn lớn phải không?”

Lãnh Lạc hơi lão đảo, trợn mắt nhìn túi tiền của đối phương, lâu thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, khóc không ra nước mắt: “Đại hiệp, nhà người có mỏ vàng hay sao vậy? Có cần phải khoe khoang vậy không? Chỗ này là chợ bán thức ăn đó, địa phương hỗn loạn nhất trong thành a. Ở trong chợ dùng để túi tiền lộ liễu như vậy chứ? Người không nghĩ tới thời điểm chúng ta trở lại sẽ bị quân ăn cướp lột sạch à?”

Mộ Dung Minh Giản thầm nói trong bụng, người không phải là thổ phỉ sao? Còn sợ quân cướp giết này nọ a. Bất quá, tránh cho người nào đó lại mất khống chế, y nhìn không phun những lời này ra khỏi miệng. Buông thông hai tay, y hỏi: “Vậy giờ làm sao đây? Ta thấy xung quanh cũng không có tiền trang a.”

“Đồ gốc, đương nhiên không thể có tiền trang rồi. Ai lại mở tiền trang bên cạnh chợ bán thức ăn chứ, nơi này toàn những người nghèo cùng bọn hạ nhân lui tới mà thôi.” Lãnh Lạc lắc mạnh đầu, sau đó quay đầu nói với lão bá bán rau đã sớm tỉnh táo trở lại. Sau cùng, lão bá gật đầu như trống bỏi, Lãnh Lạc vui vẻ rời đi.

Bởi vì không nghe được đoạn đối thoại giữa Lãnh Lạc và lão bá bán rau, Mộ Dung Minh Giản tò mò nhìn Lãnh Lạc ghé vào rất nhiều gian hàng, trao đổi đủ thứ với người bán, mà bọn họ thì gật gật đầu không ngừng. Chẳng rõ tên kia rốt cuộc nói những gì, chỉ biết sau khi nói xong, ánh mắt mấy chủ sạp hàng đều giống như lờ lờ phát sáng.

“Được rồi, chuyện ở đây đã xong, tiếp theo chúng ta đến tiền trang một chuyến nào.” Lãnh Lạc trở lại bên

cạnh Mộ Dung Minh Giản, cầm tay áo kéo y rời khỏi khu chợ.

Đúng lúc Mộ Dung Minh Giản bị đám mùi thức ăn làm cho choáng váng đầu óc, chỉ ước sao có thể nhanh nhanh rời khỏi chỗ này. Đi thẳng đến thời điểm đã cách chợ hơn một dặm, những mùi tanh hôi của thức ăn cuối cùng mới tản đi.

“Phù...” Mộ Dung Minh Giản hít vào một hơi không khí trong lành, đứng ra chưa thử chưa biết, đến lúc kinh qua rồi mới biết, công việc của mấy mụ mụ cùng đám nha đầu trong trù phòng thật sự vất vả đến vậy. Không được, quay về phải tăng thêm ít tiền công cho bọn họ, để mọi người có thể ăn uống đầy đủ hơn, thứ mùi khó ngửi này, đối với thân thể rất không tốt.

“Lạc, người cứ như vậy tay không trở về sao? Thật vất vả mới bòn rút được của ta một bữa mà.” Đi giữa phố sá sạch sẽ, hai bên là những cửa hàng đồ cổ và vải vóc, Lãnh Lạc vậy mà không buồn liếc mắt nhìn một cái. Điều này khiến Mộ Dung Minh Giản càng thêm tò mò. Theo lý mà nói, tiểu tặc tham tiền này sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?

“Ai bảo ta tay không trở về? Ta chỉ kém chưa bao hết cái chợ bán thức ăn kia đó. Đại hiệp, người cứ chuẩn bị tốt chờ trả tiền đi là vừa.” Lãnh Lạc liếc Mộ Dung Minh Giản một cái, nét cười tựa như hồ ly vừa trộm được gà béo.

“Sao? Nhưng trên tay người, ngay cả một cái mầm cải trắng cũng không có nha?” Mộ Dung Minh Giản ngăn cả người, nghĩ thầm chẳng lẽ tiểu tặc này còn có loại bản lĩnh thần kỳ gì đó nữa sao? Có thể đem mọi thứ giấu kín trong người? Mẹ nó, thổ phỉ cái gì a? Thần tiên sao?

“Đại hiệp, chẳng lẽ người không biết trên đời này có một loại phục vụ gọi là giao hàng tận nơi sao?” Lãnh Lạc hắc hắc cười, biểu tình càn rỡ lại lộ ra mặt khả ái không thể diễn tả bằng lời, khiến cho trái tim Mộ Dung Minh Giản bắt gặp lại gia tốc.

“Giao hàng tận nơi?” Vẫn chưa hiểu rõ, Mộ Dung Cung chủ phát huy tinh thần học hỏi không chút ngần ngại, truy đến tận góc vấn đề. Y thề, hôm nay thế nào cũng phải tìm hiểu kỹ càng công việc mua thức ăn này, để khi trở về quyết định tăng lương cho đám mụ mụ và nha đầu trong trù phòng.

“Chính là nó, nói cho đúng là, ta đã mua một trăm cân cải trắng, trăm cân rau cần, năm trăm cân đậu khấu. Còn có năm trăm cân cá, năm trăm cân thịt, một trăm cân trứng gà. Mua bán lớn như vậy, ngay cả phú hộ nhiều tiền nhất trong thành chưa chắc đã sánh bằng, cho nên đương nhiên chỉ có thể yêu cầu bọn họ giao hàng tận nơi thôi.”

Lãnh Lạc liếc Mộ Dung Minh Giản đang ngây ngốc thêm cái nữa, cho là đối phương vẫn chưa hiểu ra ý của mình, cần kẻ giải thích lại một lần: “Đúng thế, ngày mai bọn họ sẽ chuyển những hàng hóa kia lên tận sơn trại. Đến lúc đó, chúng ta đem bạc trả cho họ.”

“Lạc, người... Người mua nhiều thịt cá như vậy làm gì? Còn nữa, tại sao cải trắng, rau cần gì đó đều cần tới tận trăm cân? Đậu khấu những năm trăm cân? Thế nhưng trứng gà chỉ có một trăm cân?”

Đen đũi thay, bị tiểu tặc đào mỏ mà không hay biết gì. Nhưng theo hiểu biết của y, thức ăn đều có thời gian nhất định, càng lâu lại càng thối rữa. Mặc dù bản thân là đại thiếu gia sống trong an nhàn, sung sướng, nhưng những thường thức cơ bản gì đó y đều biết nha.

“Ừm, cải trắng có thể dự trữ qua mùa đông. Cải xanh có thể muối nhưng sẽ không ngon bằng. Rau cần cũng có thể đem muối, nhưng ta không thích cho lắm. Đậu khấu cứ như trước, rửa qua nước rồi phơi khô, mùa đông ăn rất ngon. Cá có thể muối cá mặn, thịt muối thành thịt mặn, trứng gà thu mua từ các nông hộ nên không có quá nhiều.”

Lãnh Lạc không ngại phiền, giải thích cặn kẽ. Nói đùa, người ta là kim chủ, hẳn đây mua hàng, đều là một tay y trả tiền. Nhịn một chút, sau này có thể dư dả củi, gạo, muối, tương, giấm, trà, thịt ngon để ăn, hiện tại đương nhiên phải tuyệt đối hợp tác nha.

Hai người một hỏi một đáp, khiến cả đường đi không hề tịch mịch, không khí hòa hợp hơn bao giờ hết. Nghe Lãnh Lạc kiến giải từng việc thật rõ ràng, trong lòng Mộ Dung Minh Giản chợt sinh ra một tia cảm động. Y bỗng thấy cả đời nếu có thể giống như con đường hai người đang đi, có Lãnh Lạc đáng yêu như vậy phụng bồi bên cạnh, thật ra không tồi chút nào.

Sau khi ở tiền trang đổi bạc trở ra, bọn họ còn ghé tiệm gạo đặt hàng. Lãnh Lạc cuối cùng thành công thực hiện xong bước tiếp theo trong kế hoạch đào mỏ của mình.

Thời điểm quẹo vào một góc phố khác, bọn họ bắt gặp năm ba tên khát cái đang tụ lại một chỗ, trong thấy hai người đi tới, cả đám ríu rít nhào tới xin tiền. Mộ Dung Minh Giản mặc dù không phải loại thiện nam tín nữ gì đó, nhưng mỗi lần ra ngoài, vùng tiền đã thành thói quen, đúng nghĩa nhà giàu thích phô trương.

Y vừa định ném xuống vào đồng xu thì bị Lãnh Lạc ngăn lại, chỉ thấy hần lạnh lùng đối với mấy tên khát cái nói: “Các người có tay có chân đầy đủ, tuổi trẻ, khỏe mạnh cường tráng, sao không đi nơi nào đó xin việc kiếm cơm, hết lần này đến lần khác lại chọn làm khát cái xin tiền. Người nào cho tiền thì chẳng tiếc đập đầu quỳ lạy, gặp kẻ không cho, mặt dày quần lầy, nếu còn không được, đợi họ đi qua lại hung hăng mắng vài câu. Các người có cần là nam nhân không, tránh ra, một xu cũng không cho, chết cũng không.”

Vài tên khát cái bị hần nói như vậy liền thông suốt, không tiếp tục quần chân nữa. Cả đám tức giận rút lui, lăm bầm mắng: “Không cho thì thôi, còn dữ như vậy làm chi? Cũng không phải tiền của người, quần cái rắm.”

Đợi đi qua rồi, Mộ Dung Minh Giản nhịn không được cười nói: “Lạc, người cũng nói thẳng quá đi. Cũng không nghĩ lại mình, bản thân người ở chân núi làm sơn tặc cướp bạc mọi người, chẳng lẽ so với khát cái sẽ cao thượng hơn sao? Bằng không, người dứt khoát đóng cửa sơn trại, đem các huynh đệ đi theo ta nha.”

Lãnh Lạc liếc Mộ Dung Minh Giản một cái, lý lẽ vô cùng hùng hồn: “Này, đại hiệp a, nói như vậy là không đúng rồi, ai nói bọn ta cướp bạc mọi người? Ta đúng là chạy vào rừng làm sơn tặc, nhưng chỉ cướp của người giàu chia cho người nghèo nha, những mã xa bình thường, bọn ta đâu có đụng đến. Bọn ta chỉ cướp của đám tài tử hủ lậu có tiền, phú hào bất nhân, thân sĩ vô đức, bọn tham quan ô lại ăn không ngồi rồi. Đương nhiên, đó là những thời điểm tài chính cấp bách. Bằng không, bạc của đám phú thương bọn ta còn chẳng cần nữa là. Dù sao cũng đâu hại đến tính mạng bọn họ, phải không nào?”

Mộ Dung Minh Giản bật cười, lắc đầu nói: “Người a, chỉ giải nguy biện thôi. Được rồi, phú thương, tham quan thì không tính gì, mấy tài tử đã chọc gì đến người a?”

“Tài tử là đám người đáng ghét nhất, ngày ngày chỉ có mỗi việc đắc ý ngâm gió ngồi trăng, ỷ vào việc biết viết mấy chữ, đọc vài cuốn sách, ngày này qua ngày khác chỉ biết làm thơ, hờ ra lại tự cho đám đồ cây nhà lá vườn của mình thành ra tuyệt tác, đi đâu cũng bày ra bộ dạng tình thánh. Phi, ta ghét nhất là hạng người dối trá bọn họ, gặp tên nào thịt tên đấy, không lột sạch đến cái quần bọn họ ta liền không phải Lãn Lạc.”

Lãn Lạc càng nói càng kích động. Mộ Dung Minh Giản bên cạnh nhìn, tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong bụng rất không phúc hậu nghĩ thầm, tiểu tặc người có phải hay không bị văn nhân đoạt ái nhân nha? Cho nên nhắc tới đám người đọc sách liền bày ra biểu tình thống hận như vậy.

“Được rồi, người nói nhiều như vậy, thế đã từng cướp của tài tử bao giờ chưa?” Để làm dịu cảm xúc của Lãn Lạc, Mộ Dung Minh Giản uyển chuyển đổi đề tài. Theo y, núi Minh Nguyệt mặc dù cảnh sắc phi thường xinh đẹp, nhưng kỳ thực rất hoang vu, đường đi dưới chân núi cũng không tốt. Nói chung, không mấy người chọn đi ngang qua đây, nhất là đám văn nhân chỉ thích nhàn nhã. Đây là nguyên nhân cái sơn trại rách nát kia còn chưa bị Cung chủ y xóa sổ a.

“Sao lại chưa?” Nhắc tới đây, Lãn Lạc liền không nhịn được nước miếng tung bay, hưng phấn vung tay múa chân nói: “Cho người hay, năm ngoái, lão tử cướp của một tên tài tử. Oa, tên kia chẳng những rất xinh đẹp, hơn nữa lại còn là đại phu. Lúc ấy, lão tử còn nói muốn đem hắn mang về trong sơn trại làm áp trại phu nhân, người không tưởng được sắc mặt của hắn lúc ấy đâu, ha ha ha...”

“Hả? Người còn có chiến tích như vậy sao?” Mộ Dung Minh Giản không khỏi đối với Lãn Lạc bắt đầu nghiêm túc kính phục, vô cùng hứng thú hỏi tiếp: “Vậy tên tài tử kia đâu rồi? Ta hình như không thấy qua kiểu người giống vậy trong sơn trại của người nha?”

Vừa dứt lời, y chỉ thấy Lãn Lạc đang hăng hái, bả vai lập tức chùn xuống, miệng méo xệch, bi thương lầm bầm: “Đương nhiên không thể gặp được, ta vừa cướp được của hắn xong, đã bị nuốt lại.”

Mộ Dung Minh Giản không nhịn được cười thành tiếng. Lắc lắc đầu, y thầm nghĩ, Lạc a Lạc, tiểu tử người hờ ra có thể đem da trâu thối lên tới trời, liền ngay sau đó lại dùng cảm thừa nhận sự kém cỏi của mình, thật sự khiến người ta nhịn không được cảm thấy đáng yêu. Nghĩ đến đó, tâm cũng bắt đầu ngứa ngáy, muốn trêu chọc đối phương vài câu. Nhưng đúng lúc bắt gặp vẻ ỉu xìu của Lãn Lạc khi nhớ đến đoạn chuyện cũ đầy bi thương kia, đùa giỡn gì đó lại nói không nên lời.

“Được rồi, được rồi, Lạc cứ yên tâm, nếu ngày nào đó gặp lại vị đại hiệp kia, ta liền thay người bắt nạt hắn một phen. Hừ, lá gan cũng lớn lắm, lại dám đen ăn đen, trên đời này còn đâu vương pháp, thiên lý a?” Mộ Dung Minh Giản nhịn cười, nắm bả vai Lãn Lạc vỗ vỗ vài cái.

“Này, nếu thời điểm người nói những lời này, khóe miệng không có treo cái nụ cười chường mắt kia, ta sẽ cảm thấy được chút chân thành thật sự.”

Lãnh Lạc không phải tên ngốc, đương nhiên chẳng thể không biết Mộ Dung Minh Giản đang trêu ghẹo mình. Hắn hừ lạnh một tiếng, có ý giãy khỏi tay y, bất quá lại không thành công, cho nên cuối cùng đành phải đi theo đối phương.

Dần dần, trong lòng chợt dậy lên một cảm giác khác lạ. Đã nhiều năm như vậy, chợt lại cảm giác được tay mình bị người khác nắm lấy, thật giống như... Giống như từ nay về sau có người để dựa vào, cảm giác cứ nhiên không tệ.

“Ca ca, cho... Cho xin ít tiền, muối muối ta sắp...đói chết a.”Hai người đang trò chuyện cao hứng, bên cạnh bỗng nhiên truyền tới một thanh âm sợ sệt. Cúi đầu nhìn xuống, một hài tử khoảng sáu bảy tuổi, cúi đầu đứng bên cạnh họ, vươn ra đôi tay gầy yếu đen đúa, chân để trần, y phục trên người đã nát đến không còn hình dáng.

Mộ Dung Minh Giản lấy ra chút bạc, tuy không phải bản thân nổi lòng trắc ẩn đối với hài tử, này là thói quen nhiều năm.Đang khi đó, y đột nhiên nhớ tới những lời của Lãnh Lạc..., cho nên động tác bất giác khựng lại.

“Người còn chờ gì nữa?Hiện tại còn không động tâm sao?”Lãnh Lạc đem cùi chỏ huých vào bên hông Mộ Dung Minh Giản, ý bảo y cho bạc.

Ở trong ngực móc ra mười mấy đồng tiền đưa cho hài tử, Mộ Dung Minh Giản đang định xoay người, lại thấy Lãnh Lạc cúi người, đối với hài tử kia nói: “Đi mau, đi mua chút đồ cho muối muối người...”

Giọng điệu đang hết sức dịu dàng, bất ngờ chuyển thành rống giận: “Này, Mộ Dung Minh Giản, tên khốn nhà người, cho nhiều đây sao mà đủ mua cái gì? Người cũng không phải thiếu tiền.”

Lãnh Lạc vừa nói, liền nhào lên người Mộ Dung Minh Giản, thò tay vào ngực hắn lấy ra túi bạc. Mộ Dung Minh Giản vội vàng dè tay tên kia lại, nói: “Lạc, người không hiểu, nếu cho hài tử này nhiều tiền, sẽ bị người khác chú ý. Trên người nó cũng không có chỗ giấu tiền, dễ bị cướp đi, mười mấy đồng tiền có thể nắm chặt trong tay, mua chút đồ ăn lấp bụng mới là tốt nhất.”

Lãnh Lạc còn đang cùng Mộ Dung Minh Giản kéo tới kéo lui, nghe được lời y nói, có chút sững sốt, sau đó chậm chạp rút tay lại, nghi ngờ nói: “Người nói là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Mộ Dung Minh Giản bật cười, vuốt vuốt cái mũi nhỏ nhắn của người đối diện: “Người a, có một số việc rất hiểu biết, nhưng đối với nhân tình thế thái lại chẳng rành rẽ. Người biết trong chợ bán thức ăn không được để túi tiền lộ liễu, vậy mà hiện tại lại chẳng nghĩ ra đạo lý này sao?”

“Cái này sao ta biết được, ta chưa từng làm khát cái, chỉ là thấy tiểu hài tử kia đáng thương.” Lãnh Lạc không biết nói gì mới đúng, chỉ có thể ngượng ngùng giải thích.

“Người đó, cũng thật kỳ quái. Khinh thường người lớn xin tiền, chẳng lẽ không ngại tiểu hài tử ăn xin sao? Sau này, nó cứ thế tập mãi thành quen, không nghĩ tới nên dựa vào sức lao động mà mưu sinh, chỉ muốn

không làm mà hưởng?” Tiếp tục đi về phía trước, Mộ Dung Minh Giản bất tri bất giác lại cầm lấy tay Lãnh Lạc.

“Tiểu hài tử, luôn ngây thơ vô tội, có thể chấp nhận để nó xin chút tiền cứu muối muối đang đói. Về phần sau này, nó rồi cuộc đi con đường nào, không phải chuyện chúng ta có khả năng quản đến.” Lãnh Lạc thở dài, trong thanh âm có vài phần cô đơn cùng đau xót.

4. Chương 4

Đây là lần đầu Lãnh Lạc lộ ra biểu tình như vậy. Mộ Dung Minh Giản tò mò, đang muốn đem ngờ vực trong lòng hỏi cho rõ ràng, chợt nghe phía trước có tiếng hò hét: “Đánh chết nó, Nhị thiếu gia đã nói, tên khốn này muốn chết, liền đánh cho chết đi. Chết là hết việc.”

Mộ Dung Minh Giản cả kinh, mặc dù thân là Ma Cung Cung chủ, không đem mạng người để trong lòng, nhưng giữa ban ngày ban mặt, có kẻ tuyên bố muốn đánh chết người, hơn nữa bách tính vây xem không một ai có ý định đi báo quan, điều này khiến cho y có chút tò mò. Dù sao đi nữa, hiện tại thái bình thịnh thế, chưa từng gặp đám người cả gan vượt mặt pháp luật, làm loạn kỷ cương như vậy.

“Nhìn gì chứ? Không biết lòng hiếu kỳ có thể chết người sao? Chỉ làm đám người vô pháp vô thiên xem mạng người như cỏ rác thôi mà.” Lãnh Lạc lẩm bẩm ngăn đối phương lại, nhưng không kịp, đành phải theo chân Mộ Dung Minh Giản.

Đẩy ra một đám người vây xem, bọn họ phát hiện nguyên lai vài tên đại hán hung ác thô kệch đang đối với một văn nhược thư sinh đâm dả quyền cước. Có kẻ còn dùng cả chày gỗ, thỉnh thoảng nhắm vào đầu đối phương hạ xuống.

Gương mặt thư sinh đã nhìn không rõ bộ dáng gì, đen đúa lại máu me bết bết, nhưng lưng vẫn luôn thẳng tắp, không hề nhúc nhích cho dù đang phải hứng lấy quyền cước cùng chày gỗ của đám người kia.

Mộ Dung Minh Giản trong lòng tức giận. Đối với cảnh tượng này, y tin tưởng cho dù là Tây Môn nghiêm nghị lạnh lùng nhất nếu có nhìn thấy, sẽ chẳng cách nào bàng quan đứng ngoài. Bởi vì cơn tức đã nghẹn đến cổ, y hoàn toàn không chú ý thấy gương mặt Lãnh Lạc bên cạnh lộ rõ vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi.

“Dừng tay.” Mộ Dung Minh Giản lên tiếng hô. Lời còn chưa dứt, y cảm giác được tay áo bị siết chặt, Lãnh Lạc ghé vào bên tai, nhỏ giọng nói: “Đi nhanh a, chuyện này chúng ta không thể quản được đâu.”

Mộ Dung Minh Giản cười lạnh, không phải bản thân cuồng vọng tự đại, trên đời này thật sự có chuyện y quản không nổi sao? Lãnh Lạc nếu lấy lý do khác thì thôi không tính, thế nhưng tên kia lại nói như vậy, y sao có thể ở trước mặt đối phương xám xịt rồi đi đây?

Sự thật chứng minh, chỉ cần là nam nhân, nhất là kẻ có chút năng lực làm nam nhân, ở trước mặt ái nhân,

sẽ không lựa chọn trở thành rùa đen rút đầu. Huống chi Mộ Dung Minh Giản chưa từng là rùa đen. Y là một lão hổ, cái danh vương giả cũng xứng như tên.

“Dừng tay.” Một lần nữa lập lại, thanh âm không lớn, nhưng rất thấp, bình tĩnh, trầm ổn, cảm giác mười phần áp bách. Một màn này chính là hình tượng đại hiệp giữa đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, khác với tên ngốc thích can thiệp vào chuyện của người khác.

Lãnh Lạc vừa dậm chân, vừa nghiêng răng. Hắn biết, trong tình huống này, bản thân tốt nhất nên nhanh nhanh bơi dầm vào chân, lập tức tháo chạy. Nhưng không rõ vì sao, chính mình thế nhưng không có biện pháp bỏ lại tên đại hiệp ngu ngốc thích cậy mạnh, dù trong lòng rõ ràng biết đây là cơ hội tốt để thoát khỏi đối phương. Đã chọc tới vị Nhị thiếu gia kia, mặc kệ y có là đại hiệp lừng lẫy gì đó, cũng sợ phải mất mạng, nhưng... Hắn lại chẳng cách nào trơ mắt nhìn người kia lâm vào tử địa. Ô ô ô, chẳng lẽ chỉ vì chút thịt cá rau dưa y xuất tiền ra mua sao?

Mấy tên đánh người thật sự dừng tay, một phen đánh giá Mộ Dung Minh Giản từ đầu đến chân, hai lỗ mũi thở ra phì phì: “Tiểu tử, hôm nay gia gia ta tâm tình tốt, cho nên khuyên ngươi một câu, ở đất Đông Bình này, bớt can thiệp vào chuyện của Cẩu gia chúng ta, bằng không liền sống chẳng dễ chịu đâu.”

“Ha, các ngươi yên tâm, ta chẳng quản chuyện của chó, chỉ lo chuyện của người thôi.” Mộ Dung Minh Giản mỉm cười, phong thái ung dung khiến cho bách tính xung quanh một phen sợ hãi than thở. Tiếp đó, y tiến lên, đem thư sinh đang ngốc ngốc ngồi trên mặt đất kéo dậy, mỉm cười nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi. Thương thế trên người ngươi không nhẹ, cần phải nhanh chóng chữa trị.”

“Hắc, xú tiểu tử, ngươi còn dám giở trò châm chọc bọn tao...” Đại hán cầm đầu xông lên trước một bước: “Nói cho ngươi biết, tiểu tử này bị Nhị thiếu gia bọn tao mua về để làm ấm giường, sinh tử gì đó là do thiếu gia quyết. Ngươi nếu dám cướp người, phải có bản lĩnh chịu hậu quả.”

Đáy mắt Mộ Dung Minh Giản hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn lại vị văn nhược thư sinh vừa được mình kéo lên. Y còn tưởng ngốc tử này đắc tội người ta, vạn lần chưa nghĩ tới đối phương được mua về để làm chuyện kia. Đây, mặc dù không thấy rõ mặt mũi đối phương là dạng gì, nhưng xem chừng cũng không tệ lắm, bằng không sẽ chẳng phải chịu loại chuyện tai bay vạ gió thế này.

“Ngươi đi đi, đừng động tới ta. Ta không có bạc chuộc thân, thà rằng để bọn chúng đánh chết, cũng nhất quyết không làm loại chuyện kia.” Thanh âm trong trẻo vang lên, hẳn là cái vị vừa được kéo dậy.

“Đồ ngốc, ngươi cho rằng chỉ cần đủ bạc sẽ chuộc thân được sao? Nhị thiếu gia muốn người, quản ngươi bản hay phú, đã muốn kiểu nào cũng sẽ vào tay thôi.”

Lãnh Lạc lẫn trong đám người xung quanh không nhận được muốn giơ chân. Nhưng liền sau đó, ánh mắt hắn vừa vận đối diện với tên hộ vệ cầm đầu, lập tức cúi đầu lui lại vài bước, đem bản thân giấu giữa biển người.

“Lạc, không để ý sơn trại người lại nhiều thêm một nhân khẩu chứ? Yên tâm đi, có ta nuôi.” Mộ Dung Minh Giản mỉm cười, vung tay một cái, thư sinh kia bị đẩy vào trong đám người, vừa vận ngay bên cạnh

Lãnh Lạc. Dân chúng xung quanh bị dọa sợ tan tác như chim vỡ tổ, cho nên hai người bọn họ lập tức trở thành tiêu điểm.

Ánh mắt đám hộ vệ một lần nữa chuyển tới trên người Lãnh Lạc, bất quá thủ hạ của gã căn bản là một đám lừa, cho nên bản thân cũng phải bận rộn tham gia chiến đấu. Hừ, tiểu tử kia dù sao cũng chạy không thoát, chờ gã xử lý xong cái tên thích chõ mũi vào chuyện của người khác rồi tính. Nếu bắt được tên kia, ha ha ha, gã ở trước mặt hai thiếu gia coi như lập được đại công nha.

Ngoài dự liệu của Mộ Dung Minh Giản, hắn ngỡ có thể trong mười chiêu đem đám gia đình ngu ngốc này giải quyết xong. Không nghĩ tới, bọn gia đình này tuy ngoài mặt ngu ngốc, nhưng cũng có chút công phu, nếu ở trong giang hồ, miễn cưỡng có thể chen chân trong đám thân thủ tốt.

Người như vậy, nếu ở trong giang hồ, làm đạo tặc cũng dư dả sống, sao có thể chấp nhận ở lại trong thành Đông Bình, trở thành hộ vệ cho nhà người ta? Hơn nữa còn thay chủ đánh người? Lạc vừa nãy có nói không thể chọc vào tên chủ nhân kia, xem chừng hắn đối với Cửu gia cũng hiểu biết tương đối. Tên kia làm sao biết những thứ linh tinh này... Cửu gia?

Sắc mặt Mộ Dung Minh Giản hơn biến, bởi y bất giác nhớ lại những lời sư phụ từng kể với bọn họ về giang hồ trước đây. Chẳng lẽ, Cửu gia này, chính là Cửu gia trong lời sư phụ lúc trước sao? Nếu quả thật là vậy, đích xác không thể phớt lờ được.

Suy nghĩ này đúng lúc lóe lên trong đầu Mộ Dung Minh Giản. Suy cho cùng, y chính là không thể mang tâm lý chơi đùa tiếp tục trận chiến này. Nếu đã là Cửu gia trong truyền thuyết kia...thật sự cuồng vọng tự đại. Cho nên, coi như bản thân trong lúc vô tình giải quyết được một tên cừu gia khó chơi lâu năm.

Đường đường là Ma Cung Cung chủ hàng thật giá thật, kẻ nào có thể địch lại. Đám hộ vệ kia tuy có chút công phu, chống đỡ được một đoạn thời gian khá khá, nhưng sau hơn trăm chiêu, vẫn là rầm rầm đổ gục trên mặt đất, dậy không nổi nữa.

Mộ Dung Minh Giản cau mày, nghĩ nghĩ một lại, sau đó cao giọng nói: “Hôm nay Bồn cung tâm tình tốt, tha các ngươi một mạng, nhưng nhớ lấy báo ứng ngày hôm nay, thiện giả thiện báo, đi đêm có ngày gặp ma. Nếu còn để ta bắt gặp các ngươi làm ra mấy hành động coi mạng người như cỏ rác, đừng trách ta thủ đoạn độc ác, vô tình.”

Bọn hộ vệ biết lần này đụng phải tường đá rồi, bản thân đều là cao thủ, đương nhiên biết đối phương căn bản còn chưa xuất ra toàn lực, nếu hiện tại còn dám làm lớn chuyện. Cố hết sức bỏ chạy, rốt cuộc cũng đứng lên được, cả đám mặt mày xám xịt, lút cút rút về.

Đợi đến khi đám người kia biến mất không còn bóng dáng, dân chúng vây xem ở phía xa xa mới đồng loạt lên tiếng tung hô rung trời.

Lãnh Lạc cũng ngây ngẩn, bản thân biết Mộ Dung Minh Giản vô cùng lợi hại, nhưng không nghĩ tới, người kia lại mạnh đến mức này.

Một người chạy đến sơn trại né tránh cừu gia, cho dù là đại hiệp, cũng là đang lúc lâm nguy, sao có thể đối đầu với Cẩu gia âm hiểm, cường đại đệ nhất trong thành Đông Bình, còn cả đám hộ vệ cao thủ kia. Đây là suy nghĩ trước đây của Lãnh Lạc.

Nhưng tất cả đều nằm ngoài dự liệu của bản thân, Mộ Dung Minh Giản thế nhưng chiến thắng, dễ dàng đánh bại đám hộ vệ mà hắn từng cho là không ai có thể đấu lại kia. Ai biết, cái tên rắc rối xông vào ở chùa trong sơn trại của hắn, vậy mà đem đám người kia đánh cho thất linh bát lạc.

Lãnh Lạc tâm tình vừa kích động lại thương cảm, liếc sang tên thư sinh đầu heo bên cạnh một cái, cảm giác hốc mắt ướt ướt, nhỏ giọng lầm bầm: “Người xem ra vận khí thật tốt, ngay thời điểm sinh tử này lại gặp được quý nhân. Nếu trước kia ta có được vận khí giống như người... Ai, tính lại thì, ta nào có được cốt khí như người, bị đánh thê thảm như vậy vẫn một lòng chịu chết. Xưa nay sao người ta cứ thích lấy cái chết ra đối mặt với khó khăn vậy...”

Phát hiện Mộ Dung Minh Giản đang đi về phía này, Lãnh Lạc không nói thêm nữa. Đang muốn nghênh đón vị đại hiệp trong nháy mắt hình tượng lại vĩ đại thêm mấy phần, lại thấy thư sinh bên cạnh bỗng nhiên quỳ xuống, kiên định nói: “Thu Thần đa tạ đại hiệp một lòng trợ nghĩa. Nhưng Thu Thần một lòng muốn chết đã quyết, van cầu đại hiệp thành toàn.”

Mộ Dung Minh Giản thở dài, thầm nghĩ, ta đây đúng là xui xẻo a, từ lúc trưởng thành đến giờ chưa từng cứu người. Hôm nay lần đầu tiên ra tay cứu người, lại gặp phải một tên cố chấp.

Đang muốn mở miệng nói, Lãnh Lạc bên cạnh lại nhảy dựng lên, tay kéo thư sinh kia đứng dậy, giận dữ rống lớn: “Người như vậy là xảy ra chuyện gì? Hiện tại Mộ Dung Minh Giản đã cứu người, người không việc gì phải muốn chết nữa, mắc mớ gì còn đòi đi tìm chết? Người có biết hay không, chết tử tế cũng không bằng làm lại từ đầu? Người cho rằng, chỉ có cái chết thì bản thân mới có thể lộ ra vẻ cao thượng, kiên trì gì đó sao? Mẹ nó, người cũng không phải nữ nhân, vì loại chuyện như vậy mà đi tìm cái chết a, cứ coi như bị chó cắn một ngụm là được rồi a? Huống chi, người còn chưa bị ép tới bước đó.”

Thư sinh kia bị Lãnh Lạc trách mắng một hồi cũng thông suốt. Không bối rối hay tức giận, đối phương chỉ giằng khỏi tay Lãnh Lạc, cao giọng nói: “Cẩu gia thế lực che trời, hôm nay lũ chó của hắn đánh thua đại hiệp, đương nhiên không rảnh chú ý ta nữa. Nhưng nếu một ngày khác đại hiệp không tiếp tục ở đây nữa, sau này ta nếu lại rơi vào tay bọn chúng lần nữa, nhất định phải chịu giày vò, khuất nhục mà chết. Nếu hiện tại cứ thế chết đi, có khi còn được gọn gàng một chút.”

Lãnh Lạc có chút sững sốt, miệng mở lớn, nhưng không cách nào phản bác lại Thu Thần. Bình tĩnh suy nghĩ, hắn cũng biết đối phương nói không sai. Mỗi người có chí riêng của mình, tên kia tâm tính cao ngạo, lại là kẻ độc sách, loại gián cống quê mùa sống tạm bợ như hắn sao có thể nghĩ xa được như thế. Có lẽ, người ta quả thật suy xét kỹ lưỡng rồi mới quyết định tìm chết đi? Hắn đứng ở lập trường nào mà phản bác bây giờ?

Đang còn xoắn xuýt, Lãnh Lạc chợt nghe Mộ Dung Minh Giản cười nói: “Ta có nói sẽ đem người ném lại chỗ này sao? Vừa nãy ta đã thỏa thuận với Lạc nha, trong sơn trại hắn có nhiều hơn một miệng ăn hắn không có việc gì a.” Y quay nhìn Lãnh Lạc: “Lạc, người thấy thế nào?”

Lãnh Lạc ngơ ngác gật đầu, không biết vì nguyên nhân gì, trong lòng có chút không thoải mái.

Không khỏi trầm mắng chính mình: “Người không thoải mái quý gì? Dù sao nuôi con một sách kia cũng không đến lượt người xuất bạc, chi phí đều tính lên Mộ Dung Minh Giản a. Hơn nữa, con một sách kia dù sao cũng rất đáng thương, người thế mà muốn đem hắc nệm ở đây không mang về. Lãnh Lạc a Lãnh Lạc, lương tâm của người có phải bị chó tha mất rồi không?”

Cho nên mọi việc cứ như vậy được quyết định. Kế tiếp, Mộ Dung Minh Giản cùng Lãnh Lạc mang theo Thu Thần vào y quán, sau đó ghé qua một hiệu buôn vải vóc chọn hơn mười mấy loại vải bông cùng tơ lụa thượng hạng, tất cả đều dùng bạc đặt cọc, rồi để lão bản cửa hàng chuyển đến tận nơi.

Rời khỏi hiệu buôn vải, Mộ Dung Minh Giản bất ngờ dừng bước. Lãnh Lạc đang vui vẻ vì lần này chính mình chiếm được không biết bao nhiêu tiện nghi của người kia. Mắt thấy y bất ngờ đứng lại, cho rằng đối phương sẽ đổi ý, hắc lập tức nắm chặt cánh tay Mộ Dung Minh Giản, kêu lên: “Này, đại trưởng phu đã nói thì không thể hối hận. Người không thể hủy đơn hàng đám vải vóc kia, y phục cho năm mới của ta đều trông cậy vào chúng đó.”

Mộ Dung Minh Giản dở khóc dở cười, véo nhẹ gương mặt Lãnh Lạc một cái, lắc đầu nói: “Người cho đây là đang chơi cờ sao? Còn chết cũng không hối hận này nọ, được rồi mà, ta cũng không có đổi ý, đi thôi, đi thôi. Nào.” Nói xong, y mang hai người thần nhiên rời đi.

Đội bọn họ đã đi xa, trong hẻm vắng khuất trong góc xuất hiện mấy người, kẻ cầm đầu, gương mặt tuy anh tuấn, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, chỉ cần nhìn một cái có thể khiến cơ người ta không rét mà run. Theo bên cạnh gã là vài tên thủ hạ, có cả tên thủ lĩnh đám hộ vệ bị đánh ban nãy.

“Nhị thiếu gia, chính là tên kia, còn có tiểu tử đó, tiểu nhân không dám chắc lắm, chẳng rõ Nhị thiếu gia còn nhớ hay không...” Thủ lĩnh hộ vệ thăm dò sắc mặt Nhị thiếu gia nhà mình, cẩn thận hỏi.

“Không sai, chính là kẻ đó.” Nhị thiếu gia lạnh lùng đáp, mà tên thủ lĩnh hộ vệ vừa nghe thấy liền kinh ngạc hỏi, đã thế vì sao gã không lộ mặt. Cười lạnh một tiếng, gã trả lời: “Tên một sách và Lãnh Lạc chẳng đáng là gì, nhưng cái người bên cạnh bọn họ, người có biết là ai không?”

“Tiểu nhân chỉ biết hắc rất lợi hại, về phần thân phận, tiểu nhân quả thật không biết.” Thủ lĩnh hộ vệ trong lòng hoảng hốt, trầm nghĩ Nhị thiếu gia nhà mình từ khi nào lại đem người ngoài để vào mắt, mà hôm nay cảm xúc của chủ nhân còn đặc biệt ngưng trọng. Chẳng lẽ, thiếu niên kia, trong chốn vô lâm là công tử thế gia ẩn danh... Đại nhân vật khó lường sao?

“Thân phận của hắc, ta cũng không rõ. Nhưng từ những chiêu thức võ công hắc sử dụng mà người miêu tả lại, cùng tuổi tác, khí chất, tướng mạo, thêm nữa bản thân còn tự xưng là Bốn cung, trên người lại đeo Tuyệt thế ngọc bội, ta nghĩ, nếu như đoán không sai, người này chính là một trong số Lục đại Ma Cung chủ trong truyền thuyết.” Thời điểm Nhị thiếu gia nói đến đây, trong mắt gã đồng thời lóe lên sự đổ kỵ mãnh liệt.

Thủ lĩnh hộ vệ bị dọa sợ, thiếu chút nữa ngồi bệt ra đất. Mạng lưới tình báo của Cửu gia nhìn người vô

cùng chính xác. Nhị thiếu gia mặc dù không nắm quyền lực gì, nhưng bản thân vẫn có chỗ lợi hại riêng của gã.

Thủ lĩnh hộ vệ trăm triệu không nghĩ rằng chính mình thế mà lại cùng một trong số Lục Đại Ma Cung Cung chủ so chiêu. Xem ra hôm nay, cái mệnh này thật sự là vừa lượm về từ quỹ môn quan.

“Chúng ta về thôi. Còn nhiều thời gian, mặc kệ hần là vị nào trong các Ma Cung Cung chủ, ta cũng không tin hần sẽ ở lại thành Đông Bình cả đời. Hách Liên, người điều tra cho tốt, người kia từ đâu tới. Còn tiểu tử Lãnh Lạc kia, y phục trên người y rách nát như thế, nhất định không phải đã đi theo Ma Cung Cung chủ. Người thuận tiện điều tra về y luôn đi. Ha ha, nhiều năm như vậy không gặp, y càng lớn càng thanh tú nha.” Nói đến câu cuối, từ miệng Nhị thiếu gia không khỏi phát ra tiếng cười *** tà.

Quay lại ba người nào đó đang đi trên đường, Mộ Dung Minh Giản phát hiện Lãnh Lạc có chút là lạ. Cái tên ngày thường luôn lạc quan, đúng lúc lại vơ vét của y biết bao nhiêu thứ, thế nhưng phần lớn thời gian đều nhìn thẳng phía trước ngẩn người, gọi hần mấy lần đều không hề đáp lời, cũng chẳng rõ đối phương đang suy nghĩ điều gì nữa.

Về đến sơn trại, Thu Thần ngu ngốc bị sự hoang tàn của sơn trại Minh Nguyệt dọa cho ngây ngẩn. Trước khi đến đây, cậu vẫn ôm trong lòng một tia chờ mong, bất quá hiện tại mộng tưởng đã bị đập tan.

Mộ Dung Minh Giản vô cùng thấu hiểu tâm trạng của đối phương, ban đầu bản thân y cũng bị nơi rách nát lụn bại này làm cho đau đầu. Bất quá, hiện tại chính mình lại không có tâm để ý đến Thu Thần. Trong lòng y vẫn luôn thắc mắc Lãnh Lạc rốt cuộc là đang làm sao, người kia ở trong thành Đông Bình đến cùng đã xảy ra chuyện gì, mà hần cùng vị Cầu gia kia đã từng có quan hệ như thế nào, vì sao đối phương lại rành rẽ nhiều chuyện của Cầu gia đến vậy.

Sau khi tìm được Lãnh Lạc, nói đôi ba lời khách khí, tiểu thổ phi ngày thường ngây ngẩn ngô ngô lúc này lại khôn khéo đến khó tin, miệng ngậm vô cùng chặt, ép uống đủ cách, cuối cùng mới lộ ra được duy nhất một cậu, “Ta từng làm hạ nhân trong Cầu gia vài tháng”. Cuối cùng, hần không nói thêm gì nữa.

Đương nhiên, nếu Mộ Dung Minh Giản đập nồi phá đất, cố tình ép hỏi... Lãnh Lạc hần thoát không xong. Nhưng y là ai chứ? Ma Cung Cung chủ a. Không cần phải thế, một chiêu Nhiếp Hồn Thuật liền có thể khiến cho Lãnh Lạc phun sạch sành sanh mọi chuyện.

Tuy nhiên, Mộ Dung Minh Giản lại phát giác Lãnh Lạc đối với Cầu gia của thành Đông Bình tồn tại một nỗi sợ hãi sâu sắc, là bài xích từ trong tiềm thức. Cho nên, y đoán tiểu thổ phi này nhất định ở trong Cầu gia gặp phải một số chuyện phi nhân tính, tổn thương tạo thành bóng ma tâm lý. Đã như vậy, cần gì phải ép buộc hần nhớ lại quá khứ đã qua?

Vô tình biết được tâm sự nặng nề của Lãnh Lạc khiến Mộ Dung Minh Giản thương tiếc. Đến cả những hàng hóa đã được chuyển vào trong núi cũng không khiến hần lộ ra nụ cười vui vẻ, cho nên y càng thêm đau lòng. Suốt hai ngày này, Mộ Dung Minh Giản phải nghĩ đủ mọi cách chọc cười Lãnh Lạc, nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu.

Chớp mắt lại thêm nhiều ngày trôi qua, hôm nay là mừng lễ tháng sáu. Màn đêm vừa buông xuống, vầng trăng tròn trịa, sáng rõ lập tức nhô khỏi đỉnh núi phía sau sơn trại, trong trẻo, lạnh lùng tỏa ra ánh sáng màu bạc phủ khắp mặt đất.

Lãnh Lạc mấy ngày nay vẫn luôn không có tinh thần, ngay cả những món thịt cá muối chua đáng ra phải khiến hắn vui vẻ, nhưng hôm nay cũng không vực dậy được tâm trạng tồi tệ này. Vừa nhớ đến Nhị thiếu gia kia nếu không đạt được mục đích sẽ chẳng cam lòng, gỡ mọi thủ đoạn, hắn không rét mà run, bản thân càng hối hận vì đồng ý với Mộ Dung Minh Giản chạy vào thành Đông Bình, lại còn mang cả Thu Thần về đây. Chẳng qua, nghĩ tiếp nữa, nếu hắn cứ như vậy bỏ lại Thu Thần giữa đường chờ chết, thật sự bản thân làm không được.

Ai dà, buồn nẫu ruột a, Lãnh trại chủ rúc vào trong chăn, không khỏi sầu mi khổ kiếm, nghĩ đến nhân sinh tại sao lại lắm chuyện phiền não thế này chứ?

“Lạc bảo bối...” Đang thở dài trong lòng, bên tai chợt truyền tới một thanh âm trầm thấp.

Lãnh Lạc sợ hết cả hồn, vừa quay đầu lại liền bắt gặp khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Minh Giản ở ngay trước mặt. Vừa nghĩ đến mọi chuyện rắc rối đều do người này đầu tên gây ra, hắn tức muốn đánh người.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhớ đến đầu số này hai ngày nay làm đủ thủ để dỗ dành mình, còn tặng hắn rất nhiều đồ, bản thân vốn không nỡ nói ra câu đuổi người, không thể làm gì khác ngoài quệt mồm nói: “Mộ Dung đại hiệp, ngài muốn gì nha? Ta phải đi ngủ rồi, thỉnh ngài giúp ta giữ yên lặng có được không?”

“Ngủ sớm vậy làm chi, người mới hai mươi nha, là thời kỳ tinh lực dồi dào, nào phải mấy lão già sắp xuống lỗ.” Mộ Dung Minh Giản không nói không rằng đem Lãnh Lạc kéo khỏi giường: “Đi nào, theo ta ngắm trăng sáng nha.”

Lãnh Lạc trợn mắt, giọng điệu đã dùng hết hòa nhã: “Tối nào trời cũng sáng trăng, trừ lúc trời nhiều mây, hoặc khi trời mưa, tuyết rơi này nọ. Người ngày nào chẳng nhìn, đi đi, đi mau, đừng phiền ta...”

Nhưng Mộ Dung Minh Giản đương nhiên sẽ không làm theo lời hắn. Cho nên, kết quả cuối cùng chính là, y dùng ngọc bội trong suốt thường đeo trên người, đối với Lãnh Lạc tròn một đêm ngắm trăng.

Thời điểm chạy ra đến sau núi, trăng đã lên rất cao rồi. Ngoái đầu trông lại, bốn phía được trải lên một lớp ánh trăng chói lọi, càng thêm vài phần mỹ cảm cùng thần bí.

Lãnh Lạc cùng Mộ Dung Minh Giản ngồi xuống một tảng đá lớn, bắt gặp Mộ Dung Minh Giản ngậm nga: “Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần, hạo hạo không trung cô nguyệt luân. Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt? Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân? Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ, giang nguyệt niên niên vọng tương tự. Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân, đản kiến Trường Giang tổng lưu thủy.*”

(*Trời in nước một ly không bụi.

Mảnh trăng trong rồi rọi giữa trời.

Thấy trăng thoát mới là ai?

Trăng sông thoát mới soi người nằm nao?

Người sinh mãi, kiếp nào cho biết,

Nhìn trăng sông nằm hết không sai.

Trăng sông chẳng biết soi ai,

Dưới trăng chỉ thấy sông dài nước trôi.

Trích Đêm trăng hoa trên sông xuân – Trương Nhược Hư

Dịch thơ – Tần Đà)

“Có ý gì? Thơ sao? Do người làm?” Miệng ngậm cọng cỏ, Lãnh Lạc liếc mắt nhìn sang Mộ Dung Minh Giản.

Đối phương quay đầu, nhìn thế bộ dáng của người đối diện, không khỏi lắc đầu bật cười, vừa đem cổ bút ra khỏi miệng hẳn, vừa nói: “Cổ này không được sạch, người còn đem ngậm vào miệng. Đâu phải cún con a, mấy ngày nay ăn uống còn chưa đủ no sao?”

Sau đó, y lại nói tiếp: “Bài vừa nãy ta đọc, là Xuân giang hoa nguyệt dạ của Trương Nhược Hư, người Đường triều. Ta chỉ đọc lại một đoạn ngắn trong đó, bởi lẽ đêm trăng hôm nay quá đẹp đi, khiến cho người ta nhìn không được mà thốt lên tiếng lòng.”

Lãnh Lạc im lặng hồi lâu, lại rút một cọng cỏ khác, nhưng do dự một chút, cuối cùng không đưa lên miệng ngậm nữa, chỉ kẹp giữa đầu ngón tay vân vê, nhàn nhạt nói: “Ta đoán ngay được là thơ mà, dù không hiểu ý nghĩa của nó, nhưng trước đây ta cũng từng được nghe một lần rồi... Là do người khác đọc, nghe thôi cũng thấy hay rồi, nhưng mà chỉ nghe mà không hiểu, đâu giống đám công tử văn nhâ dư tiền, rảnh rỗi các người, đi đâu cũng đầy một bụng chữ. Đám nhà quê chúng ta, thật sự không dám trèo cao.”

Mộ Dung Minh Giản giật mình, không nhận được lại hỏi: “Từng nghe người nào đọc qua? Là ai vậy? Ta còn không biết trong sơn trại này có kẻ biết chữ...” Lời còn chưa nói hết đã bị Lãnh Lạc trừng mắt, liếc một cái sắc lém.

“Trong sơn trại của ta không có kẻ biết chữ thì sao hả? Không cho phép ta ở nơi khác nghe người ta đọc

thơ à? Ta mặc dù chúa ghét đám văn nhân tài tử, nhưng thời điểm đi ngang qua tửu lầu lúc còn là hạ nhân vậy nước quét nhà cho người ta, cũng được nghe qua nha. Không phải người cho rằng đám người thân phận thấp kém như chúng ta thì không được phép nghe thơ chứ?”

Mộ Dung Minh Giản cười ha hả: “Ai bảo không cho người nghe, nếu người thích nghe, ta mỗi ngày đều đọc cho người nghe. Là cố ý đọc cho người nghe đó, được không nha?”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, lập tức khiến Lãnh Lạc trợn mắt há hốc mồm. Ngay cả bản thân Mộ Dung Minh Giản cũng phải giật nảy, thầm nghĩ chính mình sao có thể thốt lên những lời như vậy, còn vô cùng tự nhiên mà nói ra khỏi miệng. Y chẳng qua chỉ là một kẻ qua đường, chơi đủ rồi sẽ rời đi, đời nào có thể trường kỳ lưu lại nơi này.

Mới nghĩ đến đó, nhớ tới chuyện cuối cùng sẽ phải cùng Lãnh Lạc tách ra, trong lòng chợt nhói đau, giống như có hàng ngàn mũi kim đâm vào vị trí con tim. Đây vốn không đơn thuần là cảm giác thích làm bạn với tiểu sơn tặc này.

Mộ Dung Minh Giản đối với ái tình cho dù có thật sự chậm tiêu, nhưng thời điểm này bản thân đã mơ hồ cảm giác được có thứ gì đó không đúng. Y thầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi thế này, bản thân thế mà đã thích Lạc mất rồi sao? Đúng a, có lẽ thật sự như vậy, y từ sau khi ở lại trên núi này, mỗi ngày chỉ muốn được gặp người kia, nghe hắn ba hoa, nhìn hắn vui vẻ khua tay múa chân, trong lòng vì thế sẽ vui vẻ theo. Nếu nhìn thấy đối phương ảm đạm không vui, trong lòng sẽ thấy lo lắng. Chẳng lẽ, đây chính là ái tình sao?

Suy nghĩ vừa dừng tại đây, y lại bắt gặp Lãnh Lạc đứng lúc nghiêng đầu, lăm bằm nói: “Nhìn gì đó? Trên mặt ta cũng đâu có nở hoa. Mộ Dung Minh Giản này, ta biết hai ngày nay người đối với ta rất tốt, đại khái cũng hiểu bản thân nhất thêm phiền toái rồi chứ gì, nhưng mà... Ta không có trách người. Người tặng ta nhiều đồ quý như vậy, coi như hai ta không ai nợ ai, người cũng không cần áy náy nữa đâu.”

“Ai bảo ta áy náy chứ?” Mộ Dung Minh Giản không hiểu đầu đuôi: “Ta mặc dù không phải người tốt gì cho cam, nhưng hai ngày nay ta đâu có làm chuyện gì xấu, sao phải áy náy chứ? Phiền toái gì a? Ai dà, người là muốn nói Thu Thần phải không? Người kia rất an phận, ta thấy hắn đâu giống loại người hay gây phiền toái. Lạc, người không thấy hắn tốt sao? Rất yên tĩnh, không khiến người ta khó chịu.”

“Vậy hai ngày nay người tìm mọi cách lấy lòng ta để làm chi?” Lãnh Lạc kém chút nữa nhảy dựng lên: Thì ra tên khốn kiếp này một chút cũng không ý thức được bản thân gây ra tội lỗi to lớn, còn phiền hắn thay y nghĩ lý do, rồi tha thứ cho y. Thật tức chết người đi được, Thu Thần kia tốt đến thế sao? Rất yên tĩnh hử? Mẹ kiếp, vậy người đi tìm tên kia đi, chạy đi phá lão tử làm gì?

Lãnh Lạc cố gắng đè ép cảm xúc trở lại trong ngực, không thể để hiện ra ngoài, nhưng gương mặt tuấn tú đã đỏ bừng rồi, ngực cũng phập phồng không dứt. Hắn không rõ vì sao bản thân lại tức giận như vậy. Nhưng vừa nghe đến Mộ Dung Minh Giản khen Thu Thần tốt thế này thế kia, hắn lại nhịn không được mà tức giận.

“Lạc a, phản ứng lớn như vậy là sao nha?” Mộ Dung Minh Giản kéo tay Lãnh Lạc. Mà hắn cũng không hất ra, cho nên cuối cùng bị đối phương thuận thế ôm vào trong ngực, lại nghe thấy y chân thành nói: “Ta

đổi tốt với người, không phải vì áy náy, mà vì phát hiện hai ngày nay tinh thần người không được tốt. Bộ dáng chẳng có chút mùa xuân, cho nên, ta mới muốn làm người vui vẻ lên một chút. Lạc, người rốt cuộc bị làm sao vậy? Có thể nói cho ta biết được không?”

“Ta...” Một bụng lửa giận vừa nghe đến đây lập tức tan thành mây khói. Lãnh Lạc không rõ vì sao gương mặt mình càng lúc càng nóng lên. Lửa giận đang chực dâng cao trong chớp mắt đã biến mất không còn tăm tích. Hắn cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt Mộ Dung Minh Giản, chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm: “Người... Làm nhiều chuyện như vậy, chẳng qua vì... Vì muốn làm ta vui vẻ sao? Chỉ vì muốn làm ta vui vẻ sao?”

“Đây là đương nhiên, nếu không phải thế, ta tội gì phải kéo người đi vòng vòng, còn đem thật nhiều đồ tốt cho người.” Mộ Dung Minh Giản cười hết sức ôn nhu, còn chọc chọc lên cái mũi nhỏ của Lãnh Lạc vài cái: “Được rồi, người hiện tại có thể nói cho ta biết chưa, người rốt cuộc vì sao mà không vui? Chẳng lẽ vì ta đem Thu Thần về đây sao?”

“Không... Không có. Tên kia cũng rất đáng thương, ta lại không phải kẻ lòng dạ sắt đá.” Gương mặt Lãnh Lạc càng thêm nóng, cảm giác được ôm vào lòng này thật thoải mái, nhưng mà... Như vậy có thích hợp không? Hai đại nam nhân không phải làm như vậy rất kỳ quái sao? Cũng không phải tình nhân, hơn nữa với thân phận của Mộ Dung Minh Giản, y sao có thể đối với loại người ti tiện như hắn nảy sinh tình cảm cơ chứ?

Nghĩ đến đây, tâm lại mơ hồ phát đau. Đúng thế, bất kể hắn có vui vẻ, kiên cường, lạc quan sống tiếp, hay trong lòng thầm nhủ ‘sống chết có số’ để tự khích lệ mình, nhưng thân phận ti tiện này, sẽ không vì...những thứ ấy mà thay đổi, nhất là loại người như hắn, ti tiện cỡ ấy... Mà không chỉ có thân phận này thôi đâu. Giống như hiện tại, chỉ đơn giản được nam nhân ôm vào lòng, cơ thể đã xao động đến vậy.

“Tôi không vui là bởi vì đang sợ.” Sợ bản thân tiếp tục nghĩ lung tung, sẽ làm Mộ Dung Minh Giản nhìn thấu biến hóa trong thân thể mình. Lãnh Lạc vội vàng chuyển hướng chủ đề, khiến suy nghĩ của mình dừng tiếp tục dừng lại ở khao khát sự ấm áp của Mộ Dung Minh Giản.

“Kia là thế nào?” Mộ Dung Minh Giản nhàn nhạt hỏi tiếp, toàn bộ tâm trí y lúc này đều đặt trên người Lãnh Lạc, thậm chí kỳ quái, vì sao cơ thể Lạc càng lúc càng nhũn ra? Còn giống như đang nóng lên? Đây là làm sao a? Hắn đối với y không có tình cảm, sao thời điểm dựa vào lòng này lại xảy ra phản ứng? Không thể nào, nhất định là do bản thân y suy nghĩ quá nhiều. Nhất định chẳng sai, bởi vì y khao khát, cho nên sẽ không khống chế suy nghĩ hướng đến những thứ kia. Đúng thế, nhất định là vậy.

“Là vì Cấu gia.” Lãnh Lạc thở dài, nỗi sợ đối với Cấu gia khiến tinh thần hắn kịp thời ngưng đọng lại. Khao khát đối với Mộ Dung Minh Giản cũng vì thế mà rút dần, cuối cùng hắn nhỏ giọng rầm rì: “Mộ Dung này, người không biết Cấu gia kia mạnh cỡ nào đâu. Ủ thì, ta biết võ công người rất cao mình, nhưng mà... Nhưng mà người nhất định vẫn kém Nhị thiếu gia nhà bọn họ. Thật sự, không phải ta coi thường người, nhưng là... Người kia a... Y thật sự lợi hại.”

“Ta tin người, Lạc, người cứ từ từ kể đi.” Mộ Dung Minh Giản vuốt ve mái tóc đen của Lãnh Lạc, cho hắn một nụ cười khích lệ.

Thì ra hai ngày nay, Lạc pháp phòng lo lắng là vì chuyện này.

Hừ, mẹ kiếp, không phải chỉ là một cái Cầu gia thôi sao? Cho người điều tra, nếu cái nhà kia quả thật làm nhiều chuyện thiên thương hại lý, lập tức giết không tha. Đối với y, chuyện này cũng đâu tính là quá khó giải quyết a.

5. Chương 5

Lãnh Lạc nào biết trong lòng Mộ Dung Minh Giản đã nổi lên sát ý. Nghe y tiếp tục hỏi thăm, hắn không khỏi rung mình một cái, lẩm bẩm: “Thật ra ta cũng không rõ Nhị thiếu gia kia rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại. Nhưng ta từng nhìn thấy, y từng phát một chương, đối với cái giả sơn trong đình, đem nó đánh nát thành mười mấy mảnh. Người cũng biết đó, hiện tại đang lúc thái bình thịnh thế chứ? Nhưng mà trong thành Đông Bình ấy, gia tộc bọn họ chính là vương giả, không cần phải tuân theo vương pháp, mà cũng chẳng ai dám quản đến. Không phải vì mạng lưới quan hệ rộng rãi, gia thế vững chắc, vô cùng mạnh, nếu không phải vì tổ tiên ép bọn họ phải ẩn cư, có lẽ bọn họ đã xưng bá vô lâm cả hai phe hắc bạch, người có hiểu không a?”

Mộ Dung Minh Giản khinh thường, cười nhạt, sau đó véo hai bên má Lãnh Lạc, rồi nói: “Lạc, người không rành chuyện giang hồ. Vừa nãy, Nhị thiếu gia kia trong lời người kể, nghe qua thì nội công hắn không tệ, công phu đập đá coi như cao minh đi, nhưng chỉ bằng chút tài lẻ này muốn xưng bá vô lâm, vậy thì quá buồn cười đi. Ngay cả Ma Cung chúng ta còn không dám mạnh miệng đến vậy, huống chi bọn họ chỉ là một gia tộc thế gia mà thôi.”

“Không đúng, Mộ Dung Minh Giản a, này chẳng qua là chút công phu y thể hiện ra ngoài. Nhưng mà, chẳng ai biết công phu thật sự của y như thế nào, không ai biết qua. Người không biết đâu, Cầu gia bọn họ, bọn họ là...” Lãnh Lạc vội vàng ngồi dậy khỏi ***g ngực Mộ Dung Minh Giản, nhưng lập tức sau đó lại bị đè xuống.

“Ai bảo ta không biết chứ? Cầu gia kia, một trăm năm trước từng một thời hiển hách trong giang hồ, danh tiếng không kẻ nào sánh bằng. Nhưng không biết vì sao, gia tộc này bất ngờ mai danh ẩn tích, nghe nói là đã ẩn cư. Nhưng năm mươi năm trước, Cầu gia lại một lần nữa xuất hiện, thình thoảng cũng có vài cao thủ đứng đầu, nhưng bọn họ không tham dự chuyện trong giang hồ nữa. Cầu gia khá mạnh, mặc dù hiện tại không còn là người trong vô lâm, cũng ít người nghe về danh tiếng của bọn họ, cho nên ta thật không nghĩ đến, bọn họ lại ẩn cư trong thành Đông Bình này. Ngoài mặt thì giống như vô hại, nhưng ngầm làm những chuyện hồ phong hoán vũ, lấy thú tính ức voi.”

Lãnh Lạc trợn tròn hai mắt, hắn căn bản không nghĩ đến Mộ Dung Minh Giản lại hiểu rõ Cầu gia đến vậy. Miệng lại lẩm rầm: “Người... Người đã biết sự lợi hại của bọn họ, còn... Còn không thèm để trong lòng...”

“Thật ra cũng chẳng phải không để trong lòng. Một cao thủ chân chính ấy, không được phép coi thường bất cứ loại địch nhân nào. Ta chỉ có thể nói, y tuy mạnh, nhưng ta cũng không phải loại thùng rỗng kêu to.” Mộ Dung Minh Giản mỉm cười, vỗ vỗ gương mặt Lãnh Lạc: “Được rồi, bây giờ không lo lắng nữa đi? Người yên tâm, ta hoàn toàn đủ năng lực bảo vệ cho người.”

Lãnh Lạc ngẩng nhìn đôi đồng tử trong suốt như đang cười, chỉ cảm thấy trong đó chứa bao nhiêu kiên định cùng âm áp. Mà chính những âm áp cùng kiên định đó, trong nháy mắt đã lấp đầy cơ thể hắn.

Hắn cúi thấp đầu, như vậy càng có thể đem mặt vùi sâu vào trong ***g ngực nóng bỏng kia. Trong lòng cuộn cuộn sóng lớn, đôi môi run rẩy, mãi thật lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi một câu: “Người vì sao đối tốt với ta như vậy?”

“Không biết nữa.” Mộ Dung Minh Giản nghiêm túc trả lời. Y hiện tại không chắc chắn bản thân rốt cuộc có thật sự yêu Lãnh Lạc hay không, cho nên chẳng cách nào thuận lý thành chương đem những lời yêu nói ra khỏi miệng.

Hơn nữa, y còn đang lo lắng, sợ rằng nếu cứ như vậy nói ra, Lãnh Lạc chẳng những không cảm động, ngược lại còn tìm cách một cước đá mình xuống núi. Mặc dù không thật sự đá được, nhưng dù sao đối với một nam nhân mà nói, bị một nam nhân khác thích, cũng không phải chuyện đáng mừng gì.

Với Lãnh Lạc chắc chắn không, đáp án này khiến Mộ Dung Minh Giản có chút mất mát.

Cười khổ một cái, Lãnh Lạc trong lòng tự khinh bỉ bản thân, thậm chí cả bản thân: Lãnh Lạc à Lãnh Lạc, người muốn loại đáp án nào đây? Muốn khiến người ta đây phải mở miệng nói yêu người sao? Buồn cười biết bao nhiêu, người có thể sao? Người có thứ gì đáng cho y yêu? Mà dù cho người kia có thật sự yêu người, người có khả năng tiếp nhận sao? Người đủ can đảm nhận lấy sao? Cho nên, cứ như vậy đi, đừng si tâm vọng tưởng, cũng đừng nghĩ đến chuyện yêu người kia, đừng khiến bản thân phí sức, đau đớn thêm lần nữa.

“Được rồi, về ngủ thôi.” Lãnh Lạc nhẹ nhàng tránh khỏi người Mộ Dung Minh Giản, âm áp xung quanh lập tức bị cái lạnh lẽo thấm ướt, khiến hắn không tìm được mà run rẩy.

“Ừ, giờ đã yên tâm chưa?” Mộ Dung Minh Giản đứng dậy. Thì ra Lạc khúc mắc chỗ này. Thiệt tình, còn không chịu nói sớm cho y biết. Bất quá, hiện tại đã giải khai xong, như vậy là tốt rồi.

“Ừm, yên tâm rồi. Trong sơn trại của ta có một đại hiệp thiên hạ vô địch, đương nhiên ta phải yên tâm a.” Lãnh Lạc hướng Mộ Dung Minh Giản làm mặt quỷ, bộ dáng khả ái đến bất ngờ khiến Mộ Dung Minh Giản chủ tâm nở đầy hoa.

“Tốt, vậy chúng ta về thôi, sau này không cho người mất tinh thần nữa đây.” Mộ Dung Minh Giản phải cúi dúi trên người, bởi Lãnh Lạc trở về. Ánh trăng bạc phủ cả một vòng, đem bóng hai người kéo dài miên man.

Thời điểm về đến sơn trại, trăng đã lên tới đỉnh. Mộ Dung Minh Giản nhìn Lãnh Lạc nằm vào trong chăn, đang định xoay người đi, thì bất ngờ nghe người phía sau nói nhỏ một câu: “Tối nay, cảm ơn người vì tối nay đã cùng ta ngắm trăng. Ta giờ mới phát hiện, thì ra trăng sáng nhìn đẹp đến vậy. Mộ Dung Minh Giản, mơ đẹp nhé.”

Mộ Dung Minh Giản dừng bước, trên mặt lộ ra nụ cười, cũng nhẹ giọng trả lời: “Lạc, người cũng mơ đẹp.” Nói xong, y rời khỏi phòng.

Tuy vậy, một đêm này Lãnh Lạc vẫn ngủ không ngon. Thời điểm tỉnh lại vào ngày hôm sau, hắn phát hiện thái dương đã lên quá đầu, vội vàng rời giường rửa mặt, vừa vội vàng lao ra ngoài, vừa lẩm bẩm: “Cái gì vậy nè, sao đã trễ như vậy a. Thôi xong rồi, cơm nhất định bị đám kia giành hết. Hừ, một lũ hỗn đản, cứ giờ cơm liền quên mất lão tử đây mới là trại chủ.”

Bởi vì quá gấp gáp, hắn vừa đi vừa chỉnh lại y phục còn chưa kịp buộc kỹ, cho nên không phát hiện phía trước có người, mà thời điểm nhận ra thì đã muộn. Chỉ kịp nghe một tiếng “rầm”, Lãnh Lạc tông phải người trước mặt, cả hai cùng lùi lại mấy bước, móng đập thẳng xuống đất.

“Này, là đứa nào không có mắt vậy hả...” Lãnh Lạc còn chưa nói hết, đã bị nam tử xinh đẹp trước mắt dọa sợ đến ngẩn người. Hắn theo bản năng kêu lên: “Người là ai vậy?”

Thời điểm lời đã ra khỏi miệng, bản thân mới kịp nhớ ra. Tuy rằng dạo trước trong sơn trại ngoại trừ Mộ Dung Minh Giản có thể liệt vào hàng công tử xuất chúng, nhưng chẳng phải mấy ngày trước bọn họ vừa mang về thêm một Thu Thần sao?

“Người là Thu Thần sao?” Không đợi đối phương kịp trả lời, hắn lại bổ sung thêm một câu. Vỗ vỗ đầu, ánh mắt quét qua một lượt người đối diện, trong bụng thầm nghĩ, khó trách tên kia bị Nhị thiếu gia coi trọng, ai bảo lớn lên đúng một bộ lam nhan họa thủy như vậy làm chi.

Thu Thần gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Lãnh trại chủ, người có thấy Mộ Dung đại hiệp ở đâu không? Tôi vừa mới họa xong một bức tranh hoa mai, muốn mời y góp ý những chỗ chưa tốt.”

Đôi mắt Lãnh Lạc nheo lại, hắn thầm nghĩ, khi, tranh hoa mai? Nhà người quả thật đầu óc phóng khoáng nha, còn có tâm tình làm những thứ này. Mẹ nó, lão tử vì chưa chấp người, ngày đêm lo lắng, sao không thấy người vẽ cho ta một bức tranh cải trắng đi.

Trong lòng tuy nhủ thầm như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn là nụ cười chân thành: “Chà, người hỏi Mộ Dung Minh Giản ấy hả? Ta cũng chưa gặp a, mới tối qua còn bị y kéo, chạy đi ngắm trăng rằm, kết quả về nhà thật trễ. Nhìn đi, ta mới vừa thức dậy đây, còn đang bận chạy đi ăn điểm tâm.”

Phát hiện gương mặt Thu Thần chợt lóe lên một tia khiếp sợ, còn có ghen tỵ cùng hâm mộ, rồi ngay lập tức biến mất, Lãnh Lạc không nhận được trong lòng giữa mặt lên trời cười to, thậm chí, tranh hoa mai thì có gì hơn người chứ? So với bọn ta cùng nhau ngắm trăng sáng sẽ duy mỹ, lãng mạn hơn chắc? Hắc hắc, đừng tưởng chỉ có đám người văn chương các người mới biết thưởng thức.

“Chà, vậy cũng tốt. Xin phép Lãnh trại chủ, ta tiếp tục đi tìm người đây.” Thu Thần cũng không phải hài tử mới lớn, thần sắc mặt tự nhiên trên mặt chỉ hơi thoáng qua rồi mất tăm. Sau đó, đối phương lướt qua Lãnh Lạc, tiếp tục chạy vào núi tìm người.

Khỉ, bị Nhị thiếu gia ép đến kề cận cái chết cũng không màng, kết quả chỉ vì một phen anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi, liền trao luôn tình cảm cho người ta sao? Lãnh Lạc thoáng nhìn theo bóng lưng Thu Thần, trong lòng ngược lại cảm thấy khổ sở không thôi.

Hừ, chỉ là một bức tranh hoa mai thôi mà, không phải ngày trước hắn cũng từng xem qua tranh hoa đào, hoa lê, hoa cúc sao? Lãnh Lạc bĩu môi, trong lòng thầm mắng Mộ Dung Minh Giản là đồ cải củ hoa tâm. Tuy mắng như thế, nhưng hắn lại hoàn toàn không có cảm giác gì. Chính mình không đâu quy chụp tội danh này lên đầu y, bản thân còn tự thấy khó hiểu.

Bởi...chút tâm tư sâu kín giấu trong lòng này, điểm tâm có đưa lên cũng chẳng có tâm tình thưởng thức. Lãnh Lạc nhìn một bàn điểm tâm sáng thịnh soạn chỉ có thể thầm than. Khó có dịp nào như hôm nay, đám thủ hạ còn đối với hắn quá sức tôn kính, nhưng lão tử lại con mẹ nó không có tâm tình. Nói xem hắn buồn bức cái rắm chó gì chứ, chuyện giữa Thu Thần kia và Mộ Dung Minh Giản, đến lượt hắn quản sao?

Tuy cuối cùng suy nghĩ chốt lại như vậy, nhưng rời khỏi trù phòng, gương mặt hắn vẫn dài thườn thượt, làm kiểu gì cũng không lên tinh thần được, còn khiến đám thổ phi đi ngang qua, giống như thỏ rừng đụng phải thợ săn, phốc một cái liền chạy mất dạng.

Trong sơn trại không có chuyện gì phải giải quyết, Lãnh Lạc không mục đích đi dạo xung quanh, hết đồng rồi tây, bất giác lại chạy ra sau núi, đang định đến cộ người dưới gốc đại thụ thân quen, chỉ nghe được trong gió truyền đến một trận nói cười: “Ủm, không nghĩ tới người một bộ thư sinh đơn bạc, bút lực lại không hề yếu ớt. Một gốc thương mai này quả thật rất xuất sắc, đáng tiếc trên núi không có mực vẽ, chờ hôm nào đấy chúng ta xuống núi mua mực vẽ loại tốt, liền có thể tạo ra một kiệt tác lưu truyền cho hậu thế.”

Thanh âm kia hết sức quen thuộc, đích thị là Mộ Dung Minh Giản. Nếu là mười ngày trước, Lãnh Lạc chỉ cần nghe đến giọng đối phương, chỉ hận không thể đâm đầu chạy trốn. Nhưng hiện tại, vừa nghe được thanh âm kia, trong lòng liền thấy chua xót cùng tức giận, lại thêm mấy phần ghen tỵ, nhịn không được, lặng lẽ ẩn mình vào trong một bụi cỏ. Quả nhiên, chỉ một lát sau, hắn liền thấy được hai con người từ cách đó không xa đi qua đây, trên tay Mộ Dung Minh Giản có một cuộn tranh.

“Mộ Dung đại hiệp thật sự đánh giá cao ta rồi, chỉ là một chút tài mọn không đáng bận tâm thôi. Thư sinh vốn là kẻ không dùng được, bản thân ta chỉ biết viết chữ, vẽ tranh sơ sơ. Nào có thể so được với đại hiệp ngài, lưng giắt kiếm ba tấc, tiêu dao giữa thiên địa, hành hiệp trượng nghĩa, bản lĩnh đầy mình. Người xưa đều nói có chữ nghĩa sẽ được người ta kính nể, nhưng bây giờ ta lại nghĩ khác rồi. Học chữ cũng không dùng được bao nhiêu, trường kiếm đạo khắp hồng trần mới là kẻ tiêu điều tự tại nhất.”

Thu Thần mỉm cười đáp lời Mộ Dung Minh Giản... Người này lớn lên vốn đã vô cùng xuất sắc, chỉ cần một nụ cười nhân nhật, cảm giác càng thêm phần phong tư như ngọc, nhu thuận động lòng người.

Lãnh Lạc ban đầu còn liêu mạng nghiêng cọng cỏ trong miệng, nhưng về sau, theo thân ảnh hai người nào đó dần dần đi xa, gương mặt từ từ bị ưu thương thay thế.

Lặng lẽ đem ngọn cỏ trong miệng nhổ ra, lời nói của Mộ Dung Minh Giản vẫn còn văng vẳng bên tai: “Cỏ này không được sạch, ngươi còn đem ngậm vào miệng.”

Kinh ngạc nhìn lại cọng cỏ đã bị nghiền nát, hai mắt chợt thất sảng ướt, Lãnh Lạc lẩm bẩm: “Không chỉ bản đi? Động tác này trong mắt người, nhất định thô tục chịu không được đi? Đúng thế, người là công tử quyền quý chốn giang hồ, ngay cái tên cũng lộ hết phong lưu, sao có thể chấp nhận loại hành vi của đám thô nhân ngoài phố chợ như ta. Mộ Dung, hai chúng ta là người của hai thế giới, đúng không?”

Ngẩng đầu, cổ hết sức nuốt ngược nước mắt vào trong, hần nhếch môi cười: “Đúng vậy đó, Lãnh Lạc à. Người thật khờ mà, bản thân không phải đã sớm biết điều này sao? Chính mình không phải luôn nhắc nhở bản thân đi? Là cảnh cáo người đó? Chẳng phải bản thân luôn tự ý thức mình là mạng chó thôi sao? Tỉnh lại đi, Mộ Dung Minh Giản sao có thể bước cùng đường với người chứ. Thu Thần kia, bọn họ mới là người cùng một thế giới, tài tử xứng anh hùng, thật sự tốt đẹp. Trần gian này chính là thế, bốn năm trước như vậy, bốn năm sau cũng chẳng hề thay đổi, biết chưa hả?”

Lãnh Lạc đứng lên, cổ sức nuốt xuống một bụng những ngôn từ mắng người, giọng nói có chút ran rát, nước miếng mang theo vị mặn. Hần thở dài, tự nhủ với lòng: “Mẹ nó, thì ra nước mắt có vị này. Thật khó ném muốn chết, chẳng khác nào sấp cả? Được rồi, được rồi, không nên nghĩ nữa Lãnh Lạc à, đến cả quyền được tranh giành người không có đâu. Người xem tên của người ta đi, Thu Thần, trời thu buổi sớm, thật sự đẹp a. Nhìn lại mình này thì, Lãnh Lạc a Lãnh Lạc, có nghe cũng không ai đau. Bà mẹ nó, lần sau có đầu thai, điều trước tiên kiểu gì cũng phải nhớ chính là tìm một cái tên thật hay.”

Vừa nói xong, tâm liền thấy nói đau. Hần nhớ tới cả quãng đời đã sống, khi nhỏ là cô nhi, lưu lạc khắp nơi, thật vất vả mới sống sót, sau đó lại bị người ta bán thành hạ nhân, ăn khổ không biết bao nhiêu phen. Nhưng cho dù phải chịu đựng quãng thời gian đen tối nhất, thống khổ tuyệt vọng đến cùng cực, trong lòng hần vẫn chưa từng thấy chua xót đến vậy, tựa như có thứ gì đó nghẹn ở lưng chừng, khiến chính mình hít thở không thông.

“Mộ Dung Minh Giản, cái tên khốn kiếp nhà người. Mẹ nó, xem chuyện tốt đáng khinh người làm này. Nếu không phải vì người, lão tử nào khốn khổ thế này?” Lãnh Lạc lẩm bẩm mắng, vừa đánh đánh vào mặt mình nhắc bản thân không được nhớ đến kẻ nào đó nữa, vừa ỉu xiu đi về phía chân núi.

“Lạc, người đi đâu vậy?” Một thanh âm bất ngờ vang lên khiến thân thể Lãnh Lạc khẽ chấn động, hần vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện nụ cười chói mắt của Mộ Dung Minh Giản, đồng thời người cũng đi về phía mình.

“Con mẹ nó cái tên sát tinh này.” Lẩm rầm mắng một câu, Lãnh Lạc dời đi tầm mắt, muốn làm bộ như không nhìn thấy đối phương, né người thoát qua một bên.

Nhưng Mộ Dung Minh Giản sao có thể để người nào đó được như nguyện! Vung tay một cái liền bắt được tay của hần, y cười nói: “Sáng sớm nay, ta ghé qua nhưng thấy người chưa dậy nên đành ra sau núi luyện kiếm. Kết quả vừa trở về tìm lại chẳng thấy người đâu. Người chạy ra đây lúc nào thế? Quái lạ, ta chính là đi thẳng một đường từ đây về, sao không gặp được người nhỉ?”

“Ừm...” Lãnh Lạc ừ hử một tiếng lấy lệ, thâm nghĩ lão tử là lười nói chuyện cùng người. Bên cạnh có tài tử phụng bồi cùng ngâm thơ vẽ tranh, người còn tìm tới lão tử làm chi a?

Chỉ mất một ít thời gian, Mộ Dung Minh Giản liền phát hiện được bầu không khí không được bình thường

lúc này. Thái độ của Lãnh Lạc đối với y rõ ràng còn lạnh lùng hơn trước. Trong lòng thâm kinh ngạc, y cẩn thận dò hỏi: “Lạc a, người sao vậy? Ta... Không làm lỗi gì với người chứ? Chính vì sợ dẫm phải mấy cái mầm cái gì đó của người, hai ngày nay ta đều phải lên ngọn cây luyện kiếm đó.”

“Không có.” Lãnh Lạc lẩm bẩm rất nhỏ, sau đó né khỏi sự kiểm giữ của Mộ Dung Minh Giản, cau mày nói: “Hai nam nhân cứ kéo tới kéo lui, người không sợ người khác nhìn thấy sao, lúc đó nhất định một đời thanh danh đại hiệp của người coi như đi tong a. Được rồi, ta có chút mệt, về phòng trước đây. Một mình người đi dạo a, dạo xong thì về sớm một chút.”

Nói xong, thừa dịp Mộ Dung Minh Giản còn đang ngăn người, hẩn cứ như vậy nghênh ngang rời đi.

Lãnh Lạc có gì đó không đúng, Mộ Dung Minh Giản cảm giác rất rõ điều này. Cũng không biết vì sao, trong lòng y chợt thấy hoang mang, thậm chí nhớ lại tối hôm qua vốn đang rất tốt đẹp, có gì trời vừa sáng lại không thêm để ý mình nữa? Chỉ tiếc, có hỏi thế nào đối phương nhất định chẳng thừa nhận. Thăm dò vài tên thổ phỉ trong sơn trại, cũng chẳng người nào biết. Nhưng mấy ngày này, tình trạng của Lãnh Lạc so với dạo trước càng muốn nghiêm trọng hơn.

Mộ Dung Minh Giản thật sự bất đắc dĩ, lợi dụng ưu thế sức mạnh của mình, ép buộc Lãnh Lạc theo y chạy khắp xung quanh quả núi, giúp hẩn nhất trúng chim, săn thú,... Tóm lại, tất cả biện pháp có thể khiến cho Lãnh Lạc vui vẻ Mộ Dung Minh Giản đều thử qua, chỉ tiếc hiệu quả quá ít.

Lãnh Lạc không vui, trong lòng Mộ Dung Minh Giản cũng chẳng thoải mái gì. Cuối cùng, liều một phen, hẩn thậm chí ta không tin, đến nước này ra đòn sát thủ tên kia vẫn tiếp tục mất hứng. Phân phó Giang Lai xuống núi thay mình làm một số chuyện, vừa thấy bóng dáng người đi khuất sau núi, y lại chạy đi tìm Lãnh Lạc quần quýt.

Lãnh Lạc mấy ngày nay cũng không được sống thoải mái, không những khó chịu mà còn muốn học máu.

Không rõ vì sao, Mộ Dung Minh Giản lại nhìn trúng hẩn a. Rõ ràng Thu Thần bên kia đối với y vô cùng ôn hòa nhã nhặn, mà chính y cũng luôn nhỏ nhẹ với người ta, hai người như vậy, tụ cùng một chỗ nhất định rất được. Bản thân hẩn còn đem tặng không cho bọn họ hai gian phòng tốt nhất trong sơn trại a. Chết tiệt...họ Mộ Dung kia còn muốn thế nào? Mắc gì đến chết cũng quần lấy hẩn nha.

Mộ Dung Minh Giản đối với Lãnh Lạc mà nói, tựa như thái dương hay minh nguyệt nơi trời cao không thể với tới. Ở chung một thời gian, từ võ công, cách nói năng, khí chất tài hoa cao quý của người nọ, đừng nói riêng gì hẩn, ngay cả đám thổ phỉ thô tục trong sơn trại còn phải hết lời khen ngợi. Càng không nói đến xuất thân nhân trung long phương khiến người ta phải đổ mắt ghen tỵ, chỉ cần nhìn đến một thân phục sức của y liền biết, kẻ này nhất định xuất thân từ gia tộc đại phú đại quý.

Người như vậy lại chịu cùng hẩn ngắm trăng cả một buổi đêm, Lãnh Lạc sao có thể không động tâm yêu thích, nhất là khi bản chất hẩn cũng thích nam nhân mà thôi. Mộ Dung Minh Giản chính là loại nam nhân vương giả cùng nhân tài kiệt xuất, chỉ sợ ngay cả những thiếu nam mỹ nữ cùng người này chung đụng lâu ngày, cũng từ từ bị y hấp dẫn, hưởng chi là Lãnh Lạc.

Chẳng qua, Lãnh Lạc là loại người ý thức rõ địa vị của chính mình, hẳn nhất định không xứng với Mộ Dung Minh Giản. Đây không phải đánh giá thấp bản thân, chính là hẳn không cách nào xứng với y được. Mà Mộ Dung Minh Giản chắc gì đã thật sự có cảm tình với hẳn. Loại nam nhân như hẳn đây, nam nhân không thích, nữ nhân càng khinh, làm sao người kia có thể coi trọng con kiến hôi này chứ.

Cuối cùng, Lãnh Lạc rút ra được một kết luận: Mộ Dung Minh Giản đối với hẳn, không phải yêu, mà là dục vọng chinh phục cùng chiếm giữ.

Không sai, đây là lời giải thích hợp lý nhất cho hết thảy mọi thứ. Có lẽ, vì ban đầu hẳn từng làm lơ đối phương, chỉ quan tâm đến tiền trên người y, về sau lại thành ra tránh né, đối xử lạnh nhạt với đối phương, mà Mộ Dung Minh Giản lại là loại người chưa một lần chịu thất bại như vậy trên tình trường. Tự ái nam nhân bị tổn thương, y đương nhiên không tiếc dùng hết toàn lực, xuất ra đủ loại thủ đoạn ôn nhu, cốt chỉ vì muốn khiến cho hẳn cam tâm tình nguyện chịu bị thuần phục.

Nghĩ tới đây, Lãnh Lạc không khỏi cười mỉa mai, tự nhủ với chính mình: “Thật là, thì ra chính vì như vậy. Không sai, thật sự là như vậy.”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe được một tràng “kéo kẹt” rồi cửa bị đẩy ra, vừa quay đầu lại, hẳn liền bắt gặp Mộ Dung Minh Giản đang đi tới, ở phía sau lưng y là cả bầu trời đêm thăm thẳm, ánh trăng loang loáng, sao đầy cả một trời.

“Đã trễ thế này sao người còn chưa ngủ?” Lúc vừa nhìn thấy Mộ Dung Minh Giản, đáy lòng Lãnh Lạc cũng không rõ đang có tư vị gì. Bi ai, chua xót, đau nhói, còn có cả khát vọng cùng chờ mong. Nhất là, khát vọng và chờ mong ấy càng lúc càng mãnh liệt, đến nỗi bản thân cũng muốn tuyệt vọng với sự *** tiện của chính mình.

“Lạc, xem thử ta mang gì đến cho người nha?” Mộ Dung Minh Giản không buồn đóng cửa, nhanh chân đi đến trước giường Lãnh Lạc, chạm lên cái mũi nhỏ nhắn của đối phương một cái: “Ha hã, ta còn chưa rõ người sao? Chỉ cần nhìn đến hai thứ bảo bối này, toàn bộ oán khí người dành cho ta nhất định đều tan thành mây khói a.”

Vừa nói xong, y quay người về phía cửa hô lên: “Vào đi.”

Dứt lời, Giang Lai cùng vài người Lãnh Lạc chưa từng gặp bao giờ, cùng nhau khuân hai chiếc rương lớn vào trong phòng đặt xuống, sau đó im lặng cung kính đối với Mộ Dung Minh Giản một cái rồi lui ra.

“Đây là gì?” Lãnh Lạc tò mò nhìn Mộ Dung Minh Giản, rướn đầu nhìn thử những thứ đựng bên trong rương lớn. Ngay sau đó, hẳn bị người bên cạnh bắt thành linh ôm lấy, vừa lôi kéo tới gần hai chiếc rương hơn, vừa cười nói: “Tự người xem thử rồi sẽ biết thôi mà.”

Mộ Dung Minh Giản vừa nói xong, liền đem nắp rương mở ra. Lập tức, ngọn đèn dầu trên bàn trong tích tắc giống như ẩm đạm đi rất nhiều. Cả căn phòng ngập trong ánh kim lấp lờ. Trong hai cái rương vừa được mang tới, một cái chứa đầy vàng khối, cái còn lại đựng đủ loại châu báu, đồ cổ, hồng ngọc.

Lãnh Lạc sợ đến ngây người, cả đời này, đừng nói là nhìn, ngay cả trong suy nghĩ hẳn đều chưa từng mơ đến nhiều vàng bạc châu báu như vậy. Khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên Mộ Dung Minh Giản, chính mình lại nghe thấy y cười nói: “Những thứ này đều tặng cho người, thể nào hả? Vui không? Ta cũng biết người thích nhất mấy cái này. Nè, Lạc, bất kể ta làm sai cái gì, để những thứ này thay ta bồi tội với người a. Đừng tức giận nữa mà.”

Ừm, nhất định có thể đánh động được tiểu thổ phỉ đi? Không phải toàn bộ đều là những thứ hẳn thích nhất sao? Lúc trước ở thành Đông Bình, chỉ mấy xe cải trắng thôi đã khiến cho người này mặt mày hớn hở. Hôm nay, y dùng những thứ này, chỉ sợ đem mua cả thành Đông Bình kia còn dư dả, còn sợ tiểu thổ phỉ này không động tâm a?

Lãnh Lạc không nói lời nào, Mộ Dung Minh Giản còn cho rằng đối phương đang vui vẻ đến mù mị đầu óc, vô cùng phối hợp cười nói: “Sau này, chúng ta dùng số bạc này, đem sơn trại của người sửa sang lại toàn bộ. Không chỉ có vậy, Lạc a, người thử nghĩ một chút ý này, ta đưa người trở lại...”

“Cần gì phải khó khăn như thế?” Lãnh Lạc đột nhiên cắt ngang lời Mộ Dung Minh Giản, ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn của đối phương, cười một tràng sang sảng. Nụ cười ngọt ngào quyến rũ, mê hoặc toàn bộ thần trí của Mộ Dung Minh Giản, cho nên y không cách nào phát hiện một tia tột cùng bi thương vừa lóe lên đã nhanh chóng tiêu tán.

“Mộ Dung đại hiệp, người thích ta sao? Thích bộ dáng này của ta sao? Người không quan tâm thân phận ti tiện cùng hành xử thô tục của ta sao?” Lời lẽ nhỏ nhẹ lại mang hành ý khinh bỉ, Lãnh Lạc chậm rãi cởi bỏ y phục trên người mình.

Giờ phút này, hẳn giống như biến thành một người hoàn toàn khác, dù là ngữ điệu hay động tác đều lộ ra quyến rũ cùng mê hoặc. Sóng mắt lưu chuyển, khoe miệng cong cong, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ phong tình vạn chủng, vô cùng gợi cảm. Ngay cả Mộ Dung Minh Giản từng gặp qua đủ loại hoa khôi yêu kiều, cũng phải thổ hấp.

Mộ Dung Minh Giản hoàn toàn ngây dại. Đang khi ấy, Lãnh Lạc đã thoát toàn bộ y phục, trần như nhộng ngồi xuống trên đùi Mộ Dung Minh Giản, đầu ngón tay lướt nhẹ qua đôi môi y. Hắn thầm thì: “Mộ Dung đại hiệp, thật ra thì người còn không rõ ta rồi. Muốn mua ta, một chút vàng trong rương kia đã là quá thừa thãi rồi. Vậy mà người đem cho ta nhiều đồ như vậy, ha ha, quá quý giá rồi...”

“Xuân tiêu nhất khắc đáng ngàn vàng. Mộ Dung đại hiệp, người không phải muốn thứ này sao? Thế nào lại thành ra tên đầu gỗ vậy chứ? Tới đây đi, ôm ta, hôn ta nào, dùng hết sức đem hung khí của người xỏ xuyên qua *** huyết của ta đi...”

Mộ Dung Minh Giản tiếp tục không có phản ứng, trong khi Lãnh Lạc cùng lúc càng dựa sát vào người y. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Mộ Dung Minh Giản căn bản không nghĩ tới lại ngôn từ *** đáng hạ lưu này lại được thốt ra từ trong miệng của tiểu thổ phỉ thanh thuần khả ái này.

“Mộ Dung đại hiệp, người sao vậy chứ? Cho dù bây giờ không còn hứng thú với ta nữa, nhưng cũng đừng phạm bạc của người nha...”

Một tiếng “Chát” vang vọng, cắt ngang lời của Lãnh Lạc. Hắn từ trên người Mộ Dung Minh Giản té xuống, má phải đỏ bừng, thậm chí còn có chút sưng. Có thể thấy rõ, một cái tát này, Mộ Dung Minh Giản ra tay khá mạnh.

“Người... Là kẻ nào dạy người những thứ này? Người... Người khiến cho ta quá thật vọng, người không phải Lạc, không phải Lạc mà ta luôn thích. Hắn mặc dù hành xử thô tục, nói năng không đủ văn hoa, nhưng hắn thuần khiết như tuyết trắng. Trong lòng ta, cho tới bây giờ, hắn chưa từng ti tiện. Có lẽ, người này thích tiền, nhất gan. Không sai, hắn tuy ham tiền sợ chết, nhưng vẫn vô cùng khả ái, khiến cho ta vì hắn nguyện ý thay đổi suy nghĩ của mình, người... Người không phải là hắn...”

Mộ Dung Minh Giản đau khổ rống lên, sau đó một cước đá đổ rương vàng khối trước mặt, nổi giận dùng dùng xô cửa rời đi.

Lãnh Lạc ngơ ngác ngồi trên mặt đất, hồ hững nhìn mớ vàng khối tung tóe khắp nơi, sau cùng chậm chạp bò tới gần. Hắn từng khối từng khối nhặt lên bỏ trở lại trong rương, tự nhủ với chính mình: “Tên gốc này, cả đời này nào kiếm được kẻ thứ hai phí phạm bạc như người chứ. Nhiều vàng khối như vậy, ta cả đời này nhất định không phải lo lắng ăn mặc nữa. Ha ha, thuần khiết sao? Tuyết trắng? Những thứ kia là gì chứ? Có thể thành cơm ăn sao? Có thể đổi được tính mạng chắc? Mộ Dung Minh Giản a, người cho rằng những thứ đó ta chưa từng có sao? Cơ mà, thời điểm ta bị ép buộc phải buông bỏ chúng, người đang ở đâu chứ?”

Nước mắt hai hàng lăn dài, gò má sưng đỏ, khóe miệng giật giật kéo thành nét cười, nhìn hết sức quỷ dị.

“Người cho rằng ai cũng giống như Thu Thần tốt số như vậy sao. Ngay thời điểm sắp bị kéo vào bùn đen, may mắn gặp được anh hùng cứu mỹ nhân như người ra tay cứu giúp sao? Đúng thế, ta thừa nhận, ta không có khí phách như Thu Thần. Ta tình nguyện ti tiện giống như con cóc, không muốn tự đi tìm chết. Nhưng mà, ta vốn đâu có chủ động trêu chọc người, chính người đùa giỡn ta trước, là người chọc vào ta. Ta trốn tránh người, vậy mà người vẫn cố chấp quần lấy. Trả cho ta số bạc này, ha ha ha, người đúng là tên ngụy quân tử, rõ ràng nghĩ muốn mua ta, lại còn không chịu thừa nhận.”

Lãnh Lạc đem khối vàng cuối cùng cất lại trong rương, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve những khối vàng lạnh như băng kia, nước mắt từng giọt từng giọt tí tách rơi.

Một hồi lâu sau, hắn cười khổ, tự giễu chính mình: “Vàng a là vàng, từ nay về sau, các người chính là bằng hữu tốt nhất của ta. Ta nhất định đã lâu không còn câu dẫn nam nhân, cho nên kỹ nghệ có chút không thuận. Đáng thương a, thoát sạch y phục chủ động đón nhận lại bị người ta đẩy ra, còn tặng kèm một cái bạt tai. Bất quá, một bạt tai này có thể đổi lấy các người. Ha ha ha, đáng giá, thật sự đáng giá mà... Ta cả đời này chưa từng làm qua giao dịch nào có lời như vậy, ha ha ha... Mộ Dung Minh Giản người đúng là tên tiêu tiền như nước, thật sự là đốt bạc mà... Ha ha ha, cười chết ta...”

Hắn vừa nói vừa cười, cuối cùng dứt khoát phủ phục lên rương vàng mà cười rữ rượi, đến mức thở không ra hơi. Dần dần, tiếng cười trở nên méo mó, biến thành thanh âm khóc nức nở, tựa như loài cú kêu đêm, sâu thẳm như đứt từng khúc ruột, không rét mà run.

6. Chương 6

Lãnh Lạc liên tiếp ba ngày không ra khỏi cửa. Đừng nói riêng mình Mộ Dung Minh Giản, ngay cả đám thổ phỉ trong sơn trại cũng bắt đầu lo lắng. Mọi người cùng quay nhìn về phía người nào đó, trong ánh mắt còn mơ hồ mang theo địch ý.

Mộ Dung Minh Giản cũng biết rõ đám thổ phỉ kia đang nghĩ gì trong lòng: Sơn trại này tuy nghèo, nhưng miễn cưỡng có thể tự cấp tự túc, quan trọng là... Cuộc sống lấy Lãnh Lạc làm trung tâm, mỗi ngày đều vui vẻ không phải lo nghĩ gì. Đừng xem ngày thường đám thổ phỉ này tựa như không đem Lãnh Lạc đặt trong lòng, nhưng thật ra sâu trong thâm tâm bọn họ vẫn vô cùng kính nể người này. Đám người này vì Lãnh Lạc mất vui mà quay ra tức giận y, Mộ Dung Minh Giản cũng có thể hiểu được.

Qua ba ngày, cơn tức của Mộ Dung Minh Giản dần dần tiêu tan. Nhớ đến đêm hôm đó, y tựa hồ cũng có chút không đúng. Chọn cái gì lại không chọn, cứ nhiên đem ra một đám vàng bạc châu báu thô thiển cho tiểu thổ phỉ kia, khó trách hắn hiểu lầm y muốn mua người. Hành động này quả thật giống như đám ác bá ỷ vào đồng tiền của dơ bẩn của mình mà tác oai tác quái.

Nhưng này cũng đâu thể trách mỗi mình y? Mộ Dung Minh Giản sau khi tỉnh táo lại, cảm giác chính mình có phần oan uổng. Bản thân thầm nghĩ, Lạc không phải luôn thích bạc sao, y chỉ là hùa theo ý thích của đối phương, muốn khiến hắn vui vẻ. Ai biết tên kia lại hiểu lầm thành ý của y. Vả lại, chính mình ngày thường chưa từng tỏ ra bất cứ hành vi sắc lang nào, vì cớ gì đối phương lại nở lòng nào đổ cho y tâm tư bất chính a?

Nếu thật lòng thương một người, vị trí của hai bên nhất định phải ngang hàng, không thể dùng thân phận của mình để ép buộc hắn tiếp nhận mình, chẳng phải thế sao?

Mộ Dung Minh Giản nghĩ tới đó, bản thân cũng ngại ngùng cả người. Thương hắn sao? Y thế mà... Thế mà thương người kia, y... Y thật sự thương tiểu thổ phỉ kia mất rồi ư? Chuyện này xảy ra khi nào vậy? Y làm thế nào lại...Như thế nào rơi vào mối tình này từ bao giờ lại chẳng hay biết a?

Nghĩ đến đó, từng chuyện từng chuyện cũ như sống lại trong trí óc, bắt đầu từ thời điểm gặp gỡ Lãnh Lạc đã cảm giác tò mò cùng thích thú vì đối phương thật sự xinh đẹp. Sau khi đến làm khách trong sơn trại, y chuyển sang thích trêu chọc người kia, ngắm nhìn bộ dáng tức đến thở phì phò của hắn. Rồi lúc bắt gặp người nọ vui vẻ vì ép được chính y chỉ tiền mua những món thịt cá, rau củ thường ngày, thế mà bản thân lại như tâm hoa nộ phóng. Còn cả đêm trắng sáng kia.

Mộ Dung Minh Giản không khỏi bật cười. Đúng thật a, y vậy mà bất tri bất giác đã thương Lãnh Lạc lúc nào không hay. Dù vậy cũng đâu có gì trọng yếu? Nói tóm lại, y đã yêu người ta mất rồi, tâm tình cũng dần dần đồng điệu với đối phương. Hắn vui vẻ y cũng cao hứng, người kia phiền não, chính mình cũng rầu rĩ, đối phương ưu sầu, bản thân liền khổ não.

Về phần trận lôi đình vào đêm hôm đó, này cũng không phải do một màn Lãnh Lạc chủ động câu dẫn, nhưng vì hắn đã tự hạ thấp bản thân đến mức quá đáng, cho nên y mới nhất thời không khống chế được, rat ay đánh người.

Mộ Dung Minh Giản nghĩ tới đây, chợt cảm thấy đêm hôm ấy bản thân thật sự rat ay quá nặng rồi. Không thể ngồi yên thêm được nữa, y quyết tâm chạy tới trước gian phòng của Lãnh Lạc, sau khi gõ cửa thì lập tức đẩy đi vào, trước tiên nở nụ cười nịnh nọt, sau đó mới nói: “Lạc, mấy ngày nay sao ngươi không chịu ra ngoài? Không đói bụng sao?”

Lãnh Lạc từ trong chăn thò đầu ra, tóc tai tán loạn giống như cỏ dại, hai mắt đỏ hồng không khác gì thỏ, một bên gương mặt thanh tú còn vết ngón tay mờ mờ. Mặc dù đã qua ba ngày, chỗ bị đánh vẫn chưa hoàn toàn hết sưng.

Mộ Dung Minh Giản cảm giác lương tâm mình giống như bị siết chặt, lại bồi thêm vài cái xoa nắn, đau đến ngất đi. Bên tai truyền đến tiếng hừ của Lãnh Lạc, hắn nói: “Sao có thể ra ngoài gặp người chứ? Mặt sưng như mần thầu, lão tử đường đường là trại chủ lại bị đánh thành như vậy, còn mặt mũi ra ngoài nhìn người sao?”

Tâm Mộ Dung Minh Giản lại đau thêm một chút, giống như sắp rỉ ra máu vậy.

Sải bước tiến về phía trước, y nâng mặt Lãnh Lạc lên nhìn thật kỹ, sau đó đau lòng nói: “Sao mãi đến bây giờ vẫn không hết sưng a? Ai, ta... Đêm đó ta xuống tay thật sự quá nặng, ta...” Nói tới đây, muốn tiếp tục nữa, nhưng trong mắt đều là đau xót, cơn đau chậm rãi lan ra toàn thân.

Lãnh Lạc bất ngờ bị đối phương nắm lấy mặt, một trận tê dại nhanh chóng lan ra toàn thân, khiến hắn bị dọa đến mức vội vàng đẩy người ra, bất mãn kêu lên: “Này, đêm đó ngươi không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Ngươi nếu đã không có ý tứ kia với ta, như vậy đừng tiếp tục trêu chọc ta nữa.” Vừa nói, hắn lại loay hoay rúc vào trong chăn.

“Lạc...” Người bên cạnh thâm tình gọi một tiếng, khiến Lãnh Lạc hết hồn nhảy dựng lên, vừa ngẩng đầu liền phát hiện khóe mắt đối phương ngấn lệ. Trong lòng run rẩy, dâng lên cảm giác khát vọng, chờ mong. Cho nên, hắn càng bị dọa đến thất kinh, liều mạng áp chế tâm tình sắp sôi trào, bối rối lui vào trong chăn.

Nhưng Mộ Dung Minh Giản cũng không muốn để tình trạng này tiếp tục kéo dài. Y thò tay vào trong chăn, bắt lấy cánh tay Lãnh Lạc sau đó không nói lời nào kéo đối phương vào trong lòng. Ánh mắt đe dọa nhìn Lãnh Lạc, đồng thời tay còn lại giữ chặt hắn, bắt đối phương phải mặt đối mặt với mình, sau đó mới mở miệng nói rõ ràng từng chữ một: “Lạc, ngươi cảm thấy ta là loại người thế nào?”

“Sắc... Tại sao ngươi lại hỏi thế, ngươi... Ngươi chính là đại hiệp, này còn phải hỏi nữa sao?” Lãnh Lạc tức giận tránh né, nhưng chẳng cách nào thoát ra được.

“Trong mắt ngươi, ta có phải là tên tiểu nhân hoa ngôn xảo ngữ, đổi trắng thay đen, tính tình thay đổi thất thường không?” Ánh mắt Mộ Dung Minh Giản vô cùng thâm tình, lực nơi bàn tay đang giữ lấy Lãnh Lạc càng lúc càng siết chặt.

Lãnh Lạc ngẩn người, sau đó theo bản năng lắc đầu.

Mộ Dung Minh Giản mặc dù thân phận cao quý, võ công cao cường, cho dù là mặt nào cũng so với hần ưu tú hơn không biết bao nhiêu lần. Dù rằng khiến cho kẻ khác đỏ mắt ghen tỵ, nhưng hần biết, đối phương là kiểu người thành thật, không thích để tâm nhưng việc nhỏ nhặt, những tính cách trên nhất định chưa bao giờ xuất hiện trên người y. Đừng hỏi vì sao chính hần lại chắc chắn như vậy, bản thân chỉ như vậy bảo đảm thôi.

“Này, nếu thật sự ta nói thích ngươi, yêu ngươi, ngươi sẽ cảm giác, ta đang lừa gạt ngươi sao? Ngươi sợ rằng sau khi hai ta nhận thức rồi tương lai ta sẽ bội tình bạc nghĩa đi? Ngươi có nguyện ý cùng ta thử một lần, ắt hần ngươi đối với ta, cũng có một chút hảo cảm, đúng không?”

Một lời này, vừa nhanh vừa vội, tiết lộ tâm tình khẩn trương của Mộ Dung Minh Giản.

“Ngươi...Ngươi ngươi ngươi nói cái gì? Mộ... Mộ Dung... Minh Giản, ngươi rốt cuộc có biết bản thân đang làm gì ở đây không... Có rõ ràng chính mình vừa nói gì không?”

Làm sao có thể? Hần nhất định nghe lầm rồi? Mộ Dung Minh Giản tỏ tình với hần? Đây chẳng phải là chuyện tình kinh thiên động địa, tận thế hủy diệt cũng không có khả năng xuất hiện sao? Lãnh Lạc một mặt kiên quyết cho rằng bản thân sinh ra ảo giác, cố gắng rũ bỏ nó, mặt khác lại lấp bấp mở miệng.

“Ta đương nhiên rõ bản thân đang nói gì.” Mộ Dung Minh Giản ôm Lãnh Lạc vào trong lòng, để mặt hần ép sát vào vị trí nơi trái tim mình, kiên định nói: “Lạc, ta thật sự thích ngươi. Ta không biết từ lúc nào thì bắt đầu thích ngươi như thế, nhưng thời điểm ta phát hiện ra, đã bắt giác yêu ngươi mất rồi. Không tin ngươi thử cảm giác xem, nghe thử tiếng lòng của ta, tim ta đập rất nhanh a. Lạc, ngươi...ngươi có thích ta không?”

Tim y thật sự đập rất gấp, cùng với nhiệt độ nóng hôi hổi, đánh sâu vào trong máu thịt đến tận xương tủy Lãnh Lạc. Thân thể hần run rẩy, vô hạn hạnh phúc cùng thống khổ đồng thời tập kích hần, hai thứ cảm xúc kịch liệt như quần quýt lấy nhau, sinh sôi nảy nở như muốn bóp nghẹt hô hấp.

Hần bất ngờ đẩy Mộ Dung Minh Giản ra, vội vàng đem thân thể mình rúc vào trong chăn, dùng hết khí lực của chính mình rống lớn: “Đừng nói vậy rồi lại chối bỏ trách nhiệm, Mộ Dung Minh Giản, ngươi biết ta là ai không? Ngươi biết ta là hạng người gì sao? Ngươi có biết quá khứ của ta chứ? Ngươi cái gì cũng không biết, tự dưng chạy tới đây nói yêu ta, ngươi...ngươi cho là thế nào chứ? Nói cho ngươi biết, ta không thương ngươi, cũng tuyệt đối sẽ không yêu ngươi. Ngươi lập tức rút cho ta.”

“Lạc...” Bảo y không kinh ngạc nhất định là gạt người. Mộ Dung Minh Giản rõ ràng cảm giác được Lãnh Lạc có tình ý với mình, mặc dù thường ngày bị y chọc tức đến rồi tỉnh rồi mù, nhưng vào một số thời điểm đặc biệt, có thể mơ hồ cảm nhận được xúc cảm không bình thường đối phương dành cho y. Hơn nữa, mặc dù đêm đó khá căng thẳng, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, rõ ràng Lãnh Lạc đã động tình với y. Ai ngờ hiện tại vừa nói ra lời tỏ tình đã bị từ chối thẳng thừng thế này.

Bất quá Mộ Dung Minh Giản là ai chứ? Có thể dễ dàng buông tha cho đối phương sao? Nếu như vậy y đã chẳng trở thành Cung chủ của Ma Cung? Sau một hồi kinh ngạc, y lập tức khôi phục bình tĩnh, khẽ cười hỏi: “Không sao hết, Lạc a, ngươi nếu không thích ta, vậy ta sẽ thật cố gắng, khiến cho ngươi thích ta.”

Y vừa nói vừa vươn tay nhắc chân lên, không nói không rằng bắt lấy tay Lãnh Lạc, thanh âm mang theo ý cười: “Biết gì không? Nằm tay đến bạc đầu, tay của người đã bị ta nắm vài lần rồi, kết cục nhất định sẽ phải cùng ta đi đến cuối đời thôi.”

“Người... Người ra ngoài trước đi.” Lãnh Lạc lúc này tâm đã loạn như ma, không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Minh Giản, chỉ dám phất phất tay, thầm nghĩ trước phải đem tên kia đuổi ra ngoài rồi tính tiếp.

Thật không nghĩ tới, đối phương ấy vậy mà chẳng chịu rời, ngược lại còn cố ép sát vào hần hơn nữa, rồi từ trong ngực lấy ra một cái hòm, đem thuốc mỡ đựng trong đó vẽ loạn lên mặt Lãnh Lạc. Lập tức, cảm giác nóng rất biến mất, thay vào đó là mát lạnh dễ chịu.

Lãnh Lạc thôi giãy dụa, để cho Mộ Dung Minh Giản tỉ mỉ thoa thuốc. Thuốc mỡ thấm qua lớp da, cùng với nhiệt độ đầu ngón tay của người nào đó, khiến hần chợt muốn khóc. Sống hơn hai mươi năm trên đời, đây là lần đầu tiên có người thay Lãnh Lạc chữa thương, còn vô cùng ôn nhu giúp hần bôi thuốc.

Thật cứ muốn im lặng rúc vào trong ngực y thế này, sau đó nói cho người kia biết, thật ra chính mình cũng rất thích đối phương. Ta vốn nghĩ, hai ta có thể thử một chút, cuộc sống ở chung có thể hay chăng, nhìn đoạn tình cảm này đi được bao xa.

Nhưng... Sao có thể đây? Hần sao có thể nói như vậy? Hần tuy có thể để bản thân sống sung sướng, nhưng chính mình đã sớm mất đi quyền đặt chân bước đi trên đoạn đường tình yêu hạnh phúc a.

“Được rồi, tối nay sẽ hết sưng thôi.” Mộ Dung Minh Giản nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bóng loáng, sau đó khẽ giọng nói vào bên tai Lãnh Lạc: “Lạc, thật xin lỗi, ta... Đêm đó ta thật không nên xúc động như vậy. Hiện tại ta thật sự hối hận, cũng vô cùng đau lòng, thật... Thật xin lỗi... Được rồi, ta ra ngoài bưng vào cho người chút thức ăn. Mấy ngày nay người chưa ăn gì đúng không?”

Nói xong, Mộ Dung Minh Giản lập tức ra khỏi cửa, để lại Lãnh Lạc ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của y. Hần nhắm nghiền hai mắt, cười khổ mà nói: “Mộ Dung a, người không biết... Không biết quá khứ của ta, người... Đừng hành hạ ta nữa mà. Ta chỉ đơn giản mong đợi một cuộc sống cô độc hết đời. Ta muốn sống thật tốt, về sau có thể cùng Thanh đại tỷ cao bay xa chạy, người... Đừng cứ chen chân vào quấy rối cuộc sống của ta như vậy có được không?”

Dù cho miệng nói là không muốn Mộ Dung Minh Giản quấy rối cuộc sống của mình. Song, trên thực tế, Lãnh Lạc hoàn toàn không đủ sức kháng cự lại người nam nhân này.

Trên thực tế, trong sáu vị Ma Cung Cung chủ, Mộ Dung Minh Giản có thể được coi là vị Cung chủ lãng mạn, đa tình nhất. Y luôn đối với người ngoài ôn nhu, khiên tốn hữu lễ, bề ngoài hành xử như một quân tử nhả nhặn. Thật khiến người ta khó nghĩ đến, thời điểm đối mặt với địch nhân, đối phương lại lãnh khốc khiến lòng người rét lạnh.

Nhưng nữ nhân đã từng tiếp xúc với Mộ Dung Minh Giản, không khỏi trong lòng ấp ủ ý nghĩ thương yêu với người này. Nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Mộ Dung Minh Giản đối với các nàng, bất kể có ôn nhu hào phóng thế nào, nhưng lại chưa từng thật sự có ý nghĩ chung sống với người ta. Chính y cũng

không nghĩ tới, thì ra nhân duyên tốt đẹp của bản thân lại không ứng nghiệm trên người tiểu thổ phỉ này.

Sau khi bị Lãnh Lạc từ chối xong, y càng thêm ra sức, giở đủ loại thủ đoạn ôn nhu, vốn giả vờ thôi đã khiến người ta khó cưỡng lại rồi, mà hướng chỉ này còn là tình ý – yêu thương xuất ra từ nội tâm. Không quá vài ngày, Lãnh Lạc thất bại thảm hại dưới thế công nhu tình của đối phương.

Nháy mắt đã đến đầu thu, bấm tay nhắm tính một hồi, Mộ Dung Minh Giản phát hiện chính mình đã ở lại trên núi này được ba tháng. Trong lúc đó, y đã cho người đem sơn trại này sửa mới hoàn toàn. Từ sau khi y đến, đám thổ phỉ nơi này cũng không cần xuống chân núi đánh cướp nữa. Nơi đây cũng nghiêm nhiên trở thành chốn thế ngoại đào nguyên, không còn là cái ổ thổ phỉ như dạo trước.

Trên một khối đá trơn nhẵn, Lãnh Lạc ót gối lên hai tay, im lặng ngắm nhìn mây trắng giữa trời.

Mộ Dung Minh Giản bảo cần xuống núi làm chút chuyện, sớm hôm nay đã ra ngoài. Khó được dịp không bị đối phương quán chân, hắn liền rãnh rỗi trốn lên ngọn Phù Sinh này. Song, nhàn hạ nửa canh giờ, Lãnh Lạc lại phát hiện, không có Mộ Dung Minh Giản ở đây, thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Mặc kệ bị lạnh nhạt hay trách móc, Mộ Dung Minh Giản vẫn đối với hắn vô cùng tốt. Thật sự, trong thâm tâm hắn chẳng cách nào thờ ơ, hướng chỉ bản thân cũng có hảo cảm với đối phương. Chẳng qua, hắn không dám thừa nhận, chỉ sợ một khi đã nói ra khỏi miệng, hạnh phúc sẽ đến hồi kết thúc.

Âm thầm thở dài một cái: Dù cho thế nào, cơn ác mộng ngày trước không phải chỉ đơn thuần là một giấc mơ, mà thật sự tồn tại. Hắn không cách nào chối bỏ thân phận thấp hèn của mình lúc trước. Hiện tại, quá khứ vẫn chưa bị vạch trần, tuy rằng có thể lừa mình dối người, tham lam hưởng thụ chút vui vẻ ngắn ngủi, nhưng một khi sự thật bị vạch trần, tất thấy sẽ hóa thành hư vô. Mà hắn cũng không có đủ can đảm để thừa nhận loại kết cục đẫm máu này.

Lãnh Lạc cứ như vậy miên man suy nghĩ, ngơ ngác nằm trên núi đá suốt một ngày trời. Mặt trời xuống núi, trời càng lúc càng tối. Gió đầu thu mang theo hơi lạnh, mát mẻ dễ chịu. Lãnh Lạc bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

“Lạc, sao lại ngủ ở đây? Không lạnh sao?” Bên tai văng vẳng thanh âm tức giận. Mắt hé mở, hắn mơ hồ nhìn thấy Mộ Dung Minh Giản, ánh mắt trừng lớn, gương mặt giận dữ. Vừa phát hiện người đã tỉnh, y lập tức ôm trở về.

“Mộ Dung a, người về lúc nào vậy?” Lãnh Lạc cười ha hả một tiếng, nhưng ngay sau đó đã nhắm nghiền hai mắt. Ừm, mí mắt nặng quá, không muốn mở ra nữa. Xem ra, hắn nên ngủ một giấc thật ngon a. Mấy ngày nay bị tên kia làm cho tâm phiền ý loạn, ngủ không ngon nổi.

Thời điểm thức dậy lần nữa, trước mắt hắn là gương mặt vô cùng lo lắng của Mộ Dung Minh Giản. Phát hiện người đã tỉnh, gương mặt anh tuần lập tức hiện ra vẻ vui mừng, hướng ngoài cửa kêu lên: “Đại phu, Lạc tỉnh rồi, hắn tỉnh rồi a...”

Một lão nhân xa lạ đi đến trước mặt Lãnh Lạc, tức giận liếc Mộ Dung Minh Giản một cái, sau đó trầm giọng mắng: “Muốn tỉnh liền tỉnh, hần chẳng qua trúng gió lạnh, cũng đâu phải trọng thương hay bệnh trầm trọng gì đó, sao có thể ngủ mãi không tỉnh lại được a?”

Mắng xong, lão nhân vừa đi tới giúp Lãnh Lạc bắt mạch, sau cùng nói tiếp: “Được rồi, theo đơn ta kê mà sắc thuốc uống, không tới hai ngày liền khỏe lại.”

Nói xong, đại phu già đã ra tới cửa. Lãnh Lạc ngơ vờ nhìn Mộ Dung Minh Giản cùng Giang Lai đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Đại phu? Các người có thể cũng mời đại phu? Tốn bao nhiêu bạc để xem bạc a? Quái lạ, ta thế nào lại thấy vị đại phu kia có chút mất hứng nha?”

“Người còn dám nói.” Mộ Dung Minh Giản tức giận chột chột gương mặt của Lãnh Lạc, gầm nhẹ: “Người xem chính mình cũng không còn nhỏ, vậy mà ngay cả đạo lý dương sinh đơn giản cũng không biết hử? Ngủ trên núi đá suốt cả ngày trời. Người cho rằng chính mình võ công cái thể không sợ tà phong nhập thể sao? Kết quả liền ngủ mê mết suốt cả đêm, làm ta sợ đến mức bắt Giang Lai phải chạy đi mời đại phu về đây.”

Nói tới đó, Giang Lai đứng một góc liền không nhịn được đảo mắt, thấp giọng lẩm bẩm: “Này mà gọi là mời sao? Căn bản là ép ta phải đem người cướp về đây đi? Y hoảng thì thôi chứ, còn khiến ta cũng gấp chết, cứ tưởng rằng mắc phải bệnh nan y gì đó...”

Một câu này còn chưa nói xong, cậu chàng đã bị Mộ Dung Minh Giản một cước đá khỏi cửa, đồng thời nghe được tiếng rống của người nào đó: “Miệng quạ đen, mau cút ra ngoài cho ta. Trong vòng ba ngày không cho phép người xuất hiện trước mặt Lạc.”

Giang Lai bị đuổi ra ngoài, nhún vai một cái, thầm nghĩ: Chủ tử đứng là kẻ vô tình, trọng sắc quên nghĩa. A, nghĩ đi nghĩ lại, ta đây đi kiếm Thu Thần nghe đàn còn tốt hơn.

Bên trong, Mộ Dung Minh Giản ngồi xuống trước mặt Lãnh Lạc, cười ha hả: “Được đang được sắc trong trù phòng, đợi thêm nửa canh giờ nữa là uống được rồi. Ta còn chưng tổ yến cho người nha. Ai chà, hôm nay mới phát hiện ra, người đường đường là trại chủ sơn trại mà thân thể lại hư nhược lắm a...”

Đang thao thao bất tuyệt, y chợt phát hiện Lãnh Lạc đang chăm chú nhìn mình, trong đáy mắt là thần sắc nghiêm túc cùng đau thương ngập tràn. Sau đó, hần chậm rãi lên tiếng: “Mộ Dung...”

“Sao a?” Tim bất giác đập kịch liệt. Y có dự cảm, Lạc muốn nói thứ gì đó vô cùng trọng yếu với mình... Đoạn tình cảm giữa họ có thể đi tiếp hay không, thành bại chính tại thời khắc này.

“Người tốt với ta lắm, trong lòng ta đều biết cả.” Lãnh Lạc thở dài, thần sắc bi thương.

Không thể tiếp tục chống đỡ nữa rồi, nếu cứ như vậy tiếp tục dây dưa, chính hần và Mộ Dung sẽ càng lún sâu thêm mà thôi, để rồi đến cuối cùng, chỉ có hại mình hại người. Cần gì như vậy chứ? Cho dù thật sự luyện tiếu những ôn nhu ấm áp kia, nhưng mấy ngày này hần đã được nhận rất nhiều rồi, phải là quá nhiều cho một đời này, không cần hơn nữa, đủ để hoàn cả vốn. Cũng nên đến thời điểm vung dao chặt đay rồi,

vì hần cũng là vì Mộ Dung, bản thân phải ngoan tâm xuống tay thôi.

Mộ Dung Minh Giản muốn nói, nhưng Lãnh Lạc lại khoát khoát tay ngăn y lại, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm người trước mặt, nhẹ giọng nói tiếp: “Thật ra người cũng có thể nhận ra chính mình bị ta tính toán. Đừng nói là người đối với ta quá tốt, mà cho dù người không tốt với ta, nhưng chính người trời sinh người gặp người thích, ta sao có thể thoát được.”

Mộ Dung Minh Giản trong lòng mừng rỡ, y kéo tay Lãnh Lạc cười nói: “Vậy sau khi người khỏe lại, chúng ta bắt đầu cùng một chỗ được không, thiên trường địa cửu, đừng chia lìa a?”

Lãnh Lạc cười khổ một cái, tham luyến xúc cảm bàn tay được đối phương nắm lấy, nhưng cuối cùng vẫn là cắn răng rút về. Hần không thể nhìn thẳng vào Mộ Dung Minh Giản, đành hướng tầm mắt về một điểm xa xôi nào đó, thanh âm khê khàng như gió thổi: “Mộ Dung a, người mặc dù là đại hiệp, nhưng trong phương diện tình cảm thật sự ngây thơ khiến cho người ta phải giật mình. Chúng ta mặc dù lưỡng tình tương duyệt, nhưng ta vẫn luôn cự tuyệt người, trong chuyện này, hiển nhiên là có nguyên nhân tề tâm triệt phối a.”

Lãnh Lạc rũ mắt, không đợi cho Mộ Dung Minh Giản trả lời, rất nhanh nói tiếp: “Nói thật cho người, ta có một quá khứ kinh người. Quá khứ của ta, hiện tại nửa chữ bản thân cũng không muốn nhắc đến. Ta chỉ có thể nói, đoạn quá khứ tồi tệ ấy, khiến ta tự cảm thấy xấu hổ, tự ti. Mấy năm nay, ta vẫn luôn cố gắng quên nó đi, lúc đầu cứ ngỡ bản thân đã thành công, nhưng đến cuối cùng lại phát giác ra, thật sự chính ta lại chưa hề quên đi nó. Nhưng cảnh tượng ấy, từng hồi từng hồi vẫn rõ nét trong trí óc. Mà sau khi người tỏ tình, từng mảnh ký ức ấy lại thi nhau ùa về, hằng đêm giày vò ta không thôi. Mộ Dung, người đi đi, cầu người tha cho ta một đường sống...”

Cuối cùng... Hần cũng nói hết ra rồi. Tay siết chặt thành quyền, Lãnh Lạc cố sức gom hết dũng khí, ngẩng đầu lên muốn nhìn Mộ Dung Minh Giản rời đi.

Không có tiếng bước chân vọng lại, một bàn tay to lớn lại kéo hần trở lại trong vòng tay ấm áp quen thuộc. Nắm đấm siết chặt bị một bàn tay khắc ôn nhu mở ra, sau đó, hần nghe được thanh âm khê khàng của Mộ Dung Minh Giản: “Đốt xương tay đều trắng bệch cả rồi này. Lạc a, quá khứ của người, rốt cuộc đã phải chịu đựng thống khổ nhường nào?”

Một câu này khiến nước mắt Lãnh Lạc không nhịn được nữa, trào khỏi khóe mắt.

Bản thân không phải chưa từng nghĩ đến việc chia sẻ đau đớn này với kẻ khác. Thuở còn trẻ người non dạ trước kia, chính mình cũng muốn khóc lóc, than vãn với ai đó, không tiếc đem vết thương xé rách đến máu chảy đầm đìa, chỉ hy vọng có người nói được một câu đồng tình. Chỉ tiếc, đến cuối cùng vẫn là đã thương càng thêm sâu sắc.

Cho nên, hần dần dần hiểu ra, bản thân xấu xí, vô sỉ cho dù oan ức thế nào, hết thấy đều là tự làm tự chịu mà thôi. Hần về sau học được cách không lên tiếng nữa, ngược lại tìm đủ cách để giấu nó đi.

Nhưng Mộ Dung Minh Giản chưa từng hỏi tới chuyện gì đã xảy ra, lại không hề lạnh lùng bỏ đi. Người kia thậm chí chẳng chút tò mò về quá khứ của hần, ngữ điệu của y tràn đầy yêu thương, câu đầu tiên thốt khỏi

miệng lại là “Lạc a, quá khứ của người, rốt cuộc đã phải chịu đựng thống khổ nhường nào?”.

Đủ rồi, chỉ một câu nói kia thôi, cả đời này hẳn liền viên mãn rồi. Hiện tại, cho dù Mộ Dung Minh Giản có bảo hắn đi tìm chết, cái mạng này cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi làm. Người nam nhân này, so với mạng chó của hắn còn trọng yếu hơn rất nhiều.

“Người nếu đã nói không muốn nhớ tới, vậy thì chúng ta đừng nhắc nữa. Ta sẽ không hỏi người rốt cuộc đã xảy ra những gì, vết thương kia của người, cho dù có cần thận thế nào, thời điểm bị xé mở nhất định sẽ rất đau. Dù sao đi nữa, ta yêu không phải con người của người trong quá khứ. Lạc à, người mới hai mươi bốn thôi, nhân sinh đã trải qua chỉ là một phần nhỏ của cuộc đời này, không phải sao? Hai ta còn rất nhiều thời gian, tương lai tốt đẹp đang chờ ở trước mắt, đúng không nào?”

Mộ Dung Minh Giản cứ như thế ôm Lãnh Lạc trong lòng. Mỗi một câu y nói, đối với người nào đó, tựa như mật ngọt hấp dẫn trí mạng, không cách nào thoát được.

“Lạc này, ta khi trước thỉnh thoảng có nhận rằng, ta chính là Ma Cung Cung chủ. Người vốn không phải người trên giang hồ, nên không rõ Ma Cung là cái gì, nhưng ta xin cam đoan chính mình đủ năng lực để bảo vệ người. Ma Cung chúng ta trên giang hồ tuy không dám nhận là bá chủ chí tôn, nhưng cũng đủ hô phong hoán vũ. Người theo ta trở về Ma Cung được chứ? Người yên tâm a, có sự bảo vệ của ta, không kẻ nào có thể tổn thương người nữa. Cũng không người nào có thể đem hai ta tách ra, cho dù là quá khứ của người đi nữa.”

Nội tâm Lãnh Lạc càng lúc càng nóng. Hắn ngẩng đầu, nhìn Mộ Dung Minh Giản, lẩm bẩm: “Người là nói... Người nói ta theo người trở về sao? Từ này về sau... Từ này về sau chúng ta không cần ở lại đây, hai ta... Hai ta có thể vui vẻ sống cùng một chỗ, không một ai nhớ đến quá khứ của ta nữa, cũng sẽ không còn ai nhắc lại...”

Lời hứa này tuy có chút không đúng, nhưng cuối cùng Lãnh Lạc cũng không biết phải nói gì thêm. Hắn chỉ biết, thật sự có một con đường làm lại cuộc đời vừa mở ra trước mắt, chính mình có thể cùng Mộ Dung Minh Giản cao bay xa chạy khỏi nơi này, thoát khỏi phạm vi thế lực của Cửu gia, không cần mạo hiểm ở lại chốn nguy hiểm làm thổ phỉ nữa.

Những chuyện hắn chưa làm được, hiện tại đã có Mộ Dung Minh Giản thay mình hoàn thành, tương lai tươi sáng ở ngay trước mắt. Điều kiện tiên quyết chính là: Mộ Dung Minh Giản vĩnh viễn không biết được sự thật kia.

Nghĩ tới đó, Lãnh Lạc lại thấy căm ghét bản thân mình vô sỉ. Nhưng hứa hẹn của Mộ Dung Minh Giản quá sức mê người, khiến bản thân tự âm thầm phân trần trong lòng: Chính Mộ Dung nói không quan tâm quá khứ của hắn, hắn đây... Hắn không phải cố ý giấu diếm. Đúng thế, thật sự là vậy. Lãnh Lạc a... Người... Người không cần cảm thấy áy náy, chỉ cần sau này, người dùng mạng sống của mình để đổi tốt với Mộ Dung, người... Thật sự không cần quá áy náy.

Cứ như vậy an ủi chính mình, hắn dần dần thôi miên bản thân đón nhận may mắn này. Giờ khắc này, tình cảm cuộn cuộn hóa thành sóng lớn, dâng trào trong cõi lòng cả hai.

Tình đánh động vào sâu thật sâu, sao không nảy sinh dục vọng. Hai người thâm tình ôm ấp, tựa như cả trời đất này, chỉ còn lại bọn họ, mà trước mặt, chính là con đường rộng thênh thang phủ đầy ánh sáng. Hạnh phúc che mờ hai mắt, không một ai nhìn được đến sau bầu trời quang đãng lúc này chính là mây đen mù mịt.

Muốn trở lại Ma Cung, không thể cứ nói đi là đi. Tiên quyết là, những người từng sống trong sơn trại phải được an trí lại. Bởi vì nơi này chứa chấp toàn những kẻ quê mùa, không vợ chẳng con, cho nên sau một phen trưng cầu, cả đám người đều muốn theo Mộ Dung Minh Giản về Ma Cung.

Lãnh Lạc trong lòng có chút cao hứng, vui vẻ vì đám tay chân không nỡ xa mình, tuy rằng ngoài miệng thì mắng: “Một đám ăn cây táo, rào cây sung, lúc không có Mộ Dung Minh Giản ở đây, lập tức quay sang nịnh bợ lão tử, bộ dạng sống chết trung thành không đổi. Hôm nay, vừa phát hiện Mộ Dung so với lão tử mạnh hơn, lập tức vứt bỏ lão tử. Hừ, một đám không có lương tâm.”

Lâm Lân cười hì hì, nói: “Đại ca a, trước khi mắng bọn ta sao không nghĩ lại mình đi nha? Rốt cuộc ai mới là tên đòi vứt bỏ bọn này hử? Đừng có đánh trống lảng, một mình ngươi chạy đến Ma Cung bên kia, nhất định so với bọn ta ở đây tốt hơn không biết bao nhiêu lần.”

Chắc chắn, Mộ Dung Cung chủ nhất định thành người nhà mà, quan tâm đầy đủ khỏi phải bàn a. Mấy ngày nay, hai người bọn họ cùng ăn cùng ngủ, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng thâm tình muốn chết. Mặc dù bọn họ chỉ là đám đại hán thô kệch, nhưng hai người kia quả thật không chút giấu giếm mà thể hiện ra hết, nếu không phải đi ngược lại luân thường đạo lý, có lẽ Mộ Dung đại hiệp đã thú thủ lĩnh bọn họ rồi.

“Ngươi... Cái tên Lâm Lân này. Chờ đó cho lão tử. Hừ, lão tử quyết định đuổi ngươi đi trông hàng rào mới được.” Lãnh Lạc tức khí, hô to gọi nhỏ, bộ dáng đáng yêu khiến cho Mộ Dung Minh Giản không nhịn được cười, lắc đầu thầm nghĩ vợ mình không khác gì hài tử nha.

Nghĩ tới đó, chân mày lại khẽ nhíu, từ buổi tối y cùng Lãnh Lạc nói rõ tâm ý của nhau, cả hai giống như trút bỏ được gánh nặng, đồng thời thử qua đôi lần ân ái. Mỗi một lần như vậy, Lãnh Lạc ban đầu đều giống như cố gắng đè nén, sau đó dần dần trở nên vong tình, kỹ thuật giường chiếu quả thật vượt trội, khiến cho Mộ Dung Minh Giản phải xuýt xoa không thôi. Loại kỹ xảo này nhất định không phải luyện được trên người một người ít trải chuyện mây mưa, thậm chí loại nam sủng bình thường, chưa chắc đã có được loại khả năng này.

Người yêu như vậy đương nhiên khiến Mộ Dung Minh Giản thỏa mãn không thôi. Song, sau khi cao trào qua đi, tâm tình lại hóa ra trầm trọng. Bất quá, thời điểm Lãnh Lạc tỉnh lại bày ra bộ dạng bối rối, còn cẩn thận thăm dò phản ứng của y, trong lòng Mộ Dung Minh Giản lại mềm xuống. Y thăm đoán được cái quá khứ không muốn nhắc đến của Lạc, rồi cả thái độ sợ hãi đối với Cầu gia, nội tâm đưa ra kết luận: Lãnh Lạc hẳn từng là nam sủng bên người Cầu gia.

Nếu nói trong lòng Mộ Dung Minh Giản hoàn toàn không có khúc mắc chính là nói dối, dù sao y cũng là nam nhân a.

Nhưng y sẽ không vì điều này mà bỏ rơi Lãnh Lạc. Ai bảo trước khi đi đến loại kết luận này, chẳng phải y đã rơi vào tay đối phương rồi sao? Hiện tại, trong lòng y chỉ có vô hạn thương tiếc dành cho hắn. Hơn nữa,

bản thân cũng thâm nhủ, nếu quả thật như vậy, Lãnh Lạc nhất định đã ăn không ít khổ, bằng không sao lại sợ hãi Cầu gia đến vậy.

Bất quá cũng không sao, hiện tại người kia đã có mình rồi, y nhất định sẽ xóa sạch bóng ma trong lòng hắc. Hừ, về phần Cầu gia kia, vốn định sẽ tha cho các người một con ngựa, nhưng mà...

Mộ Dung Minh Giản quyết tâm muốn đem Cầu gia kia nhỏ cõ tận gốc, những kẻ trước đây từng khi dễ Lãnh Lạc, nhất định phải dùng chính cái mạng của mình để đền lại. Y dù sao cũng là nam nhân, nhất là trong phương diện này ít nhiều có cao ngạo tự ái của mình. Nhưng, mặt tự ái này nhất định không phải thể hiện qua hành động khinh thường, ruồng rẫy Lãnh Lạc.

Cho nên, mọi chuyện cứ thế được định đoạt. Sau vài ngày chuẩn bị, mọi thứ tương đối ổn thỏa, chỉ thiếu kéo theo một đám người chuyển nhà mà thôi. Nhưng bất ngờ thay, đúng lúc này, Lãnh Lạc lại không chịu rời đi ngay lập tức, mà bảo muốn đợi thêm vài hôm nữa.

Mộ Dung Minh Giản tuy rằng thắc mắc, nhưng không trực tiếp hỏi thẳng nguyên nhân. Mới đầu, chính y cũng có phần để bụng, nhưng bất gặp bộ dáng tuy rằng không vui nhưng cũng chẳng giống với như đang ôm tâm sự trong lòng của tiểu thổ phỉ kia, bản thân thả lỏng được chút ít. Y trầm nghĩ, có lẽ vì rời đi gấp gáp quá cho nên Lãnh Lạc có chút không nỡ, nghĩ muốn ở lại thêm vài ngày nữa. Thôi thì, đành chiều hắc vậy a.

Nghĩ đến đó, Mộ Dung Minh Giản liền tùy ý để Lãnh Lạc dạo quanh núi Minh Nguyệt vài bận, không cấm cản hắc thứ này thứ kia nữa. Có lẽ, tên kia dạo đủ rồi, bọn họ sẽ nhanh chóng rời đi thôi.

7. Chương 7

Lãnh Lạc trong lòng xác thực có chút luyến tiếc núi Minh Nguyệt, nhưng nguyên nhân hắc chưa chịu rời đi cũng không phải vì điều này. Nếu có thể, hắc chỉ hận không thể lập tức mọc thêm cánh, nhanh nhanh rời khỏi nơi này. Từ đó về sau, bản thân sẽ không cần cúi đầu trước bóng ma của Cầu gia nữa, ở Ma Cung xa ngàn dặm kia, hắc sẽ chẳng có ai nhận ra hắc đi?

Nhất là, Mộ Dung Minh Giản từng nói, cảnh vệ ở Ma Cung rất nghiêm ngặt, lại không thường tiếp đãi khách nhân.

Sở dĩ, hắc chưa chịu rời đi là vì trong lòng còn vướng bận. Quảng thời gian ở Cầu gia, trong một lần vô tình, hắc bất gặp Nhị thiếu gia ôm về một chậu cây quý, nghe tên hình như là Bích Nhân tiên đan gì đấy, nếu có thể chăm cho hoa nở rồi lấy hạt, đối với kẻ tập võ giống như một loại tiên đan, trong vòng nửa tháng nuốt vào liền tăng thêm một tầng công lực, ngoài ra còn kéo dài tuổi thọ, bách độc bất xâm. Bất quá, Bích Nhân tiên đan bình thường, nuôi suốt cả năm trời cũng không được lấy một cái nụ, cuối cùng thành ra chết héo.

Mà cũng vì một cây Bích Nhân tiên đan chết héo dạo trước, Lãnh Lạc liền rơi vào thảm cảnh, bị Nhị thiếu

gia biến thành nơi trút giận, giày vò suốt hai ngày hai đêm, suýt chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ. Về sau, tuy rằng hần may mắn giữ lại được cái mạng hèn này, nhưng thân thể hư nhược đến thê thảm. Bản thân có thể leo lên làm trại chủ của sơn trại trên núi Minh Nguyệt này, cũng nhờ chút tài mọn cùng đầu óc, nổi bật lên giữa một đám người thô kệch. Đám hán tử thô tục này vốn không có dã tâm, bằng không cái ghế trại chủ này đã qua bao nhiêu phen đổi người, Lãnh Lạc ngay cả một đầu ngón tay cũng đừng hòng ngồi lên vị trí này.

Mà, đúng dịp định rời đi khỏi núi Minh Nguyệt này, trong khi lưu luyến dạo khắp các hẻm núi, hần vô tình phát hiện một nhánh Bích Nhân tiên đan mọc hoang trong một hang đá vôi.

Thời điểm phát hiện ra nhánh Bích Nhân tiên đan này, cây cũng vừa đúng lúc ra nụ. Lãnh Lạc thật sự mừng như điên, thâm nghĩ này chính là trời đang giúp hần a. Nhị thiếu gia kia từng nói loại cây này chính là tuyệt phẩm, không dễ dàng tìm được, vậy mà đúng lúc này nguyên một nhánh cây lại từ trên trời rơi đúng vào tay hần. Chẳng phải đây là ông trời giúp hần chuẩn bị lễ vật tặng cho Mộ Dung sao?

Vì nghĩ như vậy, hần mới muốn ở thêm nửa tháng nữa chờ cho cây Bích Nhân tiên đan kiara trái rồi hái xuống đem cho Mộ Dung Minh Giản, cho nên chính mình mới tìm đủ mọi lý do từ chối rời đi. Mấy ngày này, hần đều tìm cơ chạy qua hang đá vôi nhìn cái cây kia một lần. Mắt thấy Bích Nhân tiên đan từ từ nở rộ, trong lòng cao hứng đến nói không thành lời.

Một ngày nọ, hần theo thói quen chạy tới hang đá vôi kia, đang muốn trèo lên vách núi nhìn cái cây một hồi, thì chợt nghe được một tiếng cười khê, sau đó là thanh âm êm ái: “Đệ đệ chạy tới động này, vui vẻ như vậy, không phải muốn ghé thăm tỷ tỷ sao?”

Thanh âm có chút xa lạ mà quen thuộc vô cùng. Lãnh Lạc mới đầu còn sửng sốt, sau đó sắc mặt đại biến, “Oa” một tiếng xoay người lại, đôi môi run rẩy, cổ hết sức mới nói ra được mấy chữ rồi rạc: “Thanh... Thanh đại tỷ.”

Một trận gió thổi qua, phía trước mặt không biết từ lúc nào xuất hiện một hồng y nữ tử. Người này bình sinh cũng không quá chói mắt, nhưng từng động tác giờ tay nhắc chân đều lộ ra phong tình vạn chủng.

Lãnh Lạc bắt gặp khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ, trong nhất thời như rơi vào mê man, trong lòng thâm nghĩ, đây quả thật là Thanh đại tỷ của hần không sai, nhưng... Nhưng đối phương như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Những năm qua hần chưa từng ngừng tìm kiếm người kia, nhưng kiểu nào cũng không gặp được. Vậy mà, hiện tại hần sắp phải đi rồi, đối phương vậy mà lại xuất hiện? Ông trời quả thật thích đùa bốn người ta a.

Nghĩ đến đó, trong lòng đã sớm kích động không thôi, kêu to một tiếng sau đó nhào tới trước, ôm lấy đối phương, nước mắt nói: “Tỷ tỷ a, mấy năm nay Lạc vẫn luôn tìm kiếm tỷ, nhưng mãi mà không thấy. Rất nhiều người nói tỷ đã chết, nhưng Lạc không tin họ. Lạc cảm thấy được tỷ vẫn ở xung quanh đây, cho nên vẫn không ngừng tìm. Hôm nay tỷ tỷ trở lại rồi, này... Này thật tốt quá, ông trời quả nhiên phù hộ người tốt...”

Nói xong, hần vừa ôm đối phương vừa khóc lớn. Bởi vì quá đổi vui mừng, Lãnh Lạc không hề chú ý tới ánh mắt của Thanh đại tỷ nhìn mình là một mảnh lạnh lẽo như băng, không hề có chút ôn nhu.

Nhưng rất nhanh, sự lạnh lùng chớp mắt đã biến mất. Thanh đại tỷ kéo tay Lãnh Lạc, nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó bày ra nụ cười như hoa nở: “Tỷ tỷ không phải đã về rồi sao? Được rồi, đừng khóc nữa. Người còn bảo đi tìm tỷ tỷ, vậy mà hôm nay tỷ còn thấy người đứng trước hàng rào sơn trại, xe ngựa đều thu dọn xong, giống như là sắp rời khỏi nơi này. Đây là đi tìm tỷ tỷ sao?”

Lãnh Lạc lau lau nước mắt, nức nở nói: “Mấy năm nay tả thật sự vẫn luôn tìm tỷ, nhưng mãi mà chẳng gặp được. Trong thành lại có Cầu gia, ta mỗi ngày đều nơm nớp lo lắng, chỉ sợ bọn họ tìm ra ta. Tuy rằng nhìn qua bộ dáng cũng không phải đặc biệt muốn truy ta tới cùng, nhưng dù sao đều là tâm răn rết a. Rồi Mộ Dung tới đây, y bảo muốn đưa ta rời khỏi nơi nguy hiểm này, ta thật sự động tâm. Còn có, thế lực Mộ Dung vừa lớn lại rộng, ta nghĩ về sau có thể cầu hãn giúp ta tìm tỷ tỷ. Tất nhiên, phải lập được ít công to cái đã, cho nên...”

“Cho nên, người sẽ rời khỏi nơi này, đúng không?” Sắc mặt Thanh đại tỷ lạnh xuống, bàn tay nắm chặt tay Lãnh Lạc cũng dần dần buông ra. Người kia lùi về sau mấy bước, ánh mắt tựa như độc xà mà nhìn Lãnh Lạc, sau đó gần ra từng câu từng chữ: “Lạc, tỷ tỷ đối xử với người thế nào?”

Lãnh Lạc mở lớn hai mắt, không hiểu đầu đuôi thế nào, lầm bầm: “Đây còn phải hỏi sao? Nếu không có tỷ, ta sao có thể sống tới hiện tại? Tỷ giống như thân cha mẹ ta, ta vẫn luôn coi tỷ là tỷ tỷ ruột của mình.”

“Thật vậy sao?” Thanh đại tỷ hài lòng cười lạnh một tiếng, xoay người đi nơi khác, âm trầm nói: “Lạc thật sự đối với tỷ tỷ tôn kính cùng yêu mến sao? Như vậy tỷ tỷ an tâm rồi, không uống tỷ tỷ liều mạng cứu người khỏi chốn khói lửa kia.”

“Đúng a tỷ tỷ, ân tình tỷ dành cho Lạc, ta vĩnh viễn nhớ rõ. Tỷ tỷ, người cùng ta đi a, ta và Mộ Dung nhất định đối xử tốt với tỷ, coi tỷ như tỷ tỷ ruột thịt...”

Lãnh Lạc hiện tại quả thật là tâm hoa nộ phóng. Trong một đêm, khúc mắc trong lòng cứ như vậy được tháo dỡ, Thanh đại tỷ ngày trước liều mình cứu hãn cũng xuất hiện. Cuộc đời hãn tựa như không còn tiếc nuối thứ gì nữa.

Thanh đại tỷ quay người lại, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào gương mặt Lãnh Lạc, lộ ra nụ cười ác độc.

“Thoạt nhìn đệ đệ ở trước mặt Mộ Dung Cung chủ, thật sự rất đắc ý a. Chẳng qua vì y chưa biết đến quá khứ của người đi? Nếu y biết được người từng là nam sủng của Nhị thiếu gia, mỗi ngày bị gã nhốt trong phòng điều giáo thì sao nhỉ? Còn có người vì giữ lại cái mạng của mình, không còn cách nào khác mà trở thành tên nam kỹ hạ tiện, đối với Nhị thiếu gia giống như con cẩu vẫy đuôi mừng chủ nha? Nếu biết người vì miếng ăn, không thể làm khác đi, mà giống như con cẩu vâng lời, chấp nhận hầu hạ Nhị thiếu cùng đủ loại khách nhân thì thế nào đây? Hơn nữa, sau khi hầu hạ xong đám khách nhân kia, quay về còn phải cỡi xuống xiêm y gọn gàng, chủ động giúp nhưng tên hộ vệ canh cửa thổi tiêu, giặt chân quạp lấy hồng người ta, không chút thẹn thùng mà rên rĩ a?”

Thanh đại tỷ nói một câu, sắc mặt Lãnh Lạc lại trắng thêm một phần. Đến cuối cùng, gương mặt hãn tựa như mất đi toàn bộ huyết sắc, ngay cả ánh nhìn cũng thờ thẩn, chỉ biết không ngừng lập đi lập lại: “Không, Mộ Dung từng nói... Y không để tâm, y... Y bảo nếu ta không muốn nhắc lại những thứ này, Mộ Dung y...”

“Y nói chính mình không để ý, chẳng lẽ y sẽ thật sự không biết sao?” Thanh đại tỷ cười lạnh một tiếng: “Đệ đệ, người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thế nào vẫn còn ngây thơ đến vậy. Ngay cả đám thô nhân chân tay lấm lem cũng không dễ dàng tha thứ việc lão bà của mình có quá khứ như vậy, huống chi là loại nam nhân cao quý như sao trên trời kia. Thật ra, trong lòng người cũng hiểu rõ điều này đi? Bằng không, người như thế nào không dám thừa nhận toàn bộ với y?”

“Không, là... Là Mộ Dung nói y sẽ không hỏi tới những chuyện này.” Lãnh Lạc không cầm được nước mắt, tuyệt vọng nhìn Thanh đại tỷ, lẩm bẩm nói: “Thanh đại tỷ, người... Người sao lại nói với ta những điều này? Ta... Ta vẫn luôn coi người như tỷ tỷ ruột thịt, người... Hôm nay... Sao... Sao người lại ác độc đến vậy?”

Thanh đại tỷ cười khê một tiếng, lắc đầu nói: “Đệ đệ ngu ngốc của ta, tỷ tỷ chỉ muốn giúp người sớm thoát khỏi bể khổ mà thôi, người còn mắng tỷ tỷ ác độc. Người nghĩ còn không hiểu sao, trên đời này nào có bức tường nào chắn được gió, thế lực của Mộ Dung lớn đến nhường nào chứ? Phải nói, ngay cả triều đình so ra còn kém a. Y không hỏi người, chẳng lẽ tự bản thân còn chưa tự đi thăm dò sao? Đến khi đó, y biết người từng trải qua những chuyện như thế, thay vì bị y vứt bỏ như một con cẩu đáng ghét, không bằng hiện tại chính mình nhận rõ sự thật đi, hiểu chưa hả?”

“Không... Ta không... Ta không thể...”

Lãnh Lạc liều mạng lắc đầu. Mà Thanh đại tỷ từng bước từng bước tiến về phía trước, từ từ ôm lấy hắn, ghé vào bên tai phun ra thanh âm ma mị: “Lạc a, nghe lời tỷ nói... Người như người, không thể có được tình yêu của kẻ khác, người chỉ có tỷ tỷ thôi, hiểu chưa? Mộ Dung Minh Giản kia, đừng nhìn bộ dạng y hiện tại tình ý dào dạt thế kia, nhưng rồi cũng đến một ngày y vứt bỏ người. Cho nên, người không thể cho y cơ hội này a.”

“Làm thế nào... Làm thế nào không để xảy ra việc này?” Lãnh Lạc vội vàng hỏi. Hắn còn tưởng Thanh đại tỷ có cách nào đó khiến cho Mộ Dung Minh Giản cả đời này không ghét bỏ mình.

“Người chỉ có hai con đường mà thôi.” Thanh đại tỷ khê cười. Rất tốt, hết thầy đã nắm trong tay ả rồi, chỉ cần Lãnh Lạc biết điều, chịu nghe lời một chút, nàng chẳng sợ không giúp Đàn chủ hoàn thành tâm nguyện của mình đi?

“Đường gì a?” Lãnh Lạc quả nhiên rụt lại, không có thứ gì lúc này hấp dẫn, khiến hắn động tâm như một lời này. Nếu có thể làm cho Mộ Dung Minh Giản sau khi biết được chân tướng vẫn không ghét bỏ hắn, này... Cái này thật sự mê người.

“Một là giết y đi, như vậy tên kia sẽ vĩnh viễn không thay lòng.” Thanh đại tỷ chậm rãi nhả ra từng chữ.

Sắc mặt Lãnh Lạc lập tức trắng bệch, hắn liều mạng lắc đầu, thất thanh khóc rống: “Không... Không, ta nhất định sẽ không giết Mộ Dung, ta... Ta thà rằng chết đi, để cho y chán ghét mình, bản thân cũng sẽ không giết y. Tỷ tỷ, người... Người đừng ép ta. Dù là vì người, ta cũng không thể hạ thủ với Mộ Dung. Mệnh này của ta là của người, người có thể mang đi. Còn Mộ Dung, người không được đụng vào y, ai cũng không được hại y.”

Thanh đại tỷ khẽ mỉm cười, thầm nghĩ ta đã đoán trước người sẽ như vậy a. Người a, một khi động tình rồi lập tức trở nên hết thuốc chữa. Bất quá, may thay ta cũng không phải muốn mạng y. Người càng thâm tình như vậy, lại càng dễ rơi vào cạm bẫy ta đã giăng a.

Nghĩ như thế, ả chậm chậm bước tới trước, kéo tay Lãnh Lạc, cười nhạt: “Đứa ngốc này, tỷ tỷ đương nhiên sẽ không kêu người đi lấy mạng y, cũng không phải bắt người hại hấn. Ta chỉ vì yêu thương người a. Người nửa điểm võ công cũng chẳng có, sao có thể lấy mạng tên kia. Tỷ chẳng qua không muốn tương lai người phải thương tâm. Nói cho cùng, tỷ muốn các người đơn giản tách ra thôi, này cũng chính vì người, đừng để bản thân giống như cái đêm của bốn năm trước.”

Lãnh Lạc bán tín bán nghi nhìn Thanh đại tỷ, trong lòng rét run, không thể tin nổi nữ nhân vốn luôn yêu thương mình lại nói ra những chuyện cũ đau đớn kia mà làm như chẳng có gì to tát. Có lẽ, trước kia hấn đã bị ả mê hoặc. Nhưng hiện tại bản thân đã có Mộ Dung Minh Giản, người thật sự yêu thương hấn, tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm xé rách miệng vết thương cũ đáng sợ trong lòng hấn.

“Người còn chưa biết sao? Cậu gia đã âm thầm chuẩn bị tất cả muốn tiêu diệt người cùng sơn trại trên núi này. Chẳng những là Cậu gia, cả quân đội của triều đình nữa. Người cũng biết rồi đó, ở thành Đông Bình này, Cậu gia chính kẻ đứng sau âm thầm xếp đặt tất cả, đến quan phủ cũng phải cho gã mặt mũi. Huống chi, người còn là thổ phỉ, tiêu diệt người gì đây không phải thuận lý thành chương sao.” Thanh đại tỷ giống như tên thợ săn đã giăng tốt bẫy rập, từng bước đem con mồi của mình dụ rơi vào đó.

“Mộ Dung...Mộ Dung y có thể bảo vệ chúng ta a. Y là Ma cung Cung chủ. Y không sợ Cậu gia.” Lãnh Lạc kiên cường cùng Thanh đại tỷ đấu mắt, liều mạng tự nhủ với bản thân không thể khuất phục. Vì Mộ Dung, hấn không thể khuất phục.

“Y quả thật có thể bảo vệ người. Thế lực Ma Cung rất lớn.”

Thanh đại tỷ sớm biết Lãnh Lạc sẽ nói như vậy. ả khẽ mỉm cười, nói ra những lời đã định liệu từ trước: “Nhưng người hiểu được Mộ Dung Minh Giản bao nhiêu chứ? Ma Cung không chỉ có một Minh Giản Ma Cung, mà còn có năm Ma Cung khác cùng tồn tại song song nhau. Không những thế, bên trên y còn có Tổng Cung chủ nữa. Cho dù Mộ Dung Minh Giản có thể tiếp nhận quá khứ hèn hạ của người, nhưng những vị Cung chủ cao quý kia có thể thừa nhận người sao? Vị Tổng Cung chủ kia sẽ để cho y làm như vậy sao?”

Lãnh Lạc mở miệng, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm tiết phản bác nào. Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy xuống, nắm tay siết chặt. Ánh mắt đong đầy sợ hãi cùng mờ mịt.

“Lạc, người cũng hiểu trong chốn giang hồ này đều là người lừa ta gạt, tranh đoạt quyền lực cái loại đi? Mộ Dung Minh Giản là Ma Cung Cung chủ, vốn không thể để cho người ta bắt được điểm yếu, bằng không y tùy thời có thể bị hạ bệ. Không quyền thế, địa vị, y bất quá vẫn là cao thủ hàng đầu mà thôi, như vậy người nghĩ xem người này sẽ có bao nhiêu cừu gia? Nghĩ xem, nếu y không có đám hộ vệ bảo hộ...cùng tài sản của Ma Cung, người kia sẽ rơi vào kết cục thế nào?”

Lãnh Lạc siết chặt ngực áo nắm trong tay. Thanh đại tỷ biết hấn tuy thốt không ra lời, nhưng hấn đã bị ả thuyết phục, cho nên tiếp tục nói: “Lạc, người nhận bản thân thương y, nhưng người có thể làm được gì đây? Người có thể từ bỏ để y rời đi không? Xa với quá, hy sinh bản thân vì ái nhân. A, dĩ nhiên, chỉ trong

tình huống y yêu người sâu đậm mà thôi. Nếu như biết rõ quá khứ của người rồi, y sẽ cho người ánh mắt như nhìn một tên nam kỹ thấp hèn, nói xem, người như thế nào thừa nhận đây? Cho nên, bất luận Mộ Dung Minh Giản hiện tại bao dung người kiểu gì, hai người các người đều không có tương lại.”

“Kia... Ta phải làm gì bây giờ?” Lời Thanh đại tỷ thành công đánh vào nơi yếu ớt nhất trong lòng Lãnh Lạc. Mộ Dung Minh Giản có thể không sợ chết, nhưng hắn sợ. Mà không chỉ mình hắn chết, có khi còn kéo theo cả y. Lại sợ đối phương sau khi biết được quá khứ của mình, sẽ dùng ánh mắt rét lạnh thấu xương dành cho một tên nam kỹ mà nhìn mình, như thế gặp phải một con cẩu, tựa như ánh mắt năm đó của Đại thiếu gia Cẩu gia mà hắn vô tình thấy được.

“Để y đi sao?” Trái tim Lãnh Lạc giống như bị xé toạc khỏi ***g ngực. Đau quá, sức lực toàn thân tựa chừng bị rút cạn. Hắn hoảng sợ nhìn chằm chằm Thanh đại tỷ, liều mạng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không, ta không thể cùng Mộ Dung tách ra, người... Người đừng nghĩ cách gạt ta. Thanh đại tỷ, ta biết cả... Người đang gạt ta. Người cho rằng ta hại y. Không, ta không thể...”

“Đừng quên, người còn nợ ta một mạng.” Thanh đại tỷ cười lạnh, sau đó lắc đầu nói: “Lạc, người sai rồi, ta không phải muốn hại y. Chẳng qua, tiếp tới tỷ tỷ có việc cần làm, quyết không thể để y ở lại chỗ này, bởi vì sự có mặt của y có thể khiến ta thất bại trong gang tấc. Lạc a, người nếu đáp ứng, cứ để Mộ Dung Minh Giản rời đi là được. Nhưng nếu người không đồng ý, tỷ tỷ chỉ có thể cùng Cẩu gia liên thủ tiêu diệt y. Người kia tuy rằng lợi hại nhưng Cẩu gia một khi cùng Bách Hoa Lâm liên thủ, chưa chắc đã không diệt trừ được y.”

Nói tới đó, ả đưa cho Lãnh Lạc một lọ thuốc, thấp giọng nói: “Lạc, người đem thuốc này hạ vào trong trà của y, cố ý để cho đối phương nhìn thấy, sau đó nhận mình là người của Bách Hoa Lâm. Chỉ cần nói như vậy, Mộ Dung Minh Giản sẽ rời khỏi người. Cứ theo đó mà làm, toàn bộ nợ nần giữa chúng ta đều được xóa bỏ. Nhìn đi, tỷ tỷ không hề ép người hạ độc y. Tỷ chỉ không đành lòng nhìn người đau khổ mà thôi. Đáp ứng người, chỉ cần Mộ Dung Minh Giản rời đi, tỷ sẽ để người sống bên cạnh ta, không bao giờ... bị bắt nạt nữa.”

Lãnh Lạc không chịu nhận lấy chiếc lọ kia, chỉ liều mạng lắc đầu. Nhưng Thanh đại tỷ biết, hắn cuối cùng nhất định sẽ nhận lời mình. Cho nên, ả lại cùng Lãnh Lạc nói thật nhiều chuyện về Bách Hoa Lâm, khiến những ám ảnh kia lại càng khắc sâu vào trí óc đối phương. Sau cùng, mang theo tự tin, ả rời đi.

Mộ Dung Minh Giản rất nhanh phát hiện ra tình trạng không bình thường của Lãnh Lạc. Từ sau ngày đó ở trên núi trở lại, tinh thần đối phương luôn hoảng hốt. Thời điểm cùng y triển mien buổi tối, hắn lại phá lệ chủ động quyến rũ, tựa như muốn dồn tất cả yêu thương đời này vào những khoảnh khắc ấy.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra, hắn sẽ một lần rồi một lần hỏi y có yêu mình không, cho dù hắn có thể nào đi nữa, quá khứ hèn hạ ra sao, cũng sẽ không thay lòng đổi dạ sao.

Mà Mộ Dung Minh Giản không hề thấy phiền, kiên nhẫn lập đi lập lại một câu trả lời duy nhất. Mặc kệ hắn như thế nào đi nữa thì y vẫn yêu, hơn nữa còn yêu đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, biển cạn đá mòn, mãi đến đó mới trấn an được đối phương đôi chút.

Cho dù là vậy vẫn không cách nào chân chính an ủi được Lãnh Lạc, hắn tựa như cá bị ép rời khỏi nước. Cứ mỗi tích tắc qua đi, tâm càng thêm tuyệt vọng.

Mộ Dung Minh Giản đối với tình trạng hiện tại của Lãnh Lạc hết sức cẩn thận, nửa bước cũng không chịu rời ái nhân. Song, thế sự cuối cùng cũng không được như nhân tính. Đêm nọ, đang định cùng Lãnh Lạc chìm vào giấc ngủ, y chợt nghe được ngoài viện thanh âm y tú mang theo tiếng gió. Trong bụng cả kinh, Mộ Dung Minh Giản vội vàng bật dậy, phóng ra ngoài viện. Trước phòng đã có Giang Lai, y không quá lo lắng.

Thân ảnh Mộ Dung Minh Giản vừa biến mất, vị trí ngay bên cạnh Lãnh Lạc lập tức xuất hiện một phong thư, mà hắn liền vội vàng giấu đi. Chỉ một khắc sau, Giang Lai cũng xông vào, vừa nhìn thấy phi đao găm trên bàn, chân mày lập tức chau lại. Nhìn sang Lãnh Lạc, sắc mặt trắng bệch, đại khái là bị dọa sợ rồi. Trấn an vài câu, Giang Lai rút phi đao, rút khỏi phòng.

Lãnh Lạc rút thư ra đọc, hóa ra là Thanh đại tỷ thúc dục hắn nhanh nhanh ra tay. Trong lòng vừa sợ vừa đau, hắn vốn một lòng muốn đợi Bích Nhân tiên đan chín rộ, sau đó mới hái xuống đưa cho Mộ Dung Minh Giản rồi mới để cho y rời đi. Như vậy, công lực y có thể tăng thêm vài phần, nguy hiểm theo đó cách xa thêm một chút.

Ai ngờ Thanh đại tỷ lại không chịu buông thư, ngay trong thư tuyên bố ngày mai trước lúc mặt trời lặn, nếu Mộ Dung Minh Giản còn chưa rút khỏi sơn trại, ả lập tức sẽ đem toàn bộ quá khứ của Lãnh Lạc nói lại cho y. Sau đó, chính mình thừa dịp cảm xúc đối phương còn đang kích động, một kích lấy mạng.

Lãnh Lạc chỉ sợ nhất Mộ Dung Minh Giản phải chịu tổn thương. Vì thế, mặc dù vạn phần không muốn buông tay, hắn chỉ có thể tiến hành theo kế hoạch. Đêm đó, Lãnh Lạc tuyệt vọng để cho Mộ Dung Minh Giản một lần lại một lần tiến vào, cho đến khi chính mình ngất lịm trong ngực đối phương.

Cũng may, Mộ Dung Minh Giản một thân võ công cái thế, mặc dù điên cuồng suốt một đêm, thất lực chỉ có chút nhũn. Hai người ôm nhau ngủ, đợi đến khi...tỉnh lại, đã là xế chiều ngày thứ hai.

Mộ Dung Minh Giản rời giường, lại thấy Lãnh Lạc còn đang say ngủ. Y nhẹ nhàng hôn lên gương mặt ái nhân, sau đó đứng dậy, ra khỏi phòng, gọi Giang Lai tới hỏi chuyện: “Gần đây Lạc có thường tới nơi nào đặc biệt không?”

Giang Lai lắc đầu nói: “Không có nơi nào đặc biệt. Nhưng đêm qua sau khi Cung chủ rời đi, thuộc hạ nghe thấy trong phòng có tiếng động, vừa xông vào liền phát hiện trên bàn bị găm phi đao. Lãnh công tử nói, phi đao từ bên ngoài bay vào. Nhưng thời điểm cầm phi đao rời đi, thuộc hạ phát hiện trên mũi đao có mùi mực nhân nhạ. Lại nói, Lãnh Lạc không có võ công, nếu có phi đao tấn công, đích thị là muốn hại hắn, vậy người kia như thế nào tránh được? Nếu không phải hại hắn, hắn là muốn truyền tin... Này.”

Mộ Dung Minh Giản gật đầu nói: “Quả thật khiến cho người ta phải nghi ngờ. Gần đây ta cũng phát hiện hắn có gì đó không đúng. Chẳng lẽ, hắn có chuyện gạt ta? Không đúng, nếu muốn hại ta, hắn đã có biết bao nhiêu cơ hội, như thế nào phải chờ đến hiện tại. Còn nếu không muốn hại ta, hắn gần đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Ta phát hiện ánh mắt hắn nhiều lúc lại lộ ra thần sắc tuyệt vọng, nhưng hỏi thế nào cũng không chịu nói.”

Nói tới đây, y dứt khoát nói: “Bất kể thế nào, mặc kệ Lạc có mục đi gì, trước mắt phải rời khỏi chỗ này rồi nói. Không thể tùy ý hấn kéo dài thời gian nữa.”

Giang Lai cũng gật đầu tán thành: “Nói rất đúng, bằng không đêm dài lắm mộng. Để đến lúc mọi chuyện biến hóa, khó đoán trước sẽ xảy ra chuyện gì.”

Đang nói, trong phòng bất ngờ vang lên tiếng động, hẳn là Lãnh Lạc đã tỉnh. Mộ Dung Minh Giản xoay người, quay lại gian phòng của hai người. Vừa mới đẩy cửa ra, y bắt gặp Lãnh Lạc đang đổ thứ gì đó vào trà, nhưng cùng lúc lại phát hiện người đi tới, bị dọa sợ đến mức đánh đổ ấm trà.

Nước trà rơi xuống mặt đất bốc lên một làn khói hồng, mùi hương như muốn chuốc say người.

Mộ Dung Minh Giản kinh ngạc nhìn ấm trà vỡ nát trên mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, cuối cùng dừng lại nơi gương mặt Lãnh Lạc, giống như muốn nhìn sâu vào trong tâm tư đối phương. Trên mặt y là thần tình không tin nổi.

Tâm Lãnh Lạc thời khắc này giống như vừa được nung trong lửa nóng, rồi bất ngờ bị ném vào hầm băng. Một hồi đau đớn khôn tả, một hồi tê dại như muốn mất đi tri giác. Hắn chỉ có thể ngơ ngác nhìn Mộ Dung Minh Giản, hai tay vô thức muốn cầm lên những mảnh vỡ của ấm trà.

“Cung chủ, đó là my dược độc môn của Bách Hoa Lâm.” Giang Lai từ ngoài xông vào, chỉ ngửi qua mùi hương kia cũng biết là thứ gì vừa được hạ vào trà.

Ba chữ Bách Hoa Lâm khiến Mộ Dung Minh Giản toàn thân chấn động, trên người không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Y khiếp sợ nhìn Lãnh Lạc, đầu không ngừng lắc, phun ra từng từ từng chữ: “Người... Là người của Bách Hoa Lâm sao? Không thể nào, Bách Hoa Lâm không có nam nhân. Lạc, người... Có phải hay không bị bọn chúng ép buộc?”

Chuyện đã tới nước này, Lãnh Lạc ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Đó là một loại cực độ tuyệt vọng đã hoàn toàn buông tay. Dù sao để Mộ Dung Minh Giản rời khỏi nơi này, mong rằng y sẽ hảo hảo sống sót. Chỉ cần tính mạng người kia không bị nguy hiểm, bản thân sống hay chết, chính mình trong lòng y mặc kệ tốt xấu thế nào, còn ý nghĩa gì sao? Có thể đánh đổi bản thân để đối phương được bình an, đây cũng là chuyện đáng mừng.

“Không có kẻ nào ép buộc ta cả.” Lãnh Lạc lộ ra một tiếng cười sâu thẳm, sau đó ngồi sụp người xuống, run lấy bầy nhặt lên những mảnh vỡ của ấm trà, buồn bã nói: “Ta vốn là người của Bách Hoa Lâm. Bách Hoa Lâm của hiện tại đã khác trước, nam nhân nữ nhân đều có, chỉ cần dung mạo có thể mỹ nhân đều có thể qua cửa. Người người đều có khả năng vào được Bách Hoa Lâm.”

Dung mạo có thể mỹ nhân là có thể qua cửa. Những lời này tựa như một chậu nước đá, đem Mộ Dung Minh Giản tưới ướt một thân run rẩy. Toàn bộ nghi vấn từ trước đến giờ đều tìm được lời giải đáp. Thì ra, Lãnh Lạc kỹ xảo thành thực, nguyên nhân lại là...người của Bách Hoa Lâm.

Y không thể tiếp nhận sự thật này, liều mạng lắc đầu: “Không... Không phải, thời điểm ta vừa lên núi, người... Người căn bản không hề để lộ chút biểu hiện nào.”

“Nếu làm lộ ra dấu vết, ta còn xứng làm đệ tử Bách Hoa Lâm sao?” Gương mặt Lãnh Lạc phảng phất nét cười, dưới ánh nắng chiều tà tựa như đang đeo lên một loại nhân bì diện cụ đáng sợ.

Mộ Dung Minh Giản nói không nên lời, chỉ biết lặng yên nhìn Lãnh Lạc. Ánh mắt không ngừng đeo bám đối phương, tựa như muốn hắt thu hồi những lời vừa nói ra. Trong lòng y muốn tưởng tượng rằng hết thảy đều do chính mình nằm mộng, đợi thời điểm tỉnh lại, bọn họ sẽ như cũ lên đường. Bên cạnh y vẫn có Lãnh Lạc làm bạn.

“Mộ Dung Minh Giản, nói thật với người, ta cũng không ngờ tới người vậy mà sẽ đặt chân đến nơi này. Ta chẳng qua chỉ là một đệ tử không chính thức của Bách Hoa Lâm, bởi vì tỷ tỷ vốn là người trong Bách Hoa Lâm. Thường ngày, ta vốn cũng không cùng nàng quá thân cận. Không nghĩ tới, người lại lên núi này. Người phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của ta, đem ta một lần nữa liên hệ cùng Bách Hoa Lâm. Người có biết hay không, thời điểm đó ta có bao nhiêu hận người.”

Nói tới đây, hai hàm răng hằn lén lút va vào nhau. Kỹ thuật diễn của hắn luôn vô cùng tốt, trong những giờ phút đen tối nhất của số phận, hắn gần như mỗi ngày đều phải ép bản thân nuốt xuống toàn bộ nước mắt để tiếp tục vui cười, không để kẻ khác nhìn ra bất cứ sơ hở nào. Lúc trước, hắn còn có thể ngụy trang trước mặt những kẻ kia. Hôm nay, hắn đương nhiên có thể dấu điếm ái nhân đã tâm loạn như ma, như vậy có gì khó đâu.

“Ta vốn cho rằng, người chẳng qua chỉ hận ta phá hỏng những thứ kia...” Mộ Dung Minh Giản thờ thẩn trả lời, Ma Cung Cung chủ vốn luôn sắt đá, vững vàng, giờ phút này lại trở nên yếu đuối đến vậy. Trong đáy mắt ấy, thậm chí còn phảng phất một tia van lơn chưa từng gặp qua.

Lãnh Lạc nhìn Mộ Dung Minh Giản – một Mộ Dung mềm yếu trước nay chưa từng biểu lộ ra với kẻ khác. Hai tay hắn dùng hết sức siết chặt, cơ hồ muốn đem toàn bộ xương cốt nghiền nát. Móng tay đâm rách cả lòng bàn tay, đầm đìa máu tươi.

Mộ Dung, tha thứ cho ta, người còn chưa biết ta yêu người đến nhường nào. Bất tri bất giác, ta đã yêu người thật sâu, vì người, ngay cả mạng nhỏ trên ái này cũng có thể vứt bỏ, một chút ô nhục này thì tính là gì? Ta chỉ cầu người, cầu người...về sau sống thật vui vẻ khoái nhác, hảo hảo mà sống, coi như sống thay cả phần ta... Phải hảo hảo sống sót a.

Nghĩ tới đây, tâm đau đến cùng cực mơ hồ tỉnh táo lại phần nào. Lãnh Lạc biết, hắn còn phải mỹ mãn kết thúc một màn này. Chính mình phải khiến cho Mộ Dung Minh Giản vĩnh viễn không thể tìm được chân tướng thật sự này.

“Không phải a, chẳng qua chỉ là ta giả vờ thôi. Người hắn cũng biết mà, những địa phương liên quan đến Bách Hoa Lâm, phải nguy trang cẩn thận nha.” Đánh một cái thở dài, nói là lời dối trá hoàn mỹ nhất, hắn muốn khiến cho Mộ Dung Minh Giản mất hết hy vọng mà rời đi.

“Nhưng ta thật không nghĩ tới, người thế mà lại thích ta. Dù cho ta là nam nhân, người vậy mà vẫn động tâm với ta...” Lãnh Lạc quay đầu đi, vờ như không muốn nhìn tiếp ánh mắt bi thương thấu tận xương cốt của Mộ Dung Minh Giản.

“Ta đối với người động tâm. Lạc khả ái như vậy, ta chẳng thể không động tâm a.”

Mộ Dung Minh Giản tựa hồ đã khôi phục lại lý trí. Y không hề chớp mắt nhìn Lãnh Lạc: “Ta cho người thêm một cơ hội nữa. Lạc, nói cho ta biết, thật sự có kẻ ép buộc người đúng không? Lạc, người không biết a, ta rất mạnh, mạnh đến nỗi người không thể tưởng tượng được. Không kẻ nào có thể đánh bại ta, cũng như ép buộc người. Chỉ cần người nói ra sự thật với ta, hiểu ý ta chứ, Lạc?”

Lãnh Lạc biết, đây là cơ hội cuối cùng của hắn. Nói ra sự thật, hắn có thể trở lại trong vòng tay y, nói cho đối phương biết toàn bộ ủy khuất của mình. Ngược lại nếu không làm theo lời y, chờ đợi hắn phía trước, dù sao chỉ có một đường chết, thậm chí là, sống không bằng chết.

Giờ khắc này, Lãnh Lạc thật sự muốn nhào vào lòng Mộ Dung Minh Giản, đòi hỏi sự che chở của đối phương. Nhưng sau này thì sao? Cho dù Mộ Dung Minh Giản không bị bọn người kia hại chết, y có thể tiếp nhận một ái nhân có quá khứ còn thấp hèn hơn cả một nam kỹ sao? Thay vì đợi đến lúc đó bị y khinh bỉ, ruồng rẫy, chẳng bằng hiện tại đổi cho mình một đường thoát.

“Người thật sự đại ngốc. Đường đường là Minh Giản Cung chủ, lại là một tên ngốc. Nếu tin này truyền ra ngoài, nhất định người trong thiên hạ đều sẽ nhạo báng người.”

Lãnh Lạc câu nhân cười một cái: “Ta cho người biết nha, bắt đầu từ lúc người quyết định ở lại sơn trại này, ta đã thông tri cho Đàn chủ, đợi đến khi người thừa nhận thích ta, liền nảy ra kế hoạch này. Người cho rằng ta vì cái gì dây dưa không chịu cùng người lên đường? Chính vì đợi đến tận hôm nay, để Đàn chủ sắp xếp đủ nhân lực tiến vào vùng núi này, ta mới ra tay hạ độc, để người cùng Đàn chủ một đêm xuân phong.”

“Vậy người có biết hay không, sau một đêm xuân phong kia, ta sẽ thành ra thế nào?” Mộ Dung Minh Giản nhìn thẳng vào trong mắt Lãnh Lạc, nhàn nhạt hỏi hắn.

Vấn đề này Lãnh Lạc thật sự chưa từng nghe đến, không khỏi ngờ vực nâng mí mắt lên, chỉ thấy Mộ Dung Minh Giản cười lạnh mà nói: “Sau một đêm xuân phong đó, công lực của ta sẽ hoàn toàn mất hết, cũng là thời điểm thịt nát xương tan.”

“Rầm” một tiếng, toàn thân Lãnh Lạc chấn động. Hắn vội vàng chụp lại cái ghế bên cạnh, song vì khí lực quá lớn nên chính nó lại bị xô ngã xuống đất.

“Kia... Kia là như thế nào?” Cố gắng hết sức giữ vững tinh thần, Lãnh Lạc có chút gấp gáp. Nếu tiếp tục dây dưa như vậy, hắn sẽ bị lật tẩy. Đau đớn giống như mũi dao đâm sâu vào da thịt, hắn không rõ bản thân còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa, cơ thể như đã gần chạm tới cực hạn.

Nhưng hắn biết chính mình không thể nóng vội. Mộ Dung Minh Giản vô cùng tinh mắt, không thể để lộ ra

bất kỳ sơ hở nào. Cắn chặt răng, Lãnh Lạc miễn cưỡng giữ vững thân hình, thản nhiên nói: “Ta đã thuận phục Đàn chủ, sống chết của ngươi vốn không cùng ta quan hệ.”

“Lạc, lúc nói những lời này, tại sao lại không dám nhìn ta?” Hay là nói, nếu nhìn ta, ngươi sẽ không đủ dũng khí nói ra những lời tuyệt tình như vậy.”

Mộ Dung từng bước một tiến sát lại gần Lãnh Lạc: “Ngươi đối với ta cũng không phải vô tình, đúng chứ? Biểu hiện những ngày qua của ngươi cũng vì rối rắm vấn đề hôm nay đi? Lạc, cùng ta đi a, Bách Hoa Lâm thì sao chứ? Ta đủ năng lực chống đỡ tất cả, ta hứa sẽ bảo vệ ngươi không may mảy chút thương tổn nào. Còn toàn bộ chuyện vừa xảy ra, ta sẽ xem như chưa từng phát sinh qua.”

“Ta sẽ không đi. Ngươi hiện tại còn muốn ta, nhưng sau này, trong lòng ngươi sẽ mãi mãi tồn tại một cái gai. Nam nhân chính là như vậy.”

Hít sâu một hơi, hắn tiếp tục nói: “Nhiệm vụ của ta tuy rằng thất bại, nhưng tiếp theo sẽ còn rất nhiều kẻ chuẩn bị tiếp quả. Mộ Dung Minh Giản, ngươi thoát được một ải này, nhưng không tránh được những vật cản phía trước. Dựa vào giao tình từng có giữa hai ta, ta khuyên ngươi giữa đường cẩn thận một chút. Về phần ta, ngươi muốn giết thì cứ việc, còn nếu không nỡ xuống tay hạ thủ thì cứ việc bỏ lại nơi này, coi như trả công ta mấy ngày nay giúp ngươi làm ấm giường đi?”

Lãnh Lạc thu lại hết tất cả biểu tình, bày ra khuôn mặt tươi cười cuối cùng của vở diễn. Hắn thầm nghĩ bản thân phải cười thế nào cho lộng lẩy một chút. Nhưng bị ai một nỗi, hắn thế mà phải bày ra nụ cười ác tâm, bằng không sẽ chẳng qua mặt được Mộ Dung Minh Giản.

“Ta không tin, ngươi lại đối với ta vô tình đến vậy.” Một câu ‘giao tình từng có’ kia như mũi dao, hung hăng đâm thẳng vào vị trí trái tim của Mộ Dung Minh Giản, khiến y điên cuồng thét lên.

“Đương nhiên là từng có nha, sao lại không có chứ? Dù sao, người vừa mạnh lại đẹp như vậy, nếu không phải Đàn chủ thúc giục quá gấp, người ta thật sự không muốn cứ như vậy thả ngươi ra a.” Lãnh Lạc làm một cái mị nhãn, vốn trước kia cảm giác thật bình thường, nhưng hiện tại lại khiến cho Giang Lai cùng đám thổ phỉ vây xem bên ngoài như muốn nôn mửa.

“Mộ Dung Minh Giản, ngươi thật sự không nỡ xuống tay với ta sao? Vậy ngươi định thế nào chống lại Đàn chủ? Mị công của nàng so với cao minh gấp mấy lần nha, thì ra Ma Cung Cung chủ chỉ có như thế thôi, cũng bị sắc dục làm cho mê muội...”

Lãnh Lạc miệng châm chọc, thân thể cùng lúc dựa lại gần Mộ Dung Minh Giản: “Có phải hay không, ta vừa chạm đến, nơi này liền cứng? Cho nên ngươi không thể...”

“Chát...” một tiếng, trước mắt chấn động. Trên mặt là đau đớn thấm vào tận xương tủy, Lãnh Lạc bị đẩy lùi về sau mấy bước, té ngồi trên đất.

“Xem như ta có mắt không trông, có mắt không trông a.” Mộ Dung Minh Giản cắn chặt răng, ánh mắt

trừng thẳng hướng Lãnh Lạc như muốn rỉ ra máu. Y chết lặng nhìn người đối diện thật lâu, rồi bất ngờ quay đầu, trầm giọng nói với Giang Lai: “Chúng ta đi.”

8. Chương 8

Đêm trăng gió lạnh.

Không biết đã qua bao lâu rồi, Lãnh Lạc mới từ trên mặt đất bò dậy, hần kéo lại y phục xóc xếch trên người rồi lẩm bẩm: “Mẹ nó, lạnh quá, không phải mới nhập thu thôi sao? Đáng ra nắng gắt đến tận cuối thu chứ? Sao lại lạnh thế a? Có khi nào ta ngủ một giấc thôi liền đến đông rồi đi?”

Lão đảo rời khỏi phòng, ánh trăng lạnh lẽo, trong vắt, cả sơn trại chìm chết lặng không còn khí tức kẻ sống, ngay cả một tiếng cú mèo kêu đêm cũng chẳng có.

“Bà nó, đám tiểu tử vong ân phụ nghĩa. Thế mà không một tên nào chịu ở lại với ta, diễn kịch thế thôi chứ, lão tử nào có dễ chịu vậy đâu?” Một câu này còn chưa nói xong, khóe mắt đã nóng hổi hổi. Lãnh Lạc vươn tay lau đi, sau đó quay lại với dãy phòng ốc đều hiu hia, từng cánh từng cánh cửa mở tung, cho đến tận cái cuối cùng.

Chán nản ngồi xuống bậc thềm phía trước, hần cười ha ha: “Được lắm, đi đi, cứ việc đi đi, nếu theo ta, sợ đến cơm ăn cũng chẳng có. Chỉ có theo Mộ Dung, mới có tiền đồ.”

Trong lòng vừa nhớ đến tên người đó liền đau đến thấu xương, cổ họng một trận chua xót, học ra một búng máu.

Lãnh Lạc đem máu phun ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầu tháng sáng rõ, bỗng nhiên si ngốc cười nói: “Mộ Dung, ta thật sự yêu ngươi. Lão tử mất nhiều công sức như vậy mới hoàn thành vở diễn này. Cho nên, ngươi phải sống thật tốt, so với bất cứ kẻ nào cũng phải tiêu dao, khoái hạt hơn. Ngươi còn phải chăm lo cho đám hảo huynh đệ của ta, nếu ngươi dám sống không tốt, mẹ kiếp, ta có thành quỷ cũng không tha cho ngươi.”

Trăng tròn hiện ra gương mặt ôn nhu tươi cười của Mộ Dung Minh Giản. Lãnh Lạc một phen hoảng hốt, không nhìn được vươn tay ra, song thứ hần chạm đến chỉ là một mảnh không khí lạnh như băng. Hần cười ha hả, lẩm bẩm: “Cũng may đây chỉ là ảo ảnh. Bằng không, ta chẳng thể diễn nổi nữa. Ngươi cái tên này, đến lúc đi rồi còn chưa chịu từ bỏ ý định, hại ta thiếu chút nữa làm hỏng cả một vở diễn công phu, biết không hả?”

“Mệt quá a, nhưng ta lại không thể cứ ngồi như vậy. Ta phải tìm ít chuyện để làm đúng không nào? Đúng rồi, Bích nhân tiên đan... Đã chín chưa nhỉ? Ta phải đi nhìn xem.” Lãnh Lạc vừa nói, vừa chậm chậm đứng lên, từng bước từng bước đi ra sau núi.

Dưới ánh trăng lạnh, giữa hang động đá vôi nở ra một bụi hoa lớn kỳ lạ, bằng mắt thường cũng có thể thấy nó đang dần dần khô héo đi.

Lãnh Lạc thấy được một cảnh này, sợ đến luống cuống tay chân, vội vàng bò qua vách đá. Hắn từng nghe Nhị thiếu gia nói, Bích nhân tiên đan vừa kết trái xong, nếu qua nửa giờ đồng hồ không có người hái, trái của nó sẽ hóa thành hư ảo. Hắn không nghĩ tới, chưa qua nửa tháng, Bích nhân tiên đan thể mà đã kết quả. Cũng may, tối nay hắn vừa kịp chạy ra đây, bằng không, những ngày bỏ công chờ đợi, suýt nữa thì thành vô nghĩa.

Đem thứ trái màu đỏ thắm hái xuống. Lãnh Lạc nâng niu nó như trân bảo, cẩn thận cất vào trong ngực.

“Thịch” một tiếng, bởi vì không còn sức bò khỏi hang động, Lãnh Lạc liền chuyển thành nhảy xuống. Cũng may vách hang không cao lắm, nhưng dù thế, hắn ngã trên mặt đất, mất một hồi lâu mới bò dậy nổi.

Từ mặt đến da thịt đều đau rát vô cùng, nhưng Lãnh Lạc không hề bận tâm. Hắn từ trong ngực móc ra quả đỏ kia, nhìn qua không có bất cứ chỗ nào dập nát, mới thở ra một hơi.

Đem quả đỏ cất vào trong ngực, Lãnh Lạc nhắm mắt lại, Mộ Dung Minh Giản hiện tại hắn đã cách mình hơn năm mươi dặm rồi đi? Khóe miệng lộ ra một nét cười dịu dàng, từng đoạn ký ức ngắn ngủi mà đầy mật ngọt bỗng chốc tràn về.

Lần đầu tiên nhìn thấy người kia, vô cùng uy phong nhạ. Cùng là nam nhân, người ta vừa sinh ra đã là bộ dáng cao sang, xuất chúng, trong khi hắn qua bao phen vẫn chỉ là một mầm đậu thấp hèn.

Sau đó, người kia lên núi. Một đao chém cái bàn thành tám khối, hắn bị chọc tức, nhưng chẳng thể không phủ nhận, động tác của y quá thuần thực, lại thêm bộ dáng thật sự đẹp.

Rồi tiếp tới, chính là lần múa kiếm sau núi. Hắn thở dài mà nghĩ, ước rằng bản thân có thể nói với Mộ Dung Minh Giản, tuy rằng y phá hư mầm cải trắng của hắn, nhưng một màn kiếm thuật kia, thật sự khiến người ta không rời mắt được.

Ai, từ giờ sẽ không được xem y múa kiếm nữa rồi, chỉ sợ cả đời hắn phải mang tiếc nuối này vào quan tài đi. Ha, cũng không biết đến lúc chết, bản thân có thể được đặt trong quan tài không nữa...

Khung cảnh lại một lần nữa chuyển qua, lần đó bọn họ vào trong thành, lúc ấy Mộ Dung Minh Giản đứng thật là ghê gớm, hắn lại chiếm được không biết bao nhiêu tiện nghi của y, tâm cũng nở hoa từng bừng. Chỉ là một chén cơm mỡ hành trong quán, sao có thể ăn ngon đến vậy? Bây giờ nghĩ lại, hương thơm lòng còn thoang thoảng đâu đây.

Sau đó, bọn họ cứu được Thu Thần mang về trong núi. Lãnh Lạc khẽ cười nhẹ, thành thật mà nói, người kia cùng Mộ Dung xứng đôi lắm nhạ. Đại thiếu gia Cầu gia vẫn như trước, chỉ thích lui tới cùng những tài tử xinh đẹp. Còn loại người như hắn, ngay cả con kiến hôi cũng chẳng xứng, cho tới bây giờ chỉ dám đứng trong tối len lén nhìn đối phương. Còn người kia, dù chỉ là một cái nhìn cũng không tình nguyện cho.

Nghĩ tới đó, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của Mộ Dung Minh Giản, Lãnh Lạc không khỏi cười rộ lên, lẩm bẩm: “Cái người này, thật sự quá câu nhân a. Lúc trước, ta rõ ràng thấy Đại thiếu gia nhìn thật đẹp, nhưng hôm nay đem so với người, ngay cả một con heo cũng thấy kém hơn hẳn? Cũng chẳng biết rốt cuộc người đã dùng thủ đoạn gì, rõ ràng lúc trước ta vô cùng phản kháng người nha, nhưng hiện tại yêu người rồi, ngay cả tâm cũng chẳng còn? Đến cái mạng này đều không cần nữa, người có biết ta sợ nhất là cái chết chứ?”

Nét cười dần dần thu lại, Lãnh Lạc si ngốc nhìn trang sáng, mãi một lúc lâu sau, mới khẽ mỉm cười trở lại, trong đầu bắt đầu nhớ lại từng câu từng chữ của Mộ Dung Minh Giản lúc sắp rời đi.

“Ta thật sự động tâm với người. Lạc khả ái như vậy, ta chẳng có cách nào không động tâm a.”

“Lạc, cùng ta đi a, Bách Hoa Lâm thì có sao chứ? Ta đủ năng lực để chống lại bọn họ, sẽ bảo vệ người không chịu chút thương tổn nào. Hết thấy những chuyện xảy ra hôm nay, ta có thể coi như chưa từng có.”

Thân thể lạnh như băng, ấm áp cuối cùng chính là nhờ Mộ Dung Minh Giản lưu lại. Lãnh Lạc rốt cuộc rơi lệ, tên ngốc tử kia, bước một bước ra ngoài rồi, vẫn còn mong hắn sẽ đi cùng y. Người kia càng không muốn buông tha hắn, ngược lại bản thân lại càng không thể hại y, càng chẳng xứng cùng song bước với đối phương.

“Đi đi Mộ Dung a, người nên có bầu trời cao rộng ngoài kia. Ta biết, Ma Cung của người rất tuyệt, cho nên sẽ càng có nhiều người yêu mến người, so với ta lại càng yêu người hơn. Có lẽ, rồi cũng đến một ngày, người lại yêu một ai đó. Khi ấy, có phải hay không người rồi sẽ quên mất ta?”

“Ai, người đừng hoàn toàn quên đi ta, được hay không? Trăm năm dưới cửa tuyền, lão tử vẫn muốn cùng người tư thủ nha. Ta sống lão thiên không quản, không thể đến khi ta chết cũng ghét bỏ chứ? Người nếu một lần nữa rung động vì kẻ khác, ta sao có thể đoạt với đối phương đây?”

Lãnh Lạc tự nói tự cười, nước mắt lại càng trào ra không dứt, ngữ điệu cũng không còn liên mạch.

Hắn ở bên hang động, nghẹn ngào đứt quãng: “Thật sự ta đã nghĩ đến chuyện đi cùng người, xem thử Ma Cung của người có bao nhiêu khí phách. Ta cũng nghĩ đến việc cùng người một chỗ, để người bảo vệ ta, yêu ta. Cả đời này còn chưa có kẻ nào khác hứa sẽ bảo vệ ta, yêu ta trừ người đi? Chỉ có mình người, cái tên ngốc tử này, Thu Thần kia, tài tử xinh đẹp vậy mà không thèm, lại chạy đi trêu chọc ta. Ai, lừa ta đến thất thân lẫn mất tâm, cam nguyện vì người buông tha hết thấy. Chỉ cần người không thay lòng đổi dạ, ta vốn đã quyết tâm, tuyệt không cùng kẻ khác chia sẻ người. Bất quá như thế thì sao? Người còn tận mấy cái mười năm, ta sao có thể ích kỷ, để người một mình cô đơn như vậy?”

Lãnh Lạc cứ như vậy lẩm bẩm lâu bầu, từ từ nhắm mắt lại, lẩm bẩm một mình: “Ngủ đi, ngủ một giấc nào, từ từ thiếp đi, tâm sẽ không thấy đau đớn nữa. Nhiệm phong hàn thì sao chứ? Chết rồi thì cũng chẳng khác gì...” Từ từ, thanh âm mất hút trong tiếng gió thổi.

Quan đạo yên tĩnh, chỉ còn tiếng xe ngựa lộc cộc chuyển bánh.

Trăng sáng treo cao cao, rọi xuống ánh sáng lạnh lẽo, tựa như buổi tối y cùng Lãnh Lạc ngắm trăng sáng hôm nào.

“Cung chủ, ngài không vào trong xe sao?” Giang Lai lo lắng nhìn Mộ Dung Minh Giản. Thật sự đáng lo a. Cung chủ từ nhỏ đã sống sung sướng an nhàn, chưa từng gặp đả kích như vậy. Mặc dù bề ngoài y vẫn bình tĩnh như trước, nhưng Giang Lai biết, Lãnh Lạc đâm Cung chủ một nhát như vậy, quả thật là tai họa ngập đầu. Mộ Dung Minh Giản của hiện tại, tuyệt đối đã chết tâm rồi.

Mộ Dung Minh Giản không nói tiếng nào. Giang Lai thở dài, biết mình nhiều lời vô ích mà thôi. Bất quá, bản thân nhìn bộ dáng này của Cung chủ, tự trong lòng cũng hết sức khổ sở.

“Thật ra thì Cung chủ a, ngài cũng không cần vì Lãnh Lạc thương tâm như vậy. Hắn là người của Bách Hoa Lâm, ắt phải cùng chúng ta thế bất lưỡng lập. Bách Hoa Lâm không giống chúng ta phải trái phân rõ, vào rồi muốn ra cũng không được. Lãnh lạc tuy rằng đối với Cung chủ hữu tình, nếu hắn không vào Bách Hoa Lâm, không hành sự vì Bách Hoa Lâm thì sao có thể gặp được Cung chủ chứ? Theo thuộc hạ thấy, hắn đối với Cung chủ cũng chẳng phải không có tình cảm. Vừa nãy dưới chân nuôi, hắn ít nhiều cũng tỏ ra khổ sở a.”

Mộ Dung Minh Giản lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Y không nhìn Giang Lai, đầu vẫn ngửa lên nhìn mình nguyệt trên cao, qua hồi lâu mới nói: “Giang Lai, người cho rằng ta gặp đả kích, vì bị Lạc lừa sao? Người cho rằng ta để mình lọt vào kế hoạch của hắn rồi lại đi yêu hắn, là chuyện tình mất hết mặt mũi ư. Nếu Lạc thật sự không có tình cảm với ta, ta chính là thất bại thảm hại. Nếu hắn có tình cảm với ta, chúng ta coi như lưỡng bại câu thương. Cho nên, người nói vậy để an ủi ta, đúng không?”

“Không... Không phải thế.” Giang Lai ấp úng phản bác, nhưng lời sau đó lại chẳng cách nào nói ra.

Mộ Dung Minh Giản thở hắt ra một hơi thật dài, lẩm bẩm nói tiếp: “Thắng hoặc thua, có gì quan trọng chứ? Cái ta không thể tiếp nhận, chính là mất đi hắn, lòng đau lắm a, đau đến mức hận không thể xé toang ra cho máu chảy đầm đìa. Lạc a Lạc, tại sao người lại ngu ngốc như vậy, ta đã nói chính mình có thể bảo vệ được người, giúp người thoát khỏi quan hệ với Bách Hoa Lâm, chỉ cần ở trong vòng bảo vệ của ta, sống một đời an tâm, hạnh phúc, vui vẻ là được, người hà cớ gì lại đẩy ta ra? Tại sao ngay cả một cơ hội cuối cùng người cũng không chịu để cho ta chứ, chẳng lẽ người không yêu ta chút nào sao?”

“Bản thân ta cảm thấy, chính vì yêu người, cho nên mới phải đẩy người ra.” Đằng sau truyền tới một thanh âm nhàn nhạt. Mộ Dung Minh Giản cùng Giang Lai quay đầu nhìn lại, mới phát hiện thì ra là Thu Thần không biết từ lúc nào đã rời khỏi xe ngựa.

“Mộ Dung Cung chủ, ngài và Lãnh Lạc đều là người trong cuộc, luôn giả vờ làm như không rõ. Ngài cho rằng đối phương đẩy mình ra, bỏ qua cơ hội chuộc lỗi cuối cùng, chết cũng không hối cải, này chính là ý tứ cự tuyệt ngài, biểu hiện rằng hắn hoàn toàn không có tình cảm với mình đi. Nhưng ta ở ngoài nhìn vào, lại nghĩ không phải như vậy.”

Mộ Dung Minh Giản ngồi thẳng người lại, con người vốn đã mất hết sức sống nay lại lóe sáng. Y nghiêm mặt nói: “Vậy xin chỉ giáo.”

“Thật ra rất đơn giản. Lãnh Lạc từ lâu đã tỉ mỉ bày trận, có thể nói chưa từng lộ ra chút sơ hở nào. Nhưng vào đúng thời điểm cuối cùng lại sơ ý, lúc hạ được để cho ngài phát hiện. Ngài lúc ấy đang cùng Giang Lai ở trong sân trò chuyện, chẳng lẽ hắn không nghe thấy sao? Nếu muốn hạ được, sao trước đó phải để cho ngài biết mình đã tỉnh? Chỉ cần không cẩn thận một chút liền gây ra tiếng động, thời điểm đó hạ được thật không thích hợp. Hắn đã đợi nhiều ngày như vậy, không thể đợi thêm một chút sao?”

Mộ Dung Minh Giản trong lòng ‘bang’ nhảy dựng một cái, Giang Lai bên cạnh lại nói: “Có lẽ hắn không nghĩ tới làm vậy lại phát ra tiếng động, gây cho Cung chủ chú ý. Cung chủ đã khuyên nhủ hắn nhiều như vậy, nếu đối phương thật sự bị ép, hoặc có nỗi khổ tâm, cũng không thể kiên trì đến cuối cùng, từ chối đi cùng với chúng ta.”

Thu Thần thở dài, lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu, Mộ Dung đại hiệp mạnh đến mức nào, chúng ta cũng không ai biết rõ. Cho dù võ công y cái thế, nhưng còn có câu nói, vô quýt dày có móng tay nhọn. Chính ta cũng nghĩ như vậy, hướng chỉ là Lãnh Lạc. Nếu hắn thật sự yêu Cung chủ, đương nhiên sẽ tâm tâm niệm niệm suy nghĩ vì ngài ấy. Ta nghĩ, nếu có người thật sự bức bách hắn, nhất định sẽ lấy ngài ra uy hiếp. Về phần, người nói tiếng động kia là do hắn sơ ý làm ra, Giang Lai à, người thật sự cảm thấy, nếu Lãnh Lạc đã vạch ra một kế hoạch tuyệt diệu không chế vào đâu được, chẳng lẽ lại không nhớ phải tỉ mỉ cẩn thận từng chút một sao?”

“Kia... Vậy người nếu đã nhận ra toàn bộ sự thật, sao không chịu nói sớm?” Giang Lai trợn ngược mắt nhìn Thu Thần, lại thấy đối phương cong khóe miệng, hừ một tiếng nói tiếp: “Ta cũng vừa mới cẩn thận suy nghĩ ra thôi. Ban nãy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, tình hình đều nhờ người kể lại mới biết. Vả lại khi ấy loạn như vậy, ta đâu có cơ hội suy xét rõ ràng. Nhưng phải nói, cho dù chậm một chút, Lãnh Lạc cũng đâu chết được, người khấn trương làm gì?”

“Nếu Lãnh Lạc đã không có chủ ý hại người, như vậy cần gì phải cầm chân chúng ta.” Giang Lai dừng xe ngựa lại, mắt quay sang hướng Mộ Dung Minh Giản, chờ đợi chỉ thị của y.

Mộ Dung Minh Giản chậm rãi lắc đầu, từ từ nói: “Chỉ sợ không muốn cầm chân chúng ta đi, mà là ép ta tách ra. Là kẻ nào chứ? Cầu gia sao? Không đúng, Lạc biết ta không sợ Cầu gia, hắn sẽ không vì Cầu gia mà tuyệt tình như vậy, nếu thế thì... Bách Hoa Lâm đi? Nhưng nếu là người của Bách Hoa Lâm, như vậy hắn và bọn chúng quan hệ thế nào. Hơn nữa hành tung của Bách Hoa Lâm rất kín đáo, hắn như thế nào thu được tin tức từ các ả.”

“Giang Lai, mau quay về sơn trại.”

Mặc kệ chân tướng là thế nào đi nữa, hiện tại quan trọng chính là... Lập tức quay lại bên cạnh Lãnh Lạc. Dựa theo nhắc nhở của Thu Thần, sau một hồi cẩn thận cân nhắc, y mới phát hiện được vô số sơ hở rõ ràng rành ra đó, vậy mà hết lần này đến lần khác chính mình lại không nhìn thấy được. Nghĩ đến đó, nhớ tới Lãnh Lạc phải chịu không biết bao nhiêu ủy khuất, tâm lại như chịu hàng ngàn mũi kim đâm.

“Thiên tính vạn toán, chỉ cần một bước sai lầm liền gây tai họa, không sợ ngày đó hắn đã bị đánh chết đi.” Giữa không trung bỗng vang lên một thanh âm oán giận, khiến Mộ Dung Minh Giản cùng Giang Lai, Thu Thần không nhịn được mà thất kinh.

Một cổ hương khí từ xa truyền tới, dưới ánh trăng, mười mấy bạch y nữ tử như một đàn bướm trắng bay tới, bọc một vòng tròn xung quanh bọn họ.

“Tình Huyền?” Mộ Dung Minh Giản sắc mặt khê biến, sau đó cười lạnh một tiếng, từ trong người móc ra một bình sứ ném cho Thu Thần, trầm giọng nhắc: “Đem cho mọi người ăn, Giang Lai cũng ăn một viên.”

Nói xong, y quay người đi nơi khác, hướng một ả bạch y trong đám đó mà nói: “Hương Thiên đàn chủ thật sự chấp nhất, từ Miêu Cương đuổi theo ta tới đây. Hôm nay còn sử dụng cả Tình Huyền, vô ý bị đàn chủ nhìn trúng, thật sự khiến cho Mộ Dung ta thụ sủng nhược kinh nha.”

Ả bạch y kia quyền rũ cười một tiếng. Thu Thần cùng Giang Lai chỉ thấy trước mắt mình giống như lóe lên mất vật sáng, cảm thấy nụ cười của nữ nhân kia ngọt đến tận xương tủy. Cho dù lần đầu tiên chạm mặt ả, bọn họ còn cảm thấy xương cốt ngứa ngáy không thôi.

“Được Mộ Dung Cung chủ đánh giá cao, là vinh hạnh của ta.” Ả bạch y vừa mở miệng, thanh âm như oanh đề yến ngữ, uyển chuyển dịu dàng, say lòng người lúc nào chẳng hay.

Đáng tiếc Mộ Dung Minh Giản hoàn toàn không nhúc nhích. Y cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói tiếp: “Là người bức bách Lạc dùng quỷ kế, ở Nguyệt Dạ lừa ta xuống núi, để các người dễ dàng thi triển mê trận đi? Hương Thiên a Hương Thiên, người trăm phương ngàn kế, khắp nơi bố trí bẫy rập cho ta, ta vốn vẫn không để trong lòng. Là người ngàn vạn không nên tổn thương đến Lạc, ta bình sinh không giết nữ nhân, nhưng hôm nay, đành phải phá lệ cũ rồi.”

Tiếng y vừa dứt, sát ý lập tức tản ra, từ thất lưng kéo ra nhuyễn kiếm, tay còn lại rút bảo đao giấu trong thất lưng. Một đao một kiếm chuẩn bị xông lên đánh địch.

Giang Lai thất kinh, biết Cung chủ nhà mình là đao kiếm song tuyệt, nhưng chưa lần nào tận mắt thấy y dùng cả hai. Lúc này, chính mình cũng nắm chặt thanh đao trong tay, trong lòng tràn ngập phần hận, quyết tâm đem đám nữ nhân xinh đẹp này băm thây vạn đoạn.

Mộ Dung Minh Giản mặc dù đã lộ sát tâm, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay xem chừng, Bách Hoa Lâm chỉ muốn đem y dẫn khỏi sơn trại kia, chạy tới địa điểm các ả đã bố trí tốt trận pháp. Núi Minh Nguyệt gió thanh cảnh đẹp, nhưng đặc biệt không có hoa. Nói như vậy, thời điểm y chạy lên núi, từng bụi hoa hai bên đường đều là do bọn họ thiết kế, chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ cho y xuống núi. Nhưng đợi mãi không được, bọn họ mới nghĩ biện pháp buộc Lãnh Lạc ép y chạy tới đây.

Nghĩ tới đó, y không khỏi bật cười, thầm nghĩ đám người này quá gấp gáp rồi, nếu ngoan ngoãn đợi thêm một ngày nữa, cần gì phải phí nhiều công sức như vậy: Cũng đến lúc, y và Lãnh Lạc cùng xuống núi hồi Ma Cung. Vừa nhớ tới đây, y liền cảm giác thấy có một cổ nhiệt khí bốc lên từ đan điền. Trong lòng thầm đoán chính mình đã bị trúng mỵ được Tình Huyền. Nhưng vì chỉ có tổng cộng hai mươi lăm viên được hoàn giải độc, nếu đem cho toàn bộ người ở nơi này dùng, chính y sẽ không có.

Bất quá Mộ Dung Minh Giản cũng không để ý. Y đủ tự tin trước khi mỵ được phát tác có thể giải quyết xong ả Hương Thiên đàn chủ kia. Đến lúc đó, chỉ cần y dùng khinh công bay trở về trên núi, vẫn kịp để

Lãnh Lạc thay mình giải độc. Bách Hoa Lâm tuy lợi hại về các loại độc dược, mỹ công, nhưng chỉ cần y đối với Lãnh Lạc một lòng một dạ không đổi, liền không thể bị mê hoặc. Như vậy, cho dù có dùng tới Hoa Nguyệt trận, y cũng đủ tự tin phá giải được.

“Mộ Dung Cung chủ rất tự tin nha.”

Hương Thiên mắt thấy Hoa Nguyệt trận đã lợi dụng được ánh trăng và hoa tươi mà hoàn tất bố trí, trong lòng ả tuy biết rõ Mộ Dung Minh Giản thật sự lợi hại, bất quá này cũng là trong dự liệu của mình, chỉ ha ha cười nói: “Mộ Dung Cung chủ con chưa biết nhỉ? Tình Huyền này không phải Tình Huyền bình thường, chính là đã được thêm vào một phần mỹ dược của Cửu gia mới chế ra. Nhị thiếu gia Cửu gia quanh năm háo sức, đầu đầy ý ***, bình thường yêu thích chế dược, cho dù nam nữ cương liệt thể nào, một khi đã rơi vào tay gã, bị dạy dỗ một trận, còn không phải ngoan ngoãn nghe lời sao. Mộ Dung Cung chủ mặc dù võ công cái thế, chỉ sợ chưa chắc đã chống đỡ được đến nửa canh giờ nha.”

Mộ Dung Minh Giản nhướng mày, trầm nghĩ nếu thật vậy thì có chút ngoài ý muốn. Bất quá, không có việc gì cả, nửa canh giờ thôi cũng đủ cho y giải quyết xong chuyện nơi này. Quay đầu lại nhìn Thu Thần một cái, trầm nghĩ đối phương không phải dùng được rồi sao? Sao nhìn qua ngay cả một cước cũng chịu không nổi vậy?

Hương Thiên giống như nhìn thấu nghi vấn của y, ha ha cười: “Mộ Dung Cung chủ không cần ngờ vực, mỹ dược này điều chế cũng không đơn giản gì. Ngày đó tên kia vốn là để cùng Nhị thiếu gia trao đổi mỹ dược. Ai, ta thật sự là lỗ lớn a. Ta cũng không còn biện pháp nào khác, vừa may Thanh đại vốn là ân nhân của người bên cạnh Cung chủ đây, có thể lợi dụng được. Coi như một mũi trúng hai con chim. Xem ra hôm nay, kế sách này thật sự tốt nha.”

Vừa nhắc tới người nào đó, tâm Mộ Dung Minh Giản thoáng cái nhói đau, hung quang nơi đáy mắt lóe lên, nhìn chằm chằm Hương Thiên.

Lại thấy đối phương cười run rẩy cả người, mặt nhăn một cái rồi nói: “Cung chủ thật sự thông minh, thoáng cái đã đoán ra rồi. Đúng thế, vị kia chính là Lạc tâm can bảo bối của ngài đây. Nghe nói, Nhị thiếu nói, hắn vốn từng là nam sung của gã, vừa để chơi đùa, vừa dùng tiếp một vài khách nhân, cũng nhờ công phu trên giường tốt, lại *** đáng. Về sau, vài hộ vệ, nô bộc và phu xe...đều có thể thượng hắn. Người kia công phu trên giường thật sự tuyệt diệu, Nhị thiếu lúc cao hứng sẽ cùng đám hồ bằng cẩu hữu của mình điều giáo, chơi đùa với hắn. Sau này, nhờ sự giúp đỡ của Thanh đại, hắn thoát được ra ngoài, Nhị thiếu vốn cũng không quá để tâm. Ai ngờ vài ngày trước đụng phải các người ghé vào thành, hết lần này lần khác chạm mặt, cho nên Nhị thiếu mới nhớ lại tư vị năm xưa, muốn chúng ta giúp đem người kia trả lại cho mình.”

“Ta trước giết hết các người, sau đó đi cứu Lạc cũng không muộn.” Mộ Dung Minh Giản nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ một. Lời còn chưa dứt, y liền vung cả đao cùng kiếm xông vào trận.

“Này, xảy ra chuyện gì vậy, hình như có ai đó đang mang mình đi? Chẳng lẽ ngủ một giấc, bản thân liền biến thành sâu bị một đám kiến khiêng đi sao?”

Lãnh Lạc mơ màng mở mắt, chỉ thấy dưới ánh trăng là gương mặt quen thuộc của Thanh đại tỷ.

“Thanh đại tỷ?” Hấn ngẩn ngơ nhìn gương mặt nữ nhân lúc trước còn cảm thấy vô cùng từ ái, thiện tâm, nhưng hiện tại lại như lệ quỷ dữ tợn, đáng sợ.

“Mộ Dung, Mộ Dung...” Lãnh Lạc đột nhiên bò dậy, hoảng sợ nhìn Thanh đại, bất ngờ nhào tới rồi hét lớn: “Mộ Dung ở nơi nào? Các người đem y đi đâu rồi?”

“Y hiện tại thế nào ta không biết, bất quá rất nhanh sẽ lên giường của đàn chủ đi.” Thanh đại tỷ ha hả cười, sau đó vỗ vai Lãnh Lạc: “Đệ đệ, nói ra ta còn phải cảm tạ người. Nếu không nhờ sự hỗ trợ của người, chúng ta sao có thể thuận lợi đợi đến đêm trăng tròn tháng này để dụ đối phương tiến vào mê trận?”

Lãnh Lạc cảm thấy toàn thân lạnh đến thấy xương. Hấn không dám nhìn thẳng vào Thanh đại tỷ, bối rối lắc đầu: “Không, người gạt ta, người gạt ta. Người đã nói sẽ không hại y. Người nói chẳng qua vì muốn y rời đi, để các người dễ dàng hành sự, người... Người sao có thể gạt ta?”

Thanh đại tỷ cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Ta lừa người thì sao nào, cũng không phải lần đầu tiên lừa người nha. Cái tên ngu xuẩn này, người cho rằng bốn năm trước ta thật sự hy sinh mình để cứu người sao? Kia bất quá vì ta nhìn trúng công lực của Nhị thiếu gia, mà gã thì cứ hết lần này đến lần khác cho đòi người thị tẩm. Cho nên, ta mới nghĩ kế đuổi người đi. Bàn về công phu trên giường, kẻ nào có thể sánh với ta a? Đến lúc đó, chỉ cần tên sắc quỷ kia đụng vào thân thể ta, còn sợ không phải tất cả công lực của gã đều trở thành của ta sao?”

“Đáng tiếc thay, sau khi người đi rồi, ta mới phát hiện ra tên khốn kia chỉ thích chơi nam nhân, một phen tâm cơ của ta đành phải uổng phí. Vừa vặn khi đó ta được thăng chức, phải trở về tổng đàn. Sau này, ta theo đàn chủ ra ngoài làm việc, vừa dịp đi ngang nơi này, lại cùng Nhị thiếu gia tiếp xúc, điều tra mất một phen, mới biết người vẫn thường ở xung quanh đây tìm người. Ha ha ha, thật sự cười chết ta...”

Lãnh Lạc cảm thấy máu toàn thân như bị đông cứng lại, rồi từng mảng từng mảng vỡ nát. Hấn vốn không phải loại người thích nhần nhục chịu đựng mọi chuyện. Vừa lúc này, tai tận nơi nghe được từng lời Thanh đại tỷ nói, đối phương căn bản vốn không nghĩ đến ân tình, còn lừa gạt hấn, đẩy Mộ Dung Minh Giản vào nguy hiểm, lửa giận trong lòng dâng trào, lập tức vươn tay chụp lấy cổ Thanh đại tỷ, điên cuồng rống lớn: “Thứ nữ nhân độc địa này, ta bóp chết người, ta phải giết người...”

Chỉ tiếc, hấn vốn không phải đối thủ của Thanh đại tỷ, còn chưa chạm được đến thân thể của a, đã bị một chưởng đánh bật ra. Thanh đại tỷ cười lạnh: “Nếu không phải Nhị thiếu Cầu gia còn muốn người, ta còn lưu người đến tận bây giờ sao?”

Một câu này như gáo nước lạnh, đông cứng tâm can Lãnh Lạc. Hấn ngơ ngác nhìn Thanh đại tỷ, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, đột nhiên hiểu ra ả đang muốn dẫn chính mình đến nơi nào.

Mã xa vừa nhanh vừa gấp, Lãnh Lạc nghĩ tới nếu chính mình cố sức nhảy khỏi nơi này...tám chín phần là ngã chết. Bằng không, nếu được Thượng đế phù hộ, hấn cũng té bất tỉnh nhân sự, hoặc là què chân, rồi cũng đành mặc người làm thịt.

Vừa nghĩ tới đây, chính mình không còn do dự nữa, lập tức hướng người ra ngoài cửa xe ngựa, định bụng nhảy xuống. Song vì bản thân không biết võ công, hẫng ở trước mặt Thanh đại tỷ như cá trên thớt, còn chưa kịp vọt ra đã bị bắt trở lại. Lần này, vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Thanh đại tỷ dứt khoát điểm huyết đạo của hắn.

9. Chương 9

Lãnh Lạc nằm trong mã xa, muốn động cũng không thể động, trái tim bị nỗi sợ hãi lấp đầy. Hắn chưa từng sợ đến như vậy, sợ rằng cái quá khứ ngày trước... Cuộc sống không có thiên lý, nỗi ám ảnh từng buổi hừng đông, nhưng đến tận hiện tại cũng chưa từng thấy sợ như lúc này.

Không cách nào nhúc nhích, cũng chẳng thể tự vẫn, Lãnh Lạc hiện tại chỉ hy vọng trời xanh có thể mở mắt, cho thiên lôi đánh chết mình, chứ đừng để thân thể từng được Mộ Dung Minh Giản yêu thương rơi vào trong tay kẻ khác, mặc người giày xéo.

Nói cũng kỳ quái. Lãnh Lạc vốn cho rằng bản thân là kiểu người vô cùng sợ chết, chỉ vì sống sót, hắn từng vì tránh đòn roi, cho nên ngày trước từng đem tất cả hổ thẹn ném đi, chấp nhận như một tên nam kỹ hạ tiện ở trước mặt kẻ khác bán rẻ tiếng cười. Nhưng hiện tại, hắn chỉ hận chính mình không thể ngay lập tức chết đi. Không, nếu là chết thôi thì chưa đủ, nếu có thể thì dùng thêm một mối lửa, đem thân thể này đốt thành tro, bay đến bên cạnh Mộ Dung Minh Giản, không bao giờ...để cho bất luận kẻ nào nhúng chàm nữa.

Song, dù thế nào thì đó cũng chỉ là một ước vọng. Mã xa cuối cùng cũng dừng lại. Lãnh Lạc vĩnh viễn không quên được thanh âm vang lên ngoài kia: “Như thế nào? Người ta muốn đã mang tới chưa?”

Đó là giọng nói của Nhị thiếu Cửu gia, là thanh âm khiến toàn thân Lãnh Lạc run rẩy, da đầu tê dại, và trái tim xoắn chặt lại. Hắn thật muốn cắn lưỡi tự vẫn, nhưng giờ khắc này chợt nhớ ra bản thân còn một sát chiêu cuối cùng.

Dưới ánh trăng câu hồn, hoa rụng như tuyết, người gục hàng đàn.

Trận pháp độc môn của Bách Hoa Lâm quả thật có chỗ độc đáo của nó.

Trận pháp này cực kỳ khó luyện, hơn nữa phải cần đến thiên thời địa lợi, mùi hoa, my được, không được thiếu thứ gì. Muốn đem Ma Cung Cung chủ dẫn tới nơi, nào dễ dàng như vậy? Chớ nói chi là Bách Hoa Lâm, chỉ có Hương Thiên đàn chủ mới luyện xong được trận pháp này mà thôi.

Vốn tưởng rằng, cho dù võ công Mộ Dung Minh Giản có cao cường tới đâu, hiện tại y đã trúng độc Tình Huyền, còn có Hoa Nguyệt trận pháp, đại khái cũng không trụ được qua nửa canh giờ. Song Hương Thiên đàn chủ lại không nghĩ tới, nửa canh giờ đã trôi qua từ lâu, Mộ Dung Minh Giản vẫn không bị trận pháp

mê hoặc, ngược lại phe mình lại càng lúc càng yếu, sắp lộ ra dấu hiệu thất bại.

Thành thực mà nói, ưu thế giành được vốn nhờ Mộ Dung Minh Giản sử dụng chiến lược thích đáng. Y không cho Giang Lai tiến vào bên trong trận pháp giúp mình đánh, một phần vì sợ đối phương bị mê hoặc. Ngược lại, có cậu ở bên ngoài, thỉnh thoảng công kích một chút, nếu không trúng thì lập tức rút lui, chờ đợi cơ hội khác. Cứ như vậy, bên trong có Mộ Dung Minh Giản vô cùng mạnh chống đỡ, bên ngoài còn phải phòng không để Giang Lai đánh lén, Hương Thiên quả thật khó không nói hết.

Nhưng Mộ Dung Minh Giản càng lúc càng không chịu được lâu nữa. Sắc mặt y đang đỏ lên dần dần, đây là dấu hiệu của mị được đã bắt đầu có tác dụng. Một khi nó phát tác ra, sức chống đỡ liền hoàn toàn mất sạch, hậu quả đương nhiên không thể tưởng được.

Lưỡi kiếm sắc bén chói lòa mắt, rốt cuộc đâm trúng hai đệ tử Bách Hoa Lâm. Hoa Nguyệt trận pháp hoàn toàn bị phá, lộ ra một lỗ hổng lớn.

“Cung chủ.” Giang Lai lập tức chớp lấy thời cơ, vội vàng nhảy vào vòng chiến. Hoa Nguyệt trận pháp bị phá, cậu tin chắc có thể nhanh chóng cứu Cung chủ nhà mình ra ngoài. Mất đi trận pháp và mị được, Hương Thiên đàn chủ căn bản không đáng cho cậu để vào mắt.

Mấy nữ nhân liên tiếp ngã xuống, Giang Lai không chút khách khí với các ả. Chiêu thức xuất ra càng thêm dứt khoát, nháy mắt đoạt mạng người. Nhưng vừa quay đầu, cậu lại phát hiện Mộ Dung Minh Giản đang rút trong ngực ra một bình ngọc nhỏ, vô cùng tinh xảo.

Giang Lai bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng hướng Cung chủ nhà mình kêu to không thể.

Cậu biết rất rõ lai lịch chiếc bình kia. Đây là thứ ba năm trước Miêu Cương Động chủ cho Cung chủ, bên trong cũng không phải thứ đan dược trân quý gì đó, chỉ là một loại dược giúp lập tức khắc chế tất cả các thời tình dược khác.

Bởi vì từ trước đến nay Bách Hoa Lâm vẫn thường xuyên quấy rầy Ma Cung, cho nên Miêu Cương Động chủ mới luyện ra loại dược này tặng cho Mộ Dung Minh Giản. Song, dược này có một tác dụng phụ nghiêm trọng, trong vòng ba ngày sau khi dùng dược lập tức đoạn tuyệt tất cả thất tình lục dục, đồng thời công lực tăng đến cực đại.

Nói cho cùng, đây chính là dược cứu mạng mà Miêu Cương Động chủ tặng cho hảo hữu của mình, nếu không phải rơi vào bước đường cùng bị Bách Hoa Lâm Đàn chủ lôi lên giường, nói gì thì nói dược này vẫn không nên đụng vào.

Hương Thiên Đàn chủ cùng mấy nữ nhân Bách Hoa Lâm còn sót lại đã phát hiện ra gương mặt Mộ Dung Minh Giản từ lúc nào đã ửng hồng. Tuy trong lòng biết rõ đại cuộc đã mất, nhưng các ả vẫn chưa cam lòng, một lần nữa cùng xông lên. Kế hoạch khổ tâm sắp xếp bao nhiêu năm, chỉ duy nhất một lần này, cơ hội cuối cùng cũng đến rồi, nếu để vượt ải, sau này cũng khó thành công được nữa.

“Lạc vẫn đang chờ ta đến cứu.” Mộ Dung Minh Giản rõ ràng biết Giang Lai vẫn đủ sức mang mình rời đi. Phía trước cách năm trăm dặm chính là An Khang thành, y hoàn toàn có thể chống đỡ đến khi ấy, sau đó vào thanh lâu tìm một nữ nhân để giải độc Tình Huyền này. Nhưng nếu như vậy, Lãnh Lạc phải làm sao bây giờ? Xem chừng thời gian, hắc hiện tại nhất định đã bị bắt vào trong Cầu gia phủ, chuyện tiếp theo sẽ như thế nào được? Vừa nghĩ đến quá khứ cùng nỗi ám ảnh của Lãnh Lạc về nó, tim Mộ Dung Minh Giản lại đau đớn như bị dao cắt qua.

“Cung chủ nếu dùng được này, sẽ đoạn tuyệt hết thủy thât tình lục dục, đến lúc đó cũng sẽ quên mất cả đoạn tình cảm với Lãnh Lạc, sao có thể cứu hắc nữa đây? Không bằng chúng ta tìm cách thoát ra trước, sau đó giải được Tình Huyền rồi lại đi cứu hắc sau. Mặc dù người kia có thể phải ăn khổ một chút, nhưng xem chừng tính mạng hắc sẽ không gặp nguy hiểm.”

Giang Lai tâm tình vô cùng kích động, một kiếm nhào tới trước mặt Hương Thiển Đàn chủ, chém đứt một đoạn tóc của ả, sau đó thêm một nhát nữa, trúng ngay cánh tay đối phương.

Ánh mắt Mộ Dung Minh Giản lóe lên một cái, nhưng rất nhanh trở nên kiên định. Y lặng lẽ niệm hai lần tên Lãnh Lạc, sau đó ngẩng đầu nói rõ từng chữ với Giang Lai: “Ta sẽ không quên Lạc, sẽ không quên được đoạn tình cảm dành cho hắc. Giang Lai, người phải giúp ta.” Lời nói vừa dứt, y lập tức ngửa đầu, đem được trong bình sứ nuốt xuống toàn bộ.

Sắc hồng trên mặt dần dần rút đi, sát ý trong mắt ngày càng thêm vượng. Hương Thiển Đàn chủ vừa trông thấy chuyển biến của Mộ Dung Minh Giản, chỉ cảm thấy tim gan đều đau, quát to một tiếng sau đó quay đầu bỏ chạy. Ắt rất rõ ràng, nếu còn tham luyện cơ hội cuối cùng này, đừng nói kết quả chẳng được gì, ngay cả mạng nhỏ chỉ sợ cũng chẳng giữ nổi.

Song, Mộ Dung Minh Giản và Giang Lai đều không từ bỏ ý định buông tha, lập tức đuổi theo mười mấy ả nữ nhân còn sót lại. Mộ Dung Minh Giản hiện tại đã không còn bất cứ thất tình lục dục nào, giống như một bức tượng gỗ, trong đầu chỉ có một sát ý. Giang Lai thì hận các ả thủ đoạn nham hiểm, ép Cung chủ phải dùng đến loại được đáng sợ kia.

Từ xa xa truyền đến tiếng cú mèo gọi nhau, giống như thay những kẻ này gõ đôi tiếng chuông báo tang. Song, cuối cùng, Mộ Dung Minh Giản chỉ giết mỗi Hương Thiển Đàn chủ, những nữ nhân còn lại thì tha cho chạy thoát.

Y tra kiếm trở lại trong vỏ, nhìn theo bóng lưng đám nữ nhân kia hốt hoảng chạy trốn, lẩm bẩm với chính mình: “Coi như vì Lạc tích chút công đức. Trời cao xin hãy phù hộ cho ta tới kịp nơi đó. Lạc, đừng sợ, ta lập tức tới cứu người.”

Giang Lai nhìn gương mặt Cung chủ nhà mình bình tĩnh không chút gợn sóng, trong lòng vô cùng cảm thán. Cậu biết, đây là tia ôn nhu, tình ý cuối cùng còn sót lại trong lòng Mộ Dung Minh Giản.

Trong ba ngày tiếp tới, Cung chủ sẽ trở nên giống như một thanh bình khí gỗ, mặc dù trí nhớ vẫn còn đó, nhưng rất dễ dàng xuất hiện sát ý cùng hành động thô bạo, không hề có suy nghĩ. Sau đó ba ngày, y mới có thể hồi phục như cũ, cũng chính là lúc công lực bị tổn thương nặng nề. Thật tình, nghĩ thế nào cũng thấy lòng đau như cắt.

“Tiểu Lạc nhi, ngươi trốn ra ngoài bốn năm, tính tình cũng biến lớn nha, còn dám nhìn chăm chăm ta như thế nữa. Chẳng lẽ, ngươi đã quên bốn năm trước, chính mình như thế nào ở trước mặt ta như cầu vầy đuôi mùng chủ sao?”

Bố trí gian phòng vô cùng tráng lệ, vì đủ loại khí cụ hình thù kỳ quái treo trên tường cùng mấy bức đồng cung đồ mà lộ ra vẻ *** mỹ không chịu được.

Lãnh Lạc lạnh lùng nhìn Nhị thiếu Cầu gia. Thân thể hắn không cách nào động đậy, chỉ có thể lên tiếng mà thôi.

“Ngươi tốt nhất đừng động vào ta.” Hắn nói: “Bằng không Mộ Dung Minh Giản sẽ chẳng đời nào bỏ qua cho ngươi.”

Thời điểm cái tên Mộ Dung này thoát ra khỏi miệng, lòng hắn lại dậy lên cơn đau bén nhọn. Không biết hiện tại Mộ Dung như thế nào, y có thể bình an thoát đi không? Cầu trời xanh bảo hộ y an bình, hắn nguyện đời đời kiếp kiếp làm trâu ngựa, chỉ cần có thể đổi lại bình an cho y.

“Ha ha ha, tiểu Lạc nhi, ngươi thật giống hình tượng sáu năm trước lúc được ta coi trọng. Khi đó, ngươi cũng quật cường giống thế này, không chịu nghe lời ta. Nhưng kết quả thế nào nha? Ngươi vốn ăn khổ không được, mới một trận đòn, thêm hai nhát đao, chẳng phải đã lập tức biết điều gục xuống dưới chân ta sao? Hơn nữa, từ đó về sau, ngươi liền hóa ra dụng tâm học tập đủ loại tính kỹ, chỉ vì muốn cơ no, không bị ăn roi. Hừ hừ, nhớ lại khi đó, ngươi quả thật đã mang cho ta không ít lạc thú a.”

Nhị thiếu Cầu gia vừa nói, vừa vươn tay mò vào trong vạt áo Lãnh Lạc, tìm được trên ***g ngực hắn một viên đậu đỏ, lập tức se se.

Nhìn gương mặt thống khổ của Lãnh Lạc, gã ác ý bấm mạnh một cái lên viên đậu đỏ kia một cái, rồi hắc hắc cười: “Như thế nào? Thân thể vẫn nhạy cảm như vậy, ngươi trời sanh chính là thứ dễ tiện để người ta áp dưới thân. Còn vọng tưởng trèo cao sao, ta thấy ngươi nên nhận mệnh đi. Mộ Dung Minh Giản kia đừng nói sống không được, hoặc cho dù có may mắn thoát chết, ngươi cho rằng y có thể chấp nhận cùng ngươi sao? Y có thể thêm cái loại phế phẩm bị trăm người thương qua à?”

Răng cắn chặt môi, Lãnh Lạc quay đầu đi. Lời Nhị thiếu Cầu gia giống như thanh đao găm, vạch lên những vết thương cũ mà hắn thật vất vả mới lành lại, một lần nữa khiến máu tươi đầm đìa.

Thời khắc máu chốt đã đến, bản thân còn chờ đợi gì nữa đây? Chẳng lẽ đến nước này, hắn còn tham luyện sự sống nữa sao? Còn đủ dũng khí để một lần nữa trải qua cuộc sống nhục nhã kia chăng?

Nhưng là... Chính mình lại không nỡ, nhớ quá... Nhớ quá gương mặt của Mộ Dung Minh Giản. Giá mà được một lần, một lần nhìn lại thì tốt quá.

Nhưng hiển nhiên, ông trời có lẽ không cho hắn cơ hội này rồi. Trước mắt bỗng thoáng qua gương mặt tươi cười ôn nhu của đối phương, Lãnh Lạc nhắm nghiền hai mắt, hai hàm răng nghiến chặt, cắn vỡ túi độc được giấu trong miệng.

Sát chiêu chờ đợi suốt bốn năm, rốt cuộc cũng phải dùng đến.

Ngày đó chạy trốn lên núi Minh Nguyệt, hắn đã quyết định phải gạt bỏ tất cả quá khứ, trở thành một con người hoàn toàn mới. Một Lãnh Lạc mới, mặc kệ khó khăn khổ khổ, cho dù có bị bắt về lần nữa, cũng không vì mạng sống mà gạt bỏ tôn nghiêm, trải qua cuộc sống tra tấn xác thịt, sống không bằng chết.

Độc giấu trong kẽ răng là do một lần tình cờ mà có được. Hắn vốn không có nhiều bạc, ban đầu chỉ định mua một chút thạch tín, nhưng lại không dám bước chân vào thành, chỉ có thể ở sau núi thu gom vài loại cỏ độc, hy vọng luyện ra được một loại độc có thể dùng.

Khi đó, trên núi Minh Nguyệt vốn không có những thổ phỉ khác, Lãnh Lạc chính là một thân một mình giữa bốn bề núi rừng. Ngày đó đang khi thu gom cỏ độc, hắn vô tình gặp được hai người, mặc dù đều là nam nhân, nhưng bọn họ lại cùng ở một chỗ, so với trong tưởng tượng của Lãnh Lạc còn muốn xứng đôi hơn cả thần tiên quyến lữ.

Bọn họ thoát nhìn giống như đang đi thăm thú khắp nơi. Thời điểm cả ba gặp nhau, hai người có chút hiếu kỳ Lãnh Lạc đang tìm kiếm cái gì. Lãnh Lạc cũng không rõ vì sao, đối diện với ánh mắt như xuân thủy của người nam nhân ôn nhu kia, hắn lại không hề giấu diếm điều gì, đem tất thấy quá khứ cùng mục đích của mình nói lại cho đối phương.

Sau đó, người nam nhân lạnh lùng bên cạnh bất ngờ đưa cho Lãnh Lạc một viên dược hoàn, rồi nói: “Chuyện bất bình trên thế gian này nếu muốn quản, chỉ sợ không hết được, huống chi chúng ta cũng chẳng có nhiều thời giờ. Đây là một loại độc dược đặc biệt, lớp vỏ ngoài cũng không dễ cắn vỡ, nhưng một khi cố hết sức phá nó ra, lập tức học máu mà chết. Người cầm lấy mà dùng.”

Lãnh Lạc vô cùng cảm kích nhận lấy, đôi mắt nhìn theo bóng dáng hai người rời đi.

Song, ngay chiều hôm đấy, người nam nhân ôn nhu lại quay về, mỉm cười nói với hắn: “Ta đã suy nghĩ cẩn thận, viên dược hoàn kia dùng không hợp lắm. Không bằng ngươi dùng viên này đi, vỏ bọc của nó cũng không dễ phá, nhưng một khi phá được rồi, tuy không lập tức trúng độc mà chết. Thời điểm bị kẻ khác cưỡng bức, nếu ngươi thật sự có ý muốn chết, vậy hãy đem viên dược hoàn này cắn vỡ, sau khi cả hai cá nước thân mật, toàn thân lập tức thối rữa mà chết. Dĩ nhiên, ngươi cũng sẽ chết, nhưng không lập tức phát tác, mà phải đợi đến nửa hoặc một tháng sau. Ta không chắc ngươi có nguyện ý dùng dược này hay không, tóm lại cứ để lại cho ngươi đi.”

Nam nhân nói xong, lập tức dùng khăn công phóng đi thật xa. Lãnh Lạc không chút do dự đem dược hoàn giấu vào trong kẽ răng.

Lúc này, nhìn bản mặt *** tà của Nhị thiếu Cầu gia, lòng hắn đã nổi lên sát ý, không chút sợ hãi mà ép chặt hàm răng, cắn vỡ dược hoàn giấu trong miệng. May mắn thay, mặc dù thân thể không dịch chuyển

được, nhưng miệng lưỡi vẫn còn hoạt động tốt. Không lâu sau, một cốc vị ngọt chảy xuống cuống họng, Lãnh Lạc biết đây chính là loại độc được mà người nam nhân kia tặng cho hắn.

Trong phòng được đốt mê hương khiến thân thể người ta vô lực. Nhị thiếu Cửu gia rất chú trọng tình thú, bình thường trước khi bắt kẻ khác cùng mình gian ***, luôn ngại không đạt được hứng tình tuyệt đối, cho nên dùng mê hương khiến cho đối phương cả người xụi lơ, mặc dù bị làm đến đau muốn ngắt đi, nhưng vẫn như trước tỉnh táo.

Y phục dần dần bị cởi bỏ, Lãnh Lạc chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, trong đầu hiện ra nụ cười của Mộ Dung Minh Giản, bên tai là thanh âm sũng nịch của y: “Lạc, ngươi là bảo bối quý giá nhất của ta. Ta sẽ luôn cưng chiều ngươi, đối với ngươi thật tốt, bảo vệ không để ngươi chịu bất cứ thương tổn nào.”

Đây là lời thổ lộ mà Mộ Dung Minh Giản nói với hắn trong đêm điên cuồng cuối cùng của hai người.

Trên mặt Lãnh Lạc dần hiện ra nét cười thỏa mãn, trong tâm lặng lẽ thì thầm: Vĩnh biệt Mộ Dung. Có lẽ người không biết ta thích người nhiều bao nhiêu, cũng chưa rõ người từng mang đến cho ta vui vẻ, hạnh phúc nhường nào. Nhưng không sao, quãng thời gian trước đây vậy là đủ rồi. Nguyện trời xanh bảo hộ người an bình, vui vẻ cả một đời này. Đúng thế, người nhất định có thể bình an, vui vẻ cả đời, nhất định là vậy...

Lòng ngực lại nhói đau một trận, nhưng Lãnh Lạc không làm ra bất cứ phản ứng gì, tâm trí hắn đã bay xa ngàn dặm, tràn ngập là gương mặt anh tuấn, nụ cười ôn nhu của Mộ Dung Minh Giản. Hắn chợt cảm thấy nếu có thể cứ như vậy chết đi, thực sự là một loại hạnh phúc xa xỉ.

Chẳng qua, đáng tiếc nhất là Bích Nhân tiên đan hắn tốn thật nhiều công sức mới lấy được không thể đích thân giao cho Mộ Dung Minh Giản. Cũng may, vì nó quá nhỏ, cho nên thời điểm Nhị thiếu thô bạo cởi quần áo hắn, hoàn toàn không nghĩ tới trong đó còn giấu giếm thứ gì.

Quả nhiên, Nhị thiếu Cửu gia thật sự hăng hái, nóng lòng thoát sạch y phục trên người Lãnh Lạc. Song, chưa kịp cởi đến dây lưng, cửa lớn bất ngờ “rầm” một tiếng bị đập văng. Vừa quay đầu nhìn lại, Lãnh Lạc không khỏi sợ mất hồn, chỉ thấy Mộ Dung Minh Giản như thần tiên trên trời đứng nơi đó, mắt nhìn chăm chăm hắn, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Lạc,ta tới cứu ngươi đây. Lạc... Chờ ta...”

“Ngươi... Ngươi sao lại chưa chết?”

Không hổ là cao thủ, mặc dù bị dọa bay sạch hồn vía, Nhị thiếu Cửu gia rất nhanh đã khôi phục tinh thần, trong lòng thâm mắng đám nữ nhân Bách Hoa Lâm quá mức vô dụng.

Gã nhíu mày, nhìn Lãnh Lạc không thể nhúc nhích nằm trên giường, bất ngờ lộ ra nụ cười, ha hả nói: “Mộ Dung Cung chủ, nhân vật xuất sắc như ngươi, sao lại vì một thứ phế phẩm từng bị ngàn người kỳ vọng mà đi kết thù với ta? Ngươi đây chính là minh nguyệt trên...”

Không đợi cho gã nói hết câu, đao sắc của Mộ Dung Minh Giản đã ra khỏi vỏ. Cũng may, Nhị thiếu sớm

chuẩn bị từ trước, võ công cũng là loại không kém cỏi, khó khăn tránh đi một đao bất ngờ này.

“Mẹ kiếp Mộ Dung Minh Giản kia, người thân là Ma Cung Cung chủ, thế nhưng không nói không rằng chạy đến khó dễ ta, người cho rằng ông đây sẽ sợ người chắc?” Nhị thiếu Cửu gia rống to, lập tức rút ra nhuyễn kiếm tùy thân, cùng Mộ Dung Minh Giản giao đấu.

“Ta vốn không cùng súc sinh nói chuyện. Nhưng vì Lạc, ta nhất định sẽ giết người.” Mộ Dung Minh Giản dùng thanh âm cứng nhắc để nói chuyện, đao pháp hạ thủ lại tăng thêm vài phần sức mạnh. “Roạt” một tiếng, đao hạ xuống, Nhị thiếu gia kêu lên đau đớn, một bên đầu vai bị máu nhuộm đỏ.

Giang Lai chạy tới sau, nhú mào thu hết cảnh tượng này vào trong mắt. Cậu không nghĩ tới Cung chủ nhà mình còn có thể nói được những lời như vậy, mặc dù không còn chứa đựng tình cảm dằng trảo lúc trước, nhưng lại... Nhưng điều này so với dự đoán vẫn tốt hơn rất nhiều. Chẳng lẽ, Lãnh Lạc có thể khiến Cung chủ yêu đến loại trình độ không thể dứt ra như vậy sao? Ngay cả được của Miêu Cương Động chủ cũng không thể khiến y lãng quên tình yêu sâu sắc dành cho tên kia a?

Lãnh Lạc trăm triệu lần không nghĩ tới kiếp này còn có thể gặp lại Mộ Dung Minh Giản. Mặc dù bộ dáng của y có chút quái dị, nhưng đối phương đã tránh thoát khỏi bẫy rập của đám người Thanh đại tỷ, bình an sống sót. Điều này đối với Lãnh Lạc mà nói, chính là đại kinh hỉ ngoài ý muốn.

Những điều khác, hẳn hoàn toàn không muốn nghĩ nữa, ánh mắt chỉ muốn theo thật sát đối phương, tham lam thu hết toàn bộ thân ảnh màu trắng ngoài viện. Đó là bóng hình người hắn yêu nhất đời này.

Sau khi dùng được, công lực Mộ Dung Minh Giản hiện tại tăng lên gấp nhiều lần, dĩ nhiên, ba ngày sau ngược lại đại thương nguyên khí. Nhưng bất kể trong thời điểm này, y so với Nhị thiếu Cửu gia vẫn cao tay hơn mấy lần.

Nhị thiếu Cửu gia thân là võ lâm thế gia, công phu khó lường, hiển nhiên không dễ đối phó. Nếu Mộ Dung Minh Giản trong trạng thái bình thường, đối phương có thể chống đỡ hơn ngàn chiêu. Nhưng lúc này, công lực y đâu chỉ tăng lên gấp đôi, cho nên không đợi tới ba trăm chiêu. Sơ hở vừa xuất hiện, gã lập tức bị Mộ Dung Minh Giản chém cho đầu lìa khỏi cổ.

Lãnh Lạc nằm trên giường kinh ngạc theo dõi trận đấu, với bản lãnh của hắn, đương nhiên không cách nào thấy rõ thân ảnh của hai người, chỉ cảm giác cả hai đang hết sức liều mạng. Nước mắt hắn cũng theo đó lăn dài, ầm ập trong lòng thoát cái bùng lên. Yêu thương cả đời này chưa từng nhận được, Mộ Dung Minh Giản đều dành tất cả cho hắn, thậm chí vì mình mà liều mạng với Nhị thiếu Cửu gia khó chơi kia.

Mộ Dung Minh Giản thu chiêu, đi tới trước mặt Lãnh Lạc, ánh mắt đăm đăm nhìn hắn, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Lạc, Lạc là của ta.” Sau đó y cúi người xuống, không ngừng hôn lên trán đối phương, từng chữ từng chữ nói ra: “Lạc, ta nhất định phải đến cứu người.”

Nụ cười của Lãnh Lạc thoáng chốc cứng lại, Mộ Dung Minh Giản lúc này cho hắn cảm giác không được bình thường cho lắm.

Giống như nhìn thấu được nghi ngờ của hắn, Giang Lai thở dài, tiến lên một bước rồi nói: “Cung chủ bị người của Bách Hoa Lâm quần chân, còn sử dụng mị dược vô cùng lợi hại, vì muốn sớm quay về cứu người, y đã nuốt vào đan dược do Miêu Cương Động chủ tặng. Dược kia giúp áp chế thất tình lục dục, chẳng qua sau khi ăn vào, mặc dù có thể áp chế mị dược kia, Cung chủ ngoại trừ công lực đột ngột tăng vọt, nhưng so với hoạt tử nhân lại không khác là bao.”

Hai mắt Lãnh Lạc tròn tròn đến mức tối đa. Hắn vốn muốn liều mạng nắm chặt tay Mộ Dung Minh Giản, nhưng ngay cả một cánh tay cũng nâng không nổi.

Giang Lai lại tiếp tục nói: “Không chỉ như thế, ba ngày sau khi dược này mất công hiệu, Cung chủ sẽ khôi phục như bình thường, nhưng khi đó công lực sẽ bị tổn hao quá nửa, chỉ sợ một tên thủ hạ như ta y cũng không chống đỡ được quá trăm chiêu. Bất quá, Lãnh Lạc người cứ yên tâm, vẫn còn rất nhiều người có thể bảo vệ Cung chủ, chỉ cần người luôn ở bên cạnh y, hết thầy rồi sẽ bình an vô sự thôi.”

Dừng lại một chút, cậu không nhịn được mà nói thêm: “Sau khi nuốt viên dược hoàn kia, vốn dĩ phải hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả thất tình lục dục, không có bất cứ suy nghĩ gì trong đầu, song y suốt cả một đường đi, vì không để quên mất người, vẫn luôn lẩm nhẩm tên người cho đến hiện tại. Lại thêm hôm nay, với thái độ ôn nhu dành cho người thế này, phải nói thật sự là kỳ tích. Nếu không phải yêu vô cùng sâu đậm, đến mức khắc cốt ghi tâm, sao có thể được như vậy? Khó trách Cung chủ không sợ quên mất người, chính bởi vì y biết tình cảm của chính mình dành cho người thật sự sâu đậm a.”

Giang Lai nói đến đây, không nhìn được thở dài một tiếng, lại phát hiện ánh mắt Lãnh Lạc như đang cầu cứu mình. Cậu ban đầu ngẩn ra, sau đó chợt tỉnh ngộ, rồi mới nhớ phải giúp đối phương giải huyết đạo.

Sau khi tứ chi được trả tự do, Lãnh Lạc lập tức vươn tay vuốt ve khuôn mặt của Mộ Dung Minh Giản. Động tác vô cùng cẩn thận, như thể sắp cùng người thương trải qua sinh ly tử biệt.

Giang Lai lặng lẽ lui ra ngoài, đem khoảng không gian nhường lại cho đôi tình nhân mới vừa trải qua một kiếp nạn.

“Tên gốc tử này. người biết gì không hả? Ta... Ta căn bản không xứng với người, người... Cho dù liều mạng, tổn thất công lực, căn bản là không đáng giá. Ta...là thiên hạ đệ nhất hèn hạ, ti tiện, người... Người sao lại đối xử với ta như vậy, người làm ta... Người làm ta không cách nào buông tay được, cho dù có xuống cửu tuyền cũng chẳng thể yên ổn.”

Vừa nói xong, hắn liền móc trong ngực ra viên Bích Nhân tiên đan kia, nhẹ nhàng nhét vào trong miệng Mộ Dung Minh Giản.

Thấy đối phương ngậm miệng lại, giống như muốn cự tuyệt, Lãnh Lạc khẽ mỉm cười, vươn tay vuốt ve hai편 môi đỏ mọng, nhẹ nhàng nói: “Mộ Dung, tên gốc tử này, ăn viên tiên đan này đi, công lực bị hao tổn thì có là gì? Nó có thể giúp người tăng cường công lực. Đến lúc đó, người vẫn là Mộ Dung, là Mộ Dung đại hiệp oai phong lẫm liệt, Ma Cung Cung chủ...”

Ánh mắt cứng ngắc của Mộ Dung Minh Giản dần lộ ra tia ấm áp, khóe miệng kéo thành nét cười như trẻ

nhỏ. Y há miệng, đem viên Bích Nhân tiên đan nuốt xuống, sau đó còn há to miệng cho Lãnh Lạc nhìn, ý bảo mình đã ăn hết.

Lãnh Lạc ôm chậm lấy thân thể vẫn còn chút cứng còng của Mộ Dung Minh Giản, nước mắt như châu sa rơi xuống thành dòng. Hắn níu chặt bả vai Mộ Dung, rống lên thất thanh.

Vừa khóc, Lãnh Lạc vừa tuyệt vọng kêu than: “Mộ Dung, hãy sống cho thật tốt, phải sống thật tốt, coi như thay ta, sống thật tốt. Đừng nghĩ đến ta nữa, người ngay cả tiên nữ trên trời còn rất xứng. Sau này sẽ có rất nhiều người yêu thương người, nhất định có rất nhiều kẻ so với ta còn xinh đẹp, ôn nhu hơn, tốt hơn trăm ngàn lần, yêu thương người...”

Giang Lai vừa nghe được tiếng khóc thất thanh, vội vàng chạy trở về, lại phát hiện sắc mặt Cung chủ đỏ như máu. Khiếp đảm một phen, cậu đang định hỏi xem chuyện gì vừa xảy ra lại thấy Mộ Dung Minh Giản cười rộ lên, ôn nhu nói: “Lạc, đừng hăm hại người khác vậy chứ. Cho dù có thêm thật nhiều yêu thương ta, nhưng ta trước sau chỉ yêu mình người. Nếu để ta cô phụ những người đó, người cũng phải gánh một phần nghiệp chướng đấy.”

“Cung chủ...” Giang Lai mừng rỡ gọi to, tuy rằng chưa rõ vì sao Cung chủ nhà mình có thể khôi phục lại trạng thái bình thường, lại thấy Mộ Dung Minh Giản nâng lên gương mặt đầm đìa nước mắt của Lãnh Lạc, sau đó hôn xuống, rồi cười nói: “Đúng thế, chính nhờ Lãnh Lạc đấy. Hắn đã đền bù đủ cho ta rồi. Một viên Bích Nhân tiên đan, so với tuyệt phẩm Tinh Nguyệt không hề thua kém. Ta hôm nay đã không còn bất trắc gì nữa.”

Giang Lai đang mừng vui, chợt nghe Mộ Dung Minh Giản lại thở dài một tiếng, “Lạc cái tên ngốc này, Bích Nhân tiên đan đỏ như chu sa thể này, nhất định là được hái không quá năm canh giờ, người... Người ở đâu phát hiện được nó vậy? Người sở dĩ không chịu rời đi sớm chính vì chờ hái nó sao?”

Lãnh Lạc được thỏa mãn ngắm nhìn Mộ Dung Minh Giản, chỉ khẽ nói: “Người quản làm gì ta từ đâu lấy được nó? Hôm nay thật vất vả mới gặp lại nhau, người còn không mau mau mang ta rời khỏi nơi này. Người có biết không, ta... Ta từng phải ở nơi này...”

Một câu này còn chưa kịp nói xong đã bị Mộ Dung Minh Giản che miệng lại, chỉ nghe y dịu dàng nói: “Lạc a, chuyện đã qua, ta cũng biết hết cả rồi. Người không cần nghĩ ngợi nữa. Từ này về sau, ta sẽ khiến người hoàn toàn quên mất hết thấy những thứ từng xảy ra ở nơi này. Ta nhất định sẽ khiến cho người hạnh phúc đến nỗi quên sạch quá khứ trước kia.”

Mộ Dung ngu ngốc này, chúng ta còn có sau này sao? Ta... Nhiều nhất cũng chỉ thể cùng người thêm một tháng mà thôi.

Lãnh Lạc vừa nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy tim bị dao cắt qua một đường, nhưng trên mặt vẫn tươi cười tự nhiên: “Đương nhiên sẽ quên. Ta biết, chỉ cần ở lại bên cạnh người, ta lại có thể là Lãnh Lạc, vừa tham tiền lại sợ chết, là Sơn đại vương thiện ác bất phân. Được lắm, Mộ Dung a, chúng ta nhanh đi nào. Không phải người còn muốn trở về Ma Cung sao? Đám tiểu tử xấu xa dám bỏ rơi ta, ta nhất định phải dạy dỗ lại không tha tên nào.”

Giang Lai cười nói: “Ai bảo lúc trước ngươi diễn thật đến vậy, khiến cho các huynh đệ cứ nghĩ rằng thủ lĩnh mà bọn họ theo chân mấy năm nay là tên lòng dạ hiểm ác, cho nên mới trở nên lãnh tâm đi?”

Trong lúc trò chuyện, Mộ Dung Minh Giản đã ôm được Lãnh Lạc ra khỏi phủ trạch của Cửu gia. Đám ác nô đạo trước từng bị Giang Lai hung hăng dạy dỗ một trận. Hôm nay, Nhị thiếu Cửu gia đã chết, bọn chúng giống như cây đổ bầy khỉ tan, sớm đã chạy trốn không còn bóng dáng.

Bọn họ vốn định về thẳng Minh Giản Ma Cung, ai ngờ trên đường lại gặp được thiếp thân thị tỳ Thu Hàn chuyên xử lý sự vụ trong cung, đang cầm quyền trượng của Tây Môn Đoạt Hồng Cung chủ, cho nên Mộ Dung đành để Thu Hàn mang mọi người trở lại Minh Giản Ma Cung. Trong khi đó, một mình y cùng Lãnh Lạc và Giang Lai lên đường đến Tổng Cung.

10. Chương 10

Bất quá, chỉ qua bảy tám ngày, Mộ Dung Minh Giản liền phát giác Lãnh Lạc có gì đó không đúng.

Ái nhân thường ngày luôn thích ngủ li bì, một giấc cũng phải kéo suốt năm sáu canh giờ. Còn chưa nói, rõ ràng khí trời cũng không tính là quá mức rét lạnh, nhưng y phục trên người lúc nào cũng đầy cộm, từ cổ đến chân phủ kín không thừa một khe. Bình thường lúc cả hai thân mật trong phòng trọ, tuy rằng hẳn rõ ràng động tình, nhưng luôn tìm đủ mọi lý do cự tuyệt.

Mộ Dung Minh Giản tuy rằng không quá thông thạo y thuật, nhưng vẫn biết được mạch của Lãnh Lạc vẫn hết sức bình thường, không giống biểu hiện có bệnh trong người. May mắn, lộ trình chỉ còn cách Tổng Cung hai ngày đường. Ngoại trừ thích ngủ, người cũng không phát hiện triệu chứng khác thường, dù sao danh y trong Tổng Cung cũng không thiếu, chỉ cần đến được đó liền có cách xem bệnh kỹ càng hơn.

Ngày hôm đó, mắt thấy đã gần đến Tổng Cung rồi, Mộ Dung Minh Giản liền đánh thức Lãnh Lạc dậy, rồi nhìn đối phương chuẩn bị mặc thêm y phục bên ngoài. Trong lòng khê động, y lặng lẽ đứng bên cạnh xem trộm, nhưng vừa nhìn đến thì lập tức chấn kinh, trên làn da trắng nõn ngày nào giờ đây lại xuất hiện rất nhiều vết ban màu nâu to bằng móng tay người.

Còn chưa hết kinh ngạc, y chợt thấy Lãnh Lạc mở to hai mắt, ảm đạm cười với mình một cái, rồi khê nói: “Mộ Dung a, ta sắp phải đi rồi. Ta biết không thể giấu diếm ngươi lâu được, chính mình đang định tìm một cơ hội lặng lẽ rời đi, nhưng lại bị ngươi canh chặt quá, kế hoạch thoát thân mãi chẳng thành. Ngươi đừng quá khổ sở, đời này ai không phải chết a? Trước khi chết vẫn có được yêu thương chung tình của ngươi, thật sự là phúc phận to lớn của cả đời ta rồi. Ngươi nếu thật sự yêu ta, vậy cứ để ta thống khoái đi, thay ta bớt đi nỗi đau thân xác thôi rửa. Hoặc chẳng chẳng đành lòng, vậy ngươi hay đem ta chôn ở phụ cận Ma Cung. Nếu vẫn vương vấn đoạn tình cảm này, thanh minh mỗi năm mang chút giấy bạc đốt cho ta là được. Đợi đến lúc cảm tình phai nhạt rồi, ngươi không cần phải đi nữa. Ta dưới cửu tuyền, biết ngươi có thể yêu thương được kẻ khác, liền an tâm đi đầu thai rồi...”

Nói tới đây, hai mắt đã nhắm lẹ, thanh âm nghẹn ngào không thốt lên lời được nữa.

Nghe đối phương nói xong, Mộ Dung Minh Giản một phen hồn vía bay mất, sau lại bắt đầu hỏi dồn chuyện gì đã xảy ra. Đợi đến khi nắm rõ tình hình, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu y chính là chạy đi tìm Tây Môn Đoạt Hồng hỏi xin Tinh Nguyệt. Ngay lập tức, y lệnh cho Giang Lai liều mạng thúc ngựa, không tới nửa ngày bọn họ liền đến trước đại môn của Tổng Cung.

Ảnh vệ canh gác đại môn đã hơn một năm không thấy lại cảnh tượng các vị Ma Cung Cung chủ điên cuồng như vậy, cho nên toàn bộ chỉ có thể ngây người, nhìn lướt qua quyền trượng một cái. Liền sau đó, Mộ Dung Minh Giản nhanh chóng ôm Lãnh Lạc nhảy xuống xe ngựa, ngay cả đại môn cũng không thèm, trực tiếp nhảy tường chạy vào bên trong.

Ảnh vệ gác công chỉ có thể ôm hận núp trong tối, giậm chân mắng to Minh Giản Cung chủ quá gian trá. Bởi vì kinh công không bằng người ta, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người đã cách thật xa.

Tây Môn Đoạt Hồng đang cùng Hoa Kính Hương chơi cờ vây trong phòng, vui vẻ cười nói: “Này mới đáng là sống. Minh Giản đáng ra phải đến rồi chứ, chẳng biết thế nào lại trễ như vậy. Chẳng lẽ y có ái nhân rồi, cho nên không thèm tới gặp ta nữa?”

Lời còn chưa nói xong, người nào đó liền nghe được tiếng rống kinh thiên động địa vang lên ngoài viện. Tây Môn Cung chủ tay hạ cờ run rẩy, con cờ sắp đánh cạnh một tiếng rơi xuống bàn cờ.

Lẽ ra, Tây Môn Đoạt Hồng cũng thuộc hàng cao thủ đứng đầu, định lực tuyệt đối hơn người. Mộ Dung Minh Giản cho dù lớn tiếng khiếp hãi đi nữa, cũng không thể bị dọa thành bộ dạng này. Sở dĩ, vị nào đó thất thố như vậy, hẳn là vì trong quá khứ bị mất bốn viên Tinh Nguyệt, mà hôm nay nghe được tiếng rống của Mộ Dung Minh Giản, cảm giác tương tự lại sắp bị đòi Tinh Nguyệt lần nữa.

Vội vàng chạy ra khỏi phòng, Tây Môn Đoạt Hồng lập tức trông thấy Mộ Dung Minh Giản ôm Lãnh Lạc quỳ gối bên ngoài, vừa mở miệng liền hết sức thẳng thắn, còn rống đến điếc tai: “Đoạt Hồng, mau cho ta Tinh Nguyệt cứu người a.”

Tây Môn Đoạt Hồng suýt chút nữa cũng nôn ra máu, cổ hết sức mới nuốt xuống được, tức giận chỉ thẳng mặt đối phương mắng to: “Đúng là không có tiền đồ mà. Ta gọi ngươi sang bên này luyện công, là muốn huynh đệ cùng nhau vui vẻ thăng tiến. Ngươi thì sao, ngược lại chạy sang đây đòi tiện nghi ta. Nếu ngươi cần Tinh Nguyệt giải độc, được thôi. Còn nếu được để cho kẻ trong lòng ngươi, vậy cho dù có phá nát nơi này cũng mơ đi.”

“Ta không phục, tại sao không cho ta được a? Bốn tên kia xin được không phải vì để cứu người sao? Ngươi vì lý gì cho bọn họ? Nghe bảo Lâm Nhiên thậm chí còn không đưa người tới, chỉ gửi đi sáu phong huyết thư, ngươi liền hào phóng đem Tinh Nguyệt đưa đến tận Lâm Nhiên Ma Cung. Thế vì sao hôm nay ta không thể? Chẳng lẽ ta là con mẹ kế sao? Ngươi nếu cảm thấy ta không đủ lòng thành, vậy nơi này có đao a! Lâm Nhiên không phải chỉ có sáu phong huyết thư sao? Không việc gì, ta liền tặng ngươi sáu bồn huyết tươi.”

Mộ Dung Minh Giản đã sớm biết Tinh Nguyệt không phải dễ lấy. Nhưng dù sao, trước đó đã có bốn tên thành công xin được Tinh Nguyệt, y khốc lóc om sòm, ăn vạ các kiểu hẳn cũng đạt được mục đích thôi. Vừa nói xong, Mộ Dung Minh Giản lập tức đặt Lãnh Lạc vào trong lòng Hoa Kính Hương, sau đó từ sau

lưng rút ra thanh đao của mình, nhắm thẳng cổ tay mà hạ xuống.

“Các người đều là một đám chết tiệt...” Tây Môn Dung chủ trong lòng đã tức đến điên mất, đang ra tay giữ lại thanh đao của Mộ Dung Minh Giản thì lại nghe Hoa Kính Hương bên cạnh “a” một tiếng, thanh âm có chút kinh ngạc: “Đứa nhỏ này, ta nhìn cảm giác thật quen mắt. Đoạt Hồng a, người xem có phải thiếu niên chúng ta gặp năm ấy không?”

Tây Môn Đoạt Hồng cũng nhìn sang, cau mày suy nghĩ hồi lâu, rồi cũng do dự gật đầu: “Hình như có chút quen mắt. Nhưng chuyện của mấy năm trước rồi, ai lại nhớ kỹ được a.”

“Đoạt Hồng, người không biết đầu. Ta thật sự nợ hãn một mạng. Nếu không nhớ có hãn, chẳng biết hôm nay ta đã thành ra dạng gì rồi.”

Mộ Dung Minh Giản mắt thấy kế hoạch ăn vạ của mình còn chưa đủ thuyết phục, lập tức thay đổi chiến lược, bày ra bộ dạng ủ rũ, đem chuyện y cùng Lãnh Lạc như thế nào quen biết, rồi yêu nhau, chia ly, đoàn tụ, toàn bộ kể lại một lần. Nhất là đoạn Lãnh Lạc đem Bích Nhân tiên đan cho mình ăn, mặc dù thân y cũng trúng phải kịch độc, nhưng lại không hề khoa trương nghĩ cho bản thân. Đợi đến khi chuyện kể xong, Hoa Kính Hương bên cạnh đã sớm không nhìn được nước mắt lưng tròng.

Ngay cả Tây Môn Đoạt Hồng cũng có chút cảm động, lầm bầm nói: “Đúng là một con người có tình. Trước đây hãn thật sợ chết, cũng cần rằng chịu đựng loại chuyện nhục nhã kia. Nhưng hiện tại, dù bản thân trúng kịch độc cũng không chịu dùng đến Bích Nhân tiên đan. A, xét về phần tình cảm này, quả thật đáng cho ta cứu hãn một mạng.”

Tây Môn Đoạt Hồng chịu ơn cứu người, một phần là vì bội phục tình cảm Lãnh Lạc dành cho huynh đệ nhà mình. Mặt khác, trong lòng gã cũng thâm biết, người này cần cứu phải cứu, mà không muốn cứu cũng phải cứu. Ái nhân bên cạnh đã vì đoạn tình cảm này mà khóc thất thanh rồi, hiện tại chỉ có một cách xuất thủ cứu người mới có thể ngừng được nước mắt của Kính Hương nhà gã thôi. Nếu còn tiếp tục trì hoãn nữa, gã nhất định sẽ bị mắng là vô nhân tính mất.

Hoa Kính Hương bên cạnh chần chờ hồi lâu, cuối cùng không nói tiếng nào, chỉ ôm Lãnh Lạc nổi gót Tây Môn Đoạt Hồng đi vào trong phòng, sau đó thấp giọng nói: “Hãn trúng một loại độc hết sức cổ quái, ngoại trừ người của Bách Hoa Lâm, ta thật không nghĩ ra kẻ nào có khả năng luyện được thứ độc tinh tế thế này.”

“Lại là Bách Hoa Lâm. Nhất định có một ngày, ta sẽ đem đám địch nhân kia nhỏ cỏ tận gốc.”

Tây Môn Đoạt Hồng vừa tức giận, vừa thề thốt, sau đó mang ra Tinh Nguyệt trân quý, rồi đỡ dành Hoa Kính Hương tiếp: “Người ra ngoài bồi Minh Giản đi, bảo y đừng gấp gáp. Độc này tuy rằng kỳ quái, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian. Chỉ có Lãm Nhiên tốt nhất, chỉ cần mang Tinh Nguyệt tới nơi thôi. Còn đám tiểu tử kia, ta chẳng những phải xuất ra được, còn phải thay bọn họ động thủ. Nếu không phải thấy bọn họ quá mệt mỏi rồi, ta mới không cần tốt bụng như vậy.”

Hoa Kính Hương dịu dàng cười một cái, lắc đầu nói: “Người a, chính là chỉ có miệng lưỡi cứng rắn thôi.”

Nói xong, người nào đó liền rời khỏi phòng, lại thấy Mộ Dung Minh Giản đang ngoan ngoãn chờ bên ngoài, mắt ngược nhìn mây trắng trên trời.

“Đừng quá lo lắng. Mọi chuyện sẽ rất nhanh tốt lên. Người có bao giờ thấy thứ độc nào mà Tinh Nguyên không thể giải được sao?” Hoa Kính Hương thấy y vẫn luôn lo lắng cho Lãnh Lạc, liền nhẹ nhàng an ủi, rồi lệnh cho một nha đầu gần đó dâng lên điểm tâm cùng trà.

“Kính Hương này, ta và Lãnh Lạc, coi như đã trải qua một kiếp nạn sinh tử. Người nói xem, sau này, chúng ta sẽ hạnh phúc thật lâu bền chứ?” Mộ Dung Minh Giản bỗng nhiên lên tiếng, trên mặt y là nét cười mê muội.

“Nhất định sẽ chỉ có hạnh phúc thôi. Kiếp nạn đã qua, ông trời cũng hiểu lòng các người, nhất định chỉ còn xuân sắc khôn cùng đi.”

Hoa Kính Hương mỉm cười, sau đó chọc chọc người Mộ Dung Minh Giản: “Đang cười thâm sao? Các người còn cả mấy cái mười năm nữa, sau kiếp nạn chính là hạnh phúc, còn nghĩ ngợi gì nữa.”

Nụ cười ngưng đọng trên gương mặt tuyệt mỹ. Hoa Kính Hương cũng ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, trong miệng lầm bầm: “Đúng thế. Nhất định sẽ hạnh phúc. Tất cả mọi người đều được hạnh phúc, hạnh phúc luôn mãi, qua thật nhiều năm, tận khi già đi, mãi đến lúc nhắm mắt, rồi tiến vào luân hồi...”

Thanh âm ngày càng tản đi thật xa, rồi tiêu tán vào trong gió thu.

Hoàn chính văn

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 : Cuộc Sống Mới

Từ sau khi được Tây Môn Đoạt Hồng cứu sống, rồi được Mộ Dung Minh Giản mang về Minh Giản Ma Cung, Lãnh Lạc liền bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Hết thấy những thứ ở Ma Cung đối với hắn đều vô cùng mới lần. Nhớ lần đầu tiên khi vừa bước xuống xe ngựa, người nào đó bị kiến trúc đồ sộ của đại môn dọa cho há hốc miệng, khiến cho Mộ Dung Minh Giản phải che miệng cười trộm thật lâu.

A, tại sao phải có động tác che miệng quá mức đàn bà như vậy? Chẳng qua là vì, nếu không che miệng mà vô tình cười thành tiếng... Mộ Dung Cung chủ nhất định sẽ phải chịu bạo lực gia đình a.

Đương nhiên, nắm đấm của Lãnh Lạc đối với một thân võ công cao cường của Mộ Dung Cung chủ mà nói, uy lực tuyệt đối không hơn được chút “mưa rào” quất vào mặt. Song, đây không tính đến vấn đề có đau hay không, mà lại liên hệ mật thiết với việc mặt mũi nam nhân.

Mọi người nghĩ xem, Ma Cung không hề vắng vẻ như trong sơn trại, một công việc đơn giản thôi cũng do mười mấy hai chục người cùng làm, nhiều lúc, chỉ cần đi dạo một vòng, có thể chạm mặt nhiều người hơn cả các loại côn trùng, bò sát.

Trong Ma Cung khắp nơi đều là hạ nhân, tính tương đối ra, chỉ cần đi không quá mười bước có thể gặp được ba bốn người rồi. Vị nào đó đường đường là Ma Cung Cung chủ, lại bị Lãnh Lạc đánh tới tấp như vậy, cho dù y không đau, nhưng cũng đau thay cho đám hạ nhân kia suốt một buổi sáng. Dù sao thì động tác nắn khớp bị trật cũng đau lắm a.

Ngày hôm ấy, Mộ Dung Minh Giản cùng ái nhân cùng đi dạo đến một đoạn giả sơn vắng vẻ sau hậu viện, thời điểm cả hai đang kề sát nhau khinh khinh ta ta, ôn lại quãng thời gian hạnh phúc dạo trước, Mộ Dung Cung chủ bất giác cười rộ lên, ngược lại lập tức chọc cho Sơn đại vương lông toàn thân dựng đứng.

Bởi vì, Mộ Dung Minh Giản bình thường vẫn luôn giấu cột bộ dáng nhà quê lên phố của Lãnh Lạc. Hành động này sẽ theo thói quen mỗi ngày hai lần, cuối cùng vào một buổi nọ, Lãnh Lạc của chúng ta đã hình thành chứng vọng tưởng. Mà bệnh trạng cụ thể chính là: Bất kể Mộ Dung Minh Giản ở nơi nào đó cười lên, chỉ cần là hành động không rõ lý do, liền bị Lãnh Lạc khép vào tội trêu chọc mình. Còn kết quả sao, đương nhiên là lãnh đủ một trận quả đấm của người nào đó rồi.

Theo lời Lãnh Lạc lúc hai người ở trong phòng riêng là: “Dù sao ngươi cũng không biết đau, cùng lắm thì lên giường ta lại bồi thường cho ngươi là được.”

Sơn đại vương bị chọc đến toàn thân lông dựng ngược, một trận nắn đấm như mưa rào ào ào giáng xuống. Quả thật không đau, hơn nữa cảm giác lúc chạm vào cơ thể còn rất thoải mái, không khác mấy hành động đấm bóp nha. Mộ Dung Cung chủ nhìn lướt hai bên, phát hiện không còn kẻ nào khác, liền bày ra vẻ thỏa mãn, lấy thân hứng đòn của Lãnh Lạc.

Không nghĩ tới, Lãnh Lạc vừa đánh xong chưa bao lâu, tức giận còn chẳng kịp rút hết, phía bụi rậm bên trái bất ngờ chui ra ba vị hoa tượng (người làm vườn) run rẩy bầy. Nhìn bộ dáng chột dạ của bọn họ, kẻ gốc cũng biết cảnh tượng vừa nãy nhất định đã bị xem hết từ đầu đến cuối.

Mộ Dung Minh Giản tức a, thầm nghĩ, ta đã trốn tới địa phương thanh tĩnh này, vậy mà mở mắt ra vẫn lọt tới mấy tên âm hồn bất tán này, nhìn người ta bị đánh rất vui sao?

Xem xem, gần đây ta kiêu gì cũng không sai sử được đám này nữa mà. Hôm trước, chỉ có mỗi việc nhờ Thu Hàn lấy cho ta chén cháo gà, vậy mà đám tiểu tử trong trừu phòng dám từ chối không làm.

Mộ Dung Cung chủ nghĩ tới đây, lấy hết uy nghiêm rồng lớn một tiếng: “Đúng lại đó cho ta.”

Lời vừa vang lên, ba hoa tượng càng cuống chân trốn nhanh hơn, đồng thời rớt rít không ngừng: “Cung chủ a, bọn ta có chuyện gấp a.” Trong lòng nhủ thầm phải nhanh nhanh thoát thân nha.

Mộ Dung Minh Giản tức lại thêm tức, nghĩ thầm trong bụng: Được lắm a, trợn mắt nói dối cũng dám làm.

Đám hoa tượng mấy người còn chuyện gì quan trọng hơn việc này? Bách Hoa Lâm có tấn công vào đây cũng không tới phiên mấy người ứng chiến.

Mới nghĩ tới đó, chưa kịp rống thêm tiếng nữa, lập tức, cánh tay Lãnh Lạc đã mò tới bên hông y, đồng thời ái nhân cũng cười đến híp mắt: “Trương ca, Tần ca, Tiêu ca, làm gì gấp gáp thế, chẳng lẽ ba vị không đem Mộ Dung để trong mắt sao, ngay cả huynh đệ lâu năm là ta cũng không đoái hoài nữa?”

Lãnh Lạc còn chưa nói xong, ba người kia đã đồng loạt xoay người lại, cười gượng làm lành với Mộ Dung Minh Giản và Lãnh Lạc, mắt cũng chẳng dám ngẩng lên. Cung chủ phụ nhân là loại người gì, bọn họ sao dám nhìn thẳng, bằng không chẳng khác nào muốn tự tìm chết sao?

Lần này, hai lỗ mũi Mộ Dung Minh Giản tức đến phì phì nhả khí. Hay lắm, đám chết tiệt này, y gọi bọn họ, trốn còn nhanh hơn chân được bôi dầu, mồm lại liên tục nói có chuyện quan trọng phải làm. Vậy mà chỉ cần Lãnh Lạc gọi một tiếng, cả đám liền bày ra bộ dáng lấm lét như chuột, lập tức quay đầu không dám chạy nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, y thế nào cũng phải chấn hưng lại phụ quyền, mới có thể tiếp tục ra mặt quản đại sự trong cung nha.

“Nói xem, các người muốn chết kiểu nào?” Lỗ mũi Mộ Dung Minh Giản hừ lạnh một tiếng: “Muốn toàn thân hay không thì cứ nói. Nếu có lòng cầu xin, Bốn cung có khi sẽ thưởng cho cái quan tài. Còn những thứ khác, nói gì cũng vô dụng, quan tài mỏng chính là Bốn cung khoan hồng độ lượng lắm rồi.”

“Quan tài gì đó đều phải mất tiền, chuẩn bị một manh chiếu mỏng là đủ rồi.” Lãnh Lạc đứng bên cạnh bắt ngờ xen miệng. Mộ Dung Minh Giản nghe xong, liên tục gạt đầu, biến thành ba vị nào đó bên cạnh khóc không ra nước mắt. Bọn họ thầm nghĩ, phụ nhân của ta a phụ nhân, chúng ta vì ai mới rơi vào kết cục này chứ? Người ở đó còn không chịu giúp bọn này?

Nghĩ tới đó, cả ba không khỏi sâu sắc cảm nhận được một việc, cầu người còn không bằng dựa vào sức mình, chờ được cứu còn không bằng tự cứu. Cho nên, cả ba lập tức quỳ sụp xuống, cùng khóc lóc kêu van: “Cung chủ a, cầu ngài đừng giết người diệt khẩu. Vừa này chúng ta thật sự đang ngủ, không có nhìn thấy gì hết.”

“Ngủ trong bụi rậm, các người lừa heo chắc? Thật to gan mà, ngay cả Bốn cung cũng dám lừa. Được lắm, ngay cả manh chiếu rách cũng đừng hòng.” Mộ Dung Minh Giản cảm phần, chướng một cái về phía băng ghế, chỉ nghe được “rắc” một tiếng, một góc của băng ghế hóa thành phần vụn tiêu tán theo gió.

Ba người bị dọa sợ run cầm cập, thầm nghĩ chính mình nhất định xong đời rồi. Hôm nay xúi quẩy đụng phải chủ tử hai người, mạng nhỏ này xem ra không giữ được a.

Vừa nghĩ đến đây, bọn họ lại nghe Lãnh Lạc “a” lên một tiếng, sau đó nhảy dựng lên ngồi xuống đùi Mộ Dung Minh Giản, giữ chặt tay đối phương, la lớn: “Nói chuyện thì nói a, mắc gì lại phá hỏng băng ghế? Thứ này là đồ tốt, bây giờ thì thôi hỏng mất rồi, cho người đến sửa lại còn không phải sẽ tốn bạc sao? Người a, còn dám động nữa, bắt đầu từ bây giờ, trong vòng một canh giờ, hai cái móng vuốt này không cho phép lộn xộn nữa, khi nào hạ hỏa rồi mới cho tự do hoạt động.”

“Lạc a, ta đang giáo huấn hạ nhân đó. Nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ leo lên đầu ta mà ngồi.” Mộ Dung Minh Giản đỡ khóc đỡ cười. Bất quá ái nhân ngồi lên đùi mình, thân thể mềm dẻo rúc vào trong ngực, hai tay nhỏ nhỏ còn nắm chặt tay y, cảm giác thật sự không tệ nha.

“Bọn họ mới không dám bò lên đầu người ngồi đâu.” Lãnh Lạc bĩu môi, một câu này của Mộ Dung Minh Giản khiến hắn hiểu ra, lập tức quay đầu quay sang ba tên tội đồ là nguyên nhân sâu sa làm hỏng bằng ghế, chun cái mũi nhỏ một cái rồi kêu lên: “Được rồi, còn không mau nhanh lên, các người chẳng lẽ đợi Mộ Dung thật sự cắt xuống tứ chi của mình sao? Đi nhanh, đi nhanh a.”

Ba người được đại xá, lập tức chạy trốn chết. Mộ Dung Minh Giản ở đằng sau hô “đứng lại”, nhưng cả ba làm bộ không nghe được, đã sớm chạy mất dạng.

“Lạc a, nếu tiếp tục như vậy, người trong cung sớm muộn sẽ không biết ta là ai nữa.” Mộ Dung Minh Giản trừng mắt nhìn ái nhân nhà mình, lại thấy đối phương chớp chớp mắt giả vờ đáng thương, nhin không được mà cười thành tiếng.

Lãnh Lạc thấy y cười, lập tức được voi đòi tiên, hai chân cũng móc vào đầu gối người kia, sau đó ôm cổ người yêu, ha hả cười: “Không nhận ra người cũng chẳng sao, biết ta là được rồi. Yên tâm đi, Mộ Dung a, cho dù ngày nào đó ta thành công soán vị, nhiều nhất cũng chỉ chiếm bảo tọa của người, chứ tuyệt đối sẽ không đá người xuống giường đâu.”

“Ha, người còn muốn soán vị nữa?” Mộ Dung Minh Giản làm ra vẻ kinh ngạc, sau đó bày ra bộ dáng đằng đằng sát khí, rồi đứng bất dậy, hung hăng nói: “Không được, ta lập tức phải tháo xuống cánh tay của ba tên hoa tượng kia.”

“Được rồi, nói giỡn với người đó.” Lãnh Lạc đem Mộ Dung Minh Giản kéo trở lại, dùng chính mặt mình dán vào mặt đối phương, hì hì cười mờ ám: “Ta không phải muốn cứu ba tên kia, nhưng là vì giúp người tiết kiệm bạc đó. Người cũng không nghĩ tới, nếu thật sự giết bọn họ, cho dù không tổn quan tài mồng, chiếu quần gì đó, cũng phải mất công lau dọn, còn phải cho người đem ném ra phụ cận cho chó hoang sao? Huống chi, tính phí chôn cất, mai táng, rồi nhân công, vàng mã, còn có cả...”

Người nào đó đang lải nhải, nghe được Mộ Dung Minh Giản mỉm cười nhìn mình, cuối cùng im bặt. Sau đó, Lãnh Lạc chuyển thành ngại ngùng gãi đầu, nhưng lập tức lại bày ra bộ dáng hung ác, ngoài miệng trong yếu rống lên: “Nhìn... Nhìn cái gì hả? Ông đây nói tiết kiệm tiền cũng là tiết kiệm cho người, mới không phải... Mới không phải vì ta mềm lòng a.”

“Ừm, ta biết, ta biết chứ.” Mộ Dung Minh Giản bắt đắc dĩ lắc đầu, sau đó yêu chiều ôm chặt lấy Lãnh Lạc: “Lạc a, người là đồ khẩu thị tâm phi, tới Ma Cung thì lại càng thêm nghiêm trọng. Khó trách, đám hạ nhân kia và cả thuộc hạ của ta đều thích người nhiều lắm. Tính tình dễ thương giống như người, cho dù có sống lại lần nữa, cũng không cách nào bắt chước giống hệt như vậy được.”

“Làm gì khả ái. Ta là nam nhân, ít dùng thứ từ ngữ của nữ nhân trên người ta đi.” Lãnh Lạc tròn xoe hai mắt, giống nhưng con cún nhỏ được thưởng xương, nhìn chăm chăm Mộ Dung Minh Giản.

“Được, được rồi, không đáng yêu, không đáng yêu. Ủ ha, là uy mãnh, dùng từ uy mãnh có được không? Uy mãnh phù hợp với hình tượng nam nhân nhất đó.” Mộ Dung Minh Giản cười ha ha.

“Lý lẽ trơn tru.”

Lãnh Lạc ngồi vệt nhìn nhìn Mộ Dung Minh Giản, sau đó cúi thấp đầu làm như suy tư điều gì đó, lại tự nhủ: “Nhưng từ này trong miệng người nói ra, nghe kiểu gì cũng giống như người đang hình dung con chó săn mình nuôi a.”

“Ha hã, bị người nhìn thấu mất rồi.” Mộ Dung Minh Giản đúng thật cố tình trêu chọc Lãnh Lạc. Quả nhiên, tiểu thổ phi vừa nghe được lời này, tính tình lại bạo phát mà nhào tới, hai người tiếp tục chèo kéo qua lại. Dĩ nhiên, lần này Mộ Dung Minh Giản cũng không quên lắng nghe động tĩnh xung quanh một lần, sau khi xác nhận không còn ai khác, mới khiến hai người lăn vào trong giả sơn làm gì đấy.

“Lạc này, nói cho ta a, người hạnh phúc chứ?” Sau một hồi mây mưa, hai người sóng vai nằm trên giường gỗ lim quý hiếm, phía dưới là da hổ mềm mại, trên người đắp một tấm chăn mỏng, trong không khí vẫn còn phảng phất chút dư vị sắc tình.

Thì ra, ngay bên dưới ngọn giả sơn là một cung thất ngậm, ban đầu Mộ Dung Minh Giản nhìn trúng không khí tình thú của nơi này, mới cho người mở rộng không gian, sau đó ở trong giả sơn tạo thêm mấy gian phòng nho nhỏ, thỉnh thoảng lại kéo Lãnh Lạc ra đây đổi phong tình.

“Ừm, đương nhiên là hạnh phúc rồi.” Lãnh Lạc ngửa đầu tựa lên vai Mộ Dung Minh Giản, sau đó chớp chớp đôi mắt to tròn: “Này Mộ Dung Minh Giản, người yêu ta, có từng thấy ủy khuất không?”

“Sao có thể?” Khóe miệng y vẽ thành nét cười, sau đó chính mình dùng sức ôm chặt Lãnh Lạc, hôn một cái, rồi nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Có thể cùng Lạc người ở chung, chính là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta đó.”

“Mộ Dung này, gặp được người, cũng là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta.” Khóe mắt Lãnh Lạc đã có chút ươn ướt, mỗi ngày đều hạnh phúc thế này, hẳn lại cứ ngỡ mình đang sống trong một giấc mộng thật dài.

“A, nếu đã hạnh phúc như vậy, không bằng chúng ta chiến thêm một hiệp nữa nhé.” Mộ Dung Minh Giản hăng hái bùng bùng, bật người dậy, lật mình đem Lãnh Lạc đè xuống.

“A, cái tên khốn này, mới vừa làm xong còn muốn thêm mấy lần nữa? Người... Người là cầm thú sao?”

Giấc mộng thoáng cái biến thành hiện thực, Lãnh Lạc hoảng hốt cảm nhận được thứ nóng hổi cứng rắn đang cạ vào mé đùi mình, chỉ hận không đủ sức đập tên sắc quỷ nào đó xuống đất.

Dần dần, tiếng rống dài trở nên ngắn và mềm, mật thất bên trong giả sơn khắp nơi đều là xuân sắc.

H o à n

Lời cuối sách của Lê Hoa:

Thở phào một hơi thật dài, quyển Ma Cung hệ liệt đã viết xong cuốn thứ năm rồi. Thật sự bội phục tốc độ của bản thân a, hắc hắc. Bất quá, tiểu biên tập lại không nghĩ như vậy, ha ha.

Thời điểm quyển sách này viết được hơn một vạn chữ, tôi từng vì mê mẩn một minh tinh mà không biết viết tiếp thế nào nữa. Bất quá, cũng may, viết xong “Đạo thị vô tình khước hữu tình”, bất ngờ linh cảm tuôn ra dào dạt, cuối cùng cũng thuận lợi hoàn thành bộ truyện này trước cuối tháng tư.

Về phần tác phẩm, Lãnh Lạc đại khái là tiểu thụ bi thảm nhất dưới ngòi bút của tôi đó.

Sở dĩ đem Lãnh Lạc viết thâm trầm, vất vả như vậy, một phần cũng vì tình tiết cần phải phát triển như vậy. Thứ hai, bởi vì gần đây bản thân toàn gặp gỡ những người khá là đáng thương, tối thiểu là bản thân tôi nghĩ như thế. Dĩ nhiên, so với Lạc, tất cả mọi người coi như vẫn rất hạnh phúc a.

Cho nên, nhân mượn chuyện xưa này nhắn nhủ với mọi người: Bất kể phát sinh chuyện bi thảm đến cỡ nào đi nữa, chính mình hay xem quá khứ như mây bay, chỉ cần không thẹn với lương tâm, mặc kệ những điều đã trải qua như thế nào đi nữa, mọi người đều có quyền được hạnh phúc, có lý do để tiếp tục kiên trì. Cho dù lươn lẹo một chút để sống sót cũng không coi là đáng xấu hổ, vì thế càng không được sợ hãi, một khi đã sợ thì dũng khí để sống cũng mất đi.

Cho nên, mọi người đều phải cố gắng nhé, giống như Lạc luôn luôn lạc quan, kiên cường mà sống, phần đầu hướng về phía trước, vững một niềm tin vào tương lai. Fighting...

Cuối cùng, một lần nữa cúi chào và cảm ơn các chị em đã lật đến trang này của quyển sách. Chúng ta lại kết thúc thêm một bộ của “Ma Cung phong nguyệt hệ liệt” nữa rồi. Sayonara~

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-vo-bien-xuan-sac-lai-thien-dia>